

Κάρλο Κολλόντι

Οι περιπέτειες του Πινόκιο Η ιστορία μιας μαριονέτας

Μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα Ιταλικά
Ευρυδίκη Αμανατίδου

Ο **Κάρλο Λορεντσίνι** γεννήθηκε στη Φλωρεντία το 1826 όπου και πέθανε το 1890. Επέλεξε το ψευδώνυμο Κολλόντι από τον τόπο καταγωγής της μητέρας του, το χωριό Κολλόντι στην Τοσκάνη, εκεί που πλέον έχει δημιουργηθεί το Πάρκο του Πινόκιο. Ενεργός στα πολιτικά πράγματα, υπήρξε ο ιδρυτής της σατιρικής εφημερίδας *Il Lampione* (ο Φανοστάτης). Έλαβε μέρος στον αγώνα για την Ανεξαρτησία της Ιταλίας ενάντια στην Αυστριακή Αυτοκρατορία. Μετά την δημιουργία του Βασιλείου της Ιταλίας, το 1861, παύει η ενασχόλησή του με την πολιτική και στρέφεται στη συγγραφή παιδικών βιβλίων. Το πιο γνωστό του έργο είναι οι Περιπέτειες του Πινόκιο, το οποίο διαβάστηκε και διαβάζεται από παιδιά και μεγάλους σε όλον τον κόσμο, μια και η ιστορία του ξύλινου κατεργάρη με τη μεγάλη καρδιά δεν έπαψε ποτέ να συγκινεί. Ο χαρακτήρας του Πινόκιο πρωτοεμφανίστηκε στη *Giornale dei bambini* (Εφημερίδα των παιδιών) το 1881.

Η **Ευρυδίκη Αμανατίδου** σπούδασε Νομικά και ζει στην Αθήνα. Στις εκδόσεις Σαΐτα θα βρείτε τα έργα της: «Η Πολιτεία που δεν είχε Χριστούγεννα», «Ένα καπέλο για τον καθηγητή», «Ο ήλιος που έχασε τον δρόμο του», «Το συναχωμένο ηφαίστειο», «Το αεράκι και η καμινάδα», «Ο Δράκος και οι Σκορδοφάγοι Ιππότες», τα μυθιστορήματα «Η ακριβή ανάσα του νερού», «Αραμπέλα/τα όρια της πίστης», «Ο φύλακας στον φάρο», τη νουβέλα «Ημίφως», όπως και τη συλλογή διηγημάτων «Μαζί», που έγραψε με τον Γιάννη Λαμπράκη. Έχει μεταφράσει το μυθιστόρημα της Γκράτσια Ντελέντα «Μετά το διαζύγιο», που κυκλοφορεί επίσης ελεύθερα και ψηφιακά από τις εκδόσεις Σαΐτα. Το προσωπικό της ιστολόγιο είναι το <http://evriam.blogspot.gr>

ΚΑΡΛΟ ΚΟΛΛΟΝΤΙ

Οι περιπέτειες του Πινόκιο

Η ιστορία μιας μαριονέτας

Μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα Ιταλικά

Ευρυδίκη Αμανατίδου

Κάρλο Κολλόντι, Οι περιπέτειες του Πινόκιο, Η ιστορία μιας μαριονέτας

ISBN: 978-618-5147-99-0

Ιανουάριος 2018

Μετάφραση από τα Ιταλικά:

Ευρυδίκη Αμανατίδου

Πρωτότυπος τίτλος: Carlo Collodi: Le avventure di Pinocchio. Storia di un burattino

Σελιδοποίηση:

Ηρακλής Λαμπαδαρίου

www.lampadariou.eu

Η μεταφράστρια φέρει την ευθύνη για την επιμέλεια του κειμένου.

Εκδόσεις Σαΐτα

Αθνασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα

T.: 2510 831856

K.: 6977 070729

e-mail: info@saitapublications.gr

website: www.saitapublications.gr

Άδεια Creative Commons

Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική χρήση

Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Βάση του άρθρου 29, παράγραφος 1, Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί με το άρθρο 8, παράγραφος 5, Ν. 2557/1997, «Η πνευματική ιδιοκτησία διαρκεί όσο η ζωή του δημιουργού και εβδομήντα (70) χρόνια μετά το θάνατό του, που υπολογίζονται από την 1 η Ιανουαρίου του έτους το οποίο έπεται του θανάτου του δημιουργού». Έχοντας υπόψη μας την εν λόγω παράγραφο, προχωρήσαμε στην έκδοση της μετάφρασης του συγκεκριμένου έργου αποκλειστικά για τους αναγνώστες της Ελλάδας. Παρακαλούμε να ελέγξετε τη νομοθεσία της χώρας σας για την πνευματική ιδιοκτησία σε περίπτωση που δεν κατοικείτε στην Ελλάδα.

Επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Λίγα λόγια για το μυθιστόρημα

Την αμαρτία μου θα την εξομολογηθώ. Τον Πινόκιο ως ήρωα τον είχα γνωρίσει μέσα από ταινίες, το μυθιστόρημα όμως του Κολλόντι δεν το είχα διαβάσει. Έπρεπε να φτάσω σε μια πολύ ώριμη ηλικία για να πω ένα ωραίο πρωί ότι όχι μόνο επιθυμώ διακαώς να το διαβάσω, αλλά και να το μεταφράσω. Κι έτσι έγινε, και ομολογώ ότι πολύ το διασκέδασα. Κι αυτό γιατί το διάβαζα ταυτόχρονα και ως παιδί και ως ενήλικας. Έχει αυτή τη μαγεία ο Κολλόντι, γιατί πραγματικά είναι σαν τον ταχυδακτυλουργό που μοιάζει να ρωτάει το κοινό του: “Τι λέτε να βγει τώρα από το καπέλο μου;” Κι άλλος λέει για περιστέρια, κι άλλος για καπνό, κι άλλος για λαγούς με πετραχήλια. Και κάθε επιθυμία γίνεται πραγματικότητα, αφού ο καθένας μέσα σε αυτό το μυθιστόρημα θα βρει κάτι από τον εαυτό του και κάτι από τον κόσμο στον οποίο κινείται.

Είναι μεγάλος παραμυθάς ο Κολλόντι. Μην πάει το μυαλό σας στο ότι θα διαβάσετε κάτι εξωπραγματικό και ψεύτικο, που απλά γράφτηκε για να διασκεδάσει τα παιδιά εκατόν πενήντα χρόνια πριν. Μπορεί η μύτη του Πινόκιο να μεγάλωσε, επειδή έλεγε ψέματα, όχι όμως και η μύτη του πνευματικού δημιουργού του. Πίσω από τα έμβια που αποκτούν ανθρώπινη φωνή, πίσω από μια ξύλινη μαριονέτα που ζωντανεύει, με μια σατιρική διάθεση ο Κολλόντι ξεδιπλώνει τον κόσμο του παιδιού και τη συμπεριφορά του, κάτι που φυσικά δεν αφήνει ούτε τον ενήλικα αδιάφορο, αφού κι εμείς πολλές φορές ως παιδιά συμπεριφερόμαστε, με όλα τα θετικά και αρνητικά που συνεπάγεται αυτό.

Και φυσικά, ποιος δεν θα αναγνωρίσει τη θυμοσοφία του Σαλιγκαριού, την κολακεία και εξαπάτηση της Αλεπούς και του Γάτου, τον αλτρουισμό του Τόνου, την ευγνωμοσύνη του σκύλου Αλιντόρο, τη μεγάλη καρδιά του κουκλοπαίχτη Φαγοφωτιά, τη μητρική αγάπη της Νεράιδας με τα μπλε μαλλιά... Μα πάνω και περισσότερο από όλα, ποιος δεν θα αναγνωρίσει τον εαυτό του μέσα από τα παθήματα του Πινόκιο;

Διαβάστε ή ξαναδιαβάστε τις περιπέτειες του Πινόκιο. Θα γελάσετε αλλά και θα προβληματιστείτε με την ιστορία της ξύλινης μαριονέτας που ήθελε να γίνει ένα παιδί σαν όλα τα άλλα.

Ευρυδίκη Αμανατίδου

1 Πώς έγινε και ο ξυλοκόπος Μάστρο Κεράσης βρήκε ένα κομμάτι ξύλο που έκλαιγε και γελούσε σαν μωρό.

«Ήταν μια φορά κι έναν καιρό...»

«Ένας βασιλιάς!» θα βιαστούν να πουν οι μικροί μου αναγνώστες.

«Όχι, παιδιά! Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα κομμάτι ξύλο».

Δεν ήταν κανένα ξύλο πολυτελείας, παρά ένα απλό καυσόξυλο, από αυτά που βάζουν το χειμώνα στις σόμπες και τα τζάκια, για να ανάψουν τη φωτιά και να ζεστάνουν το σπίτι.

Δεν ξέρω πώς έγινε, μα μια μέρα αυτό το κομμάτι ξύλο βρέθηκε στην παράγκα ενός γέρου ξυλοκόπου που άκουγε στο όνομα μάστρο Αντόνιο, αν και όλοι τον φώναζαν μάστρο Κεράση, εξ αιτίας της άκρης της μύτης του που πάντα γυάλιζε κι είχε ένα βυssινί χρώμα, σαν το ώριμο κεράσι.

Με το που ο μάστρο Κεράσης αντίκρισε το κομμάτι το ξύλο, γέμισε χαρά και τρίβοντας ικανοποιημένος τα χέρια μουρμούρισε:

«Πάνω στην ώρα βρέθηκε αυτό το ξύλο, για να φτιάξω ένα ποδάρι για το τραπέζι μου».

Και βάλθηκε να το κάνει. Άδραξε το ακονισμένο του τσεκούρι για να βγάλει τη φλούδα και να μικρύνει το ξύλο. Μα πάνω που πήγε να δώσει την πρώτη τσεκουριά, έμεινε με το χέρι στον αέρα, γιατί άκουσε μια λεπτή λεπτή φωνούλα να του λέει παρακλητικά:

«Μη με χτυπάς τόσο δυνατά!»

Φανταστείτε πώς του φάνηκε του αγαθού γερούλη του μάστρο Κεράση!

Στριφογύρισε τα μάτια ολόγυρα στην κάμαρη, μπας και βρει από πού ερχόταν η φωνούλα, μα δεν είδε κανέναν! Κοίταξε κάτω από τον πάγκο,

τίποτα. Κοίταξε μέσα σε ένα ντουλάπι που ήταν πάντα κλειστό, τίποτα. Κοίταξε μέσα στο καλάθι που έριχνε τις σκλήθρες και τα πριονίδια, τίποτα. Άνοιξε την πόρτα της παράγκας να ρίξει μια ματιά στον δρόμο, τίποτα. Τότε, τι;

«Κατάλαβα» είπε γελώντας και ξύνοντας την περούκα του. «Μάλλον τη φαντάστηκα τη φωνούλα. Ας πιάσουμε ξανά δουλειά».

Και ζύγιασε το τσεκούρι κι έδωσε μια στο ξύλο.

«Άι! Με πόνεσες!» είπε με παράπονο η ίδια φωνούλα.

Αυτή τη φορά ο μάστρο Κεράσης έμεινε σύξυλος, και τα μάτια του γούρλωσαν από τον φόβο, το στόμα του έμεινε ορθάνοιχτο με τη γλώσσα να κρέμεται μέχρι το πηγούνι σαν τα αγάλματα που βγάζουν νερό από το στόμα στα σιντριβάνια.

Με το που ξαναβρήκε τη μιλιά του, άρχισε να λέει τρέμοντας και τραυλίζοντας από τον φόβο του:

«Μα από πού να βγήκε αυτή η φωνή που είπε “Αι”; Εδώ δεν υπάρχει ψυχή. Λες να είναι αυτό το κομμάτι το ξύλο και να έμαθε να κλαίει και να παραπονιέται σαν το μωρό; Δεν μπορώ να το πιστέψω. Νάτο, αυτό εδώ το ξύλο. Είναι για το τζάκι, να το πετάξω και να ανάψει η φωτιά, να βάλω επάνω την κατσαρόλα με τα φασόλια... Βρε, μπας και είναι κανείς κρυμμένος μέσα; Αν είναι κρυμμένος, τόσο το χειρότερο για δαύτον. Τώρα θα τον φτιάξω εγώ!»

Και μ' αυτά τα λόγια, βούτηξε το ξύλο και με τα δυο του χέρια κι άρχισε να το κοπανάει αλύπητα στον τοίχο.

Μετά τέντωσε το αυτί μπας και ακούσει εκείνη τη φωνούλα που παραπονιόταν. Περίμενε δυο λεπτά, τίποτα. Πέντε λεπτά, τίποτα. Δέκα λεπτά, τίποτα!

«Κατάλαβα» είπε τότε γελώντας ζορισμένος ενώ ανακάτευε τα μαλλιά του. «Τη φαντάστηκα τη φωνούλα που είπε “Αι”! Ας ξαναπιάσουμε δουλειά».

Κι επειδή είχε φοβηθεί και κάμποσο, βάλθηκε να τραγουδάει για να πάρει κουράγιο.

Στο μεταξύ, άφησε στην άκρη το τσεκούρι κι έπιασε την πλάνη, για να λειάνει και να καθαρίσει το ξύλο. Μα πάνω που το λείανε πάνω και κάτω, άκουσε την ίδια φωνούλα να λέει γελώντας:

«Σταμάτα! Με γαργαλάς!»

Αυτή τη φορά ο φτωχός μάστρο Κεράσης σωριάστηκε στο πάτωμα σαν να τον χτύπησε κεραυνός. Όταν ξανάνοιξε τα μάτια, βρέθηκε να κάθεται κατάχαμα.

Το πρόσωπό του έμοιαζε να έχει μεταμορφωθεί, και ακόμα και η άκρη της μύτης του, από βυσσινί που ήταν πάντα, είχε γίνει μπλε από την τρομάρα.

2. Ο Μάστρο Κεράσης χαρίζει το ξύλο στον φίλο του, Τζεπέτο, κι αυτός το φτιάχνει μια καταπληκτική μαριονέτα που ξέρει να χορεύει, να τραβάει σπαθί και να κάνει ακροβατικά άλματα.

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε η πόρτα.

«Περάστε» είπε ο ξυλοκόπος δίχως δύναμη να σταθεί στα πόδια του.

Κι έτσι μπήκε στην παράγκα ένας ζωηρός γερούλης που άκουγε στο όνομα Τζεπέτο. Μα τα παιδιά της γειτονιάς, όταν ήθελαν να τον κάνουν να νευριάσει, τον φώναζαν με το παρατσούκλι Καλαμποκόζουμο εξ αιτίας της κίτρινης περούκας του, που το χρώμα της έμοιαζε με χυλό καλαμποκιού.

Ο Τζεπέτο ήταν πολύ ιδιότροπος. Αλίμονο σε όποιον τον φώναζε Καλαμποκόζουμο! Αμέσως γινόταν θηρίο, και δεν μπορούσες να τον κάνεις καλά.

«Καλημέρα, μάστρο Αντόνιο» είπε ο Τζεπέτο. «Τι κάνετε εκεί χάρω;»

«Μαθαίνω γράμματα στα μυρμήγκια».

«Και πολύ καλά κάνετε».

«Τι σάς έφερε στο σπιτικό μου, κουμπάρε Τζεπέτο;»

«Τα ποδάρια μου. Για να ξέρετε, μάστρο Αντόνιο, ήρθα να σας ζητήσω μια χάρη».

«Στις προσταγές σας» απάντησε ο ξυλοκόπος και σηκώθηκε.

«Σήμερα το πρωί, μου ήρθε μια ιδέα στο μυαλό».

«Να την ακούσουμε».

«Σκέφτηκα να φτιάξω μια ωραία ξύλινη μαριονέτα. Όμως θα είναι μια καταπληκτική μαριονέτα που θα ξέρει να χορεύει, να τραβάει σπαθί και να κάνει ακροβατικά άλματα. Με αυτή τη μαριονέτα θα γυρίσω όλον τον κόσμο να βγάλω ένα κομμάτι ψωμί κι ένα ποτήρι κρασί. Τι λέτε κι εσείς;»

«Μπράβο, Καλαμποκόζουμο!» φώναξε η ίδια φωνούλα που κανείς δεν ήξερε από πού έβγαινε.

Με το που άκουσε να τον φωνάζουν Καλαμποκόζουμο, ο κουμπάρος ο Τζεπέτο έγινε κόκκινος σαν την πιπεριά από τον θυμό του και στράφηκε στον ξυλοκόπο και του είπε φουρκισμένος:

«Γιατί με προσβάλλετε;»

«Ποιος σας προσβάλλει;»

«Με είπατε Καλαμποκόζουμο!»

«Δεν το είπα εγώ».

«Όρες είναι να μου πείτε ότι το είπα εγώ. Είπα ότι εσείς το είπατε».

«Όχι!»

«Ναι!»

«Όχι!»

«Ναι!»

Και παίρνοντάς το όλο και πιο σοβαρά, πιάστηκαν από τα λόγια στα χέρια και μαλλιοτραβιόντουσαν, γρατζουνιζόντουσαν, δαγκωνόντουσαν, τραβούσαν ο ένας τα ρούχα του άλλου.

Η μάχη τελείωσε, και ο μάστρο Αντόνιο βρέθηκε με την κίτρινη περούκα του Τζεπέτο στα χέρια, ενώ ο Τζεπέτο κατάλαβε πως είχε στο στόμα του την γκρίζα περούκα του ξυλοκόπου.

«Δώσε μου πίσω την περούκα μου!» φώναξε ο μάστρο Αντόνιο.

«Να μου δώσεις κι εσύ τη δικιά μου, και πάλι φίλοι είμαστε».

Οι δυο γέροι, αφού πήρε ο καθένας τους την περούκα του, έδωσαν τα χέρια και ορκίστηκαν να μείνουν καλοί φίλοι σε όλη τους τη ζωή.

«Λοιπόν, κουμπάρε Τζεπέτο» είπε ο ξυλοκόπος σε ένδειξη ειρήνης «ποια είναι η χάρη που μου γυρεύετε;»

«Θα ήθελα ένα κομμάτι ξύλο για να μαστορέψω τη μαριονέτα μου. Θα μου δώσετε;»

Ο μάστρο Αντόνιο, περιχαρής, πήγε αμέσως στον πάγκο του να πάρει εκείνο το ξύλο που είχε γίνει η αιτία για τόσες τρομάρες. Όταν όμως έκανε να το δώσει στον φίλο του, το ξύλο τραντάχτηκε και ξέφυγε απότομα από τα χέρια του χτυπώντας με δύναμη τα ισχνά καλάμια του καημένου του Τζεπέτο.

«Α! Με τέτοια ευγένεια χαρίζετε τα πράγματά σας, μάστρο Αντόνιο; Κοντέψατε να με κουτσάνετε!...»

«Σας το ορκίζομαι πως δεν το έκανα εγώ!...»

«Τότε, μπας και το έκανα εγώ;...»

«Φταίει αυτό το ξύλο...»

«Το ξέρω, όμως μου το χτυπήσατε στις γάμπες!»

«Δεν σας χτύπησα!»

«Ψεύτη!»

«Τζεπέτο, μη με προσβάλλετε, διαφορετικά θα σας πω Καλαμποκόζουμο!...»

«Γάιδαρε!»

«Καλαμποκόζουμε!»

«Παχύδερμο!»

«Καλαμποκόζουμε!»

«Πιθηκομούρη!»

«Καλαμποκόζουμε!»

Με το που άκουσε να τον λέει Καλαμποκόζουμο για τρίτη φορά, ο Τζεπέτο έχασε τον κόσμο, χίμηξε στον ξυλοκόπο και τον έκανε του αλατιού.

Με το που έληξε η μάχη, ο μάστρο Αντόνιο βρέθηκε με δύο παραπάνω γρατσουνιές στη μύτη, και ο άλλος με δύο κουμπιά λιγότερα στο γιλέκο. Κι αφού ισοφάρισαν τους λογαριασμούς τους, έδωσαν τα χέρια και ορκίστηκαν να μείνουν καλοί φίλοι σε όλη τους τη ζωή.

Κι ο Τζεπέτο πήρε το ωραίο του ξύλο και αφού ευχαρίστησε τον μάστρο Αντόνιο, γύρισε κουτσαίνοντας στο σπίτι του.

3. Ο Τζεπέτο, με το που γυρνάει στο σπίτι, ξεκινάει αμέσως να φτιάχνει τη μαριονέτα και της δίνει το όνομα Πινόκιο. Οι πρώτες κατεργαριές της μαριονέτας.

Το σπίτι του Τζεπέτο ήταν ένα ισόγειο δωματιάκι που έπαιρνε φως από έναν φωταγωγό. Η επίπλωση ήταν απλή: μια άβολη καρέκλα, ένα καθόλου βολικό κρεβάτι και ένα κατεστραμμένο τραπέζακι. Στο βάθος υπήρχε ένα αναμμένο τζάκι, η φωτιά όμως ήταν ζωγραφισμένη, και κοντά στη φωτιά ήταν ζωγραφισμένη μια κατσαρόλα που έβραζε χαρούμενη και έβγαζε ένα σύννεφο καπνού που έμοιαζε αληθινό.

Με το που μπήκε στο σπίτι, ο Τζεπέτο έπιασε τα εργαλεία του και άρχισε να σκαρώνει τη μαριονέτα του.

«Τι όνομα θα της βγάλω;» αναρωτήθηκε. «Θα τη βγάλω Πινόκιο. Αυτό το όνομα θα της φέρει τύχη. Γνωρίζω μια ολόκληρη οικογένεια από Πινόκι: Πινόκιο ο πατέρας, Πινόκια η μητέρα και Πινόκι τα παιδιά, κι όλοι τους περνούσαν καλά. Ο πιο πλούσιος ζητιάνευε».

Κι αφού βρήκε όνομα για τη μαριονέτα του, έπιασε δουλειά για τα καλά κι ευθύς της έφτιαξε μαλλιά, μετά το μέτωπο, μετά τα μάτια.

Με το που έφτιαξε τα μάτια, φανταστείτε την έκπληξή του όταν κατάλαβε ότι τα μάτια κουνιόντουσαν και τον κοιτούσαν κατά πρόσωπο.

Ο Τζεπέτο, όταν είδε να τον κοιτάνε εκείνα τα ξύλινα μάτια, δεν το πήρε και πολύ καλά και είπε κάπως κακότροπα:

«Ξύλινα ματάκια, γιατί με κοιτάτε;»

Δεν απάντησε κανένας.

Κι έτσι, μετά τα μάτια της έφτιαξε τη μύτη. Η μύτη όμως, με το που την έφτιαξε, άρχισε να μεγαλώνει. Και μεγάλωνε κι όλο μεγάλωνε και σε λίγα λεπτά έγινε μια μυτάρια που δεν έλεγε να σταματήσει κάπου.

Ο καημένος ο Τζεπέτο κουράστηκε να την κόβει και να την ξανακόβει. Μα όσο και να την έκοβε και να την πετσόκοβε, τόσο αυτή η αυθάδικη μύτη μάκραινε.

Μετά τη μύτη της έφτιαξε το στόμα.

Δεν είχε ακόμη φτιάξει το στόμα κι αυτό άρχισε να γελάει και να τραγουδάει.

«Πάψε να γελάς!» είπε ο Τζεπέτο οργισμένος, μα ήταν σαν να μίλησε στον τοίχο.

«Στο ξαναλέω, σταμάτα να γελάς!» ούρλιαξε με απειλητική φωνή.

Τότε και το στόμα έπαψε να γελάει, έβγαλε όμως έξω μια γλώσσα να!

Ο Τζεπέτο, για να μη χαλάσει τη δουλειά που είχε κάνει, προσποιήθηκε ότι δεν είχε πάρει χαμπάρι τίποτα και συνέχισε να δουλεύει. Μετά τη μύτη έφτιαξε το πηγούνι, μετά τον λαιμό, μετά τις πλάτες, το στομάχι, τα μπράτσα και τις παλάμες.

Με το που τελείωσε τα χέρια, ο Τζεπέτο ένιωσε να του φεύγει η περούκα από το κεφάλι. Στρέφει το κεφάλι προς τα πάνω, και τι να δει; Την κίτρινη περούκα του στα χέρια της μαριονέτας.

«Πινόκιο, δώσε μου αμέσως την περούκα μου!»

Και ο Πινόκο, αντί να του δώσει την περούκα, τη φόρεσε στο κεφάλι του κι έμοιαζε σαν να είχε πάθει ασφυξία.

Κι ήταν τόσο αυθάδικη και περιπαικτική αυτή η κίνηση που ο Τζεπέτο απόμεινε λυπημένος και μελαγχολικός όσο ποτέ άλλοτε στη ζωή του. Και γυρίζοντας κατά τον Πινόκιο, του είπε:

«Άτιμο παιδαρέλι! Ακόμα δεν πρόλαβα να σε τελειώσω, και ήδη δεν σέβεσαι τον πατέρα σου! Πολύ κακό αυτό, παιδί μου, πολύ κακό!»

Και σκούπισε ένα δάκρυ.

Έμενε ακόμα να φτιάξει τις γάμπες και τα πέλματα.

Όταν ο Τζεπέτο τελείωσε τα πόδια, ένιωσε μια κλωτσιά στην άκρη της μύτης.

«Το αξίζω» είπε μοναχός του. «Έπρεπε να το είχα σκεφτεί πιο πριν! Τώρα είναι αργά!»

Μετά έπιασε τη μαριονέτα από τα χέρια και την έβαλε κατάχαμα στο πάτωμα της κάμαρης, για να την κάνει να περπατήσει.

Ο Πινόκιο όμως είχε πιασμένες τις γάμπες και δεν ήξερε να περπατήσει, κι ο Τζεπέτο τον πήρε από το χέρι και του μάθαινε πώς να κάνει το ένα βήμα πίσω από το άλλο.

Όταν ξεπιάστηκαν τα ποδάρια του, ο Πινόκιο άρχισε να περπατάει μοναχός του και να τρέχει μέσα στο δωμάτιο, μέχρι που, βρίσκοντας ανοιχτή την πόρτα του σπιτιού, έδωσε έναν πήδο, βρέθηκε στον δρόμο και το έσκασε.

Κι ο Τζεπέτο βρέθηκε να τρέχει ξοπίσω του χωρίς να μπορεί να τον φτάσει, γιατί αυτός ο σκανταλιάρης ο Πινόκιο πηδούσε από εδώ κι από εκεί σαν τον λαγό και χτυπώντας τα ξύλινα ποδάρια του πάνω στις πλάκες του δρόμου, έκανε τόσο θόρυβο όσο θα έβγαζαν είκοσι ζευγάρια χωριάτικα τσόκαρα.

«Πιάστον! Πιάστον!» ούρλιαζε ο Τζεπέτο, μα ο κόσμος που ήταν έξω στον δρόμο, με το που έβλεπε την ξύλινη μαριονέτα να τρέχει σαν άλογο κούρσας,

σταματούσε αποσβολωμένος να τη χαζέψει και γελούσε, γελούσε και γελούσε όσο δεν πάει να φανταστείτε.

Στο τέλος κι από καθαρή τύχη βρέθηκε ένας караμπινιέρος, που ακούγοντας όλη αυτή τη φασαρία και νομίζοντας ότι κάποιος πουλάρι ξέφυγε από το αφεντικό του, ξεχύθηκε στη μέση του δρόμου, αποφασισμένος να το σταματήσει και να προλάβει τα χειρότερα.

Μα ο Πινόκιο, με το που είδε από μακριά τον караμπινιέρο να φράζει τον δρόμο, προσπάθησε να τον ξεγελάσει ξεφεύγοντας κάτω από τα πόδια του, δεν τα κατάφερε όμως.

Ο караμπινιέρος, χωρίς καν να κουνηθεί, τον έπιασε από τη μύτη (ήταν μια τεράστια μύτη, που έμοιαζε να έχει γίνει επίτηδες για να την πιάνουν οι караμπινιέροι) και τον ξαναγύρισε στον Τζεπέτο. Κι αυτός ο τελευταίος, για να τον συνεισφέρει, ήθελε να του τραβήξει το αυτί. Μα φανταστείτε πώς έμεινε σύζυλος όταν ψάχνοντας τα αυτιά δεν κατάφερε να τα βρει. Και ξέρετε γιατί; Γιατί πάνω στη φούρια του να τον φτιάξει, είχε ξεχάσει να του κάνει αυτιά.

Κι έτσι τον έπιασε από το σβέρκο και καθώς τον γύριζε πίσω στο σπίτι, του είπε κουνώντας απειλητικά το κεφάλι:

«Πάμε γρήγορα στο σπίτι. Και όταν φτάσουμε, να είσαι σίγουρος πως θα λογαριαστούμε!»

Ο Πινόκιο, μετά από αυτή την ψαλμωδία, ρίχτηκε καταγής και δεν έλεγε να περπατήσει. Στο μεταξύ οι περίεργοι και οι χασομέρηδες άρχισαν να μαζεύονται γύρω τους.

Κι ο καθένας έλεγε το κοντό και το μακρύ του.

«Καημένη μαριονέτα!» λέγανε κάποιοι. «Κάτι θα ξέρει και δεν θέλει να γυρίσει στο σπίτι! Ποιος ξέρει πόσο θα τη χτυπούσε αυτός ο άνανδρος ο Τζεπέτο!...»

Κι οι άλλοι πρόσθεταν με κακία:

«Αυτός δα ο Τζεπέτο κάνει τον αρχοντάνθρωπο! Μα είναι κανονικός τύραννος με τα πιτσιρίκια! Αν του άφηναν την κακομοίρα τη μαριονέτα στα χέρια του, κομματάκια θα την έκανε!»

Στο τέλος είπαν κι έδειξαν τόσο, που ο караμπινιέρος απελευθέρωσε τον Πινόκιο και οδήγησε στη φυλακή τον καημένο τον Τζεπέτο. Κι αυτός, που δεν είχε κανέναν να πει ένα καλό λόγο για χάρη του, έκλαιγε σαν το κοτοπουλάκι και με το που πλησίαζαν τη φυλακή, τραύλιζε με λυγμούς:

«Κακό παιδί! Και σκέψου πως κόπιασα τόσο για να φτιάξω μια σωστή μαριονέτα! Μα, δικό μου είναι το φταίξιμο! Έπρεπε να το σκεφτώ πιο πριν!...»

Αυτό που έγινε μετά είναι μια πολύ παράξενη ιστορία, που δεν γίνεται κι εύκολα πιστευτή, και θα σας την αφηγηθώ στα επόμενα κεφάλαια.

4. Η ιστορία του Πινόκιο με τον Ομιλούντα Γρύλο, όπου βλέπουμε ότι τα κακά παιδιά ενοχλούνται από τις νουθεσίες αυτών που ξέρουν περισσότερα.

Λοιπόν παιδιά, θα σας πω τώρα, πως ενώ ο καημένος ο Τζεπέτο βάδιζε κατά τη φυλακή χωρίς να φταίει, ο κατεργάρης ο Πινόκιο, έχοντας ξεφύγει από την αρπάγη του καραμπινιέρου, έκοψε δρόμο από τα χωράφια, για να φτάσει πιο σύντομα στο σπίτι του. Και πάνω στη μεγάλη του βιασύνη πηδούσε βουναλάκια, αγκαθωτούς θάμνους και λακκούβες γεμάτες νερό, σαν να ήταν κατσικάκι ή λαγός που τον είχαν πάρει στο κατόπι οι κυνηγοί.

Με το που βρέθηκε στο σπίτι, βρήκε την πόρταμισάνοιχτη. Την έσπρωξε, μπήκε και μόλις πάτησε το πόδι του, κάθισε κατάχαμα κι αναστέναξε ικανοποιημένος.

Μα αυτή η ικανοποίηση δεν κράτησε για πολύ, γιατί άκουσε κάποιον που έκανε μέσα στο δωμάτιο:

«Κρι, κρι, κρι!»

«Ποιος με φωνάζει;» είπε ο Πινόκιο μέσα στην τρομάρα.

«Εγώ είμαι!»

Ο Πινόκιο στράφηκε και είδε έναν χοντρό γρύλο που σκαρφάλωνε αργά τον τοίχο.

«Γρύλε, για πες μου, ποιος είσαι εσύ;»

«Είμαι ο Ομιλών Γρύλος και ζω σε αυτήν εδώ την κάμαρη πάνω από εκατό χρόνια».

«Σήμερα όμως αυτή η κάμαρη είναι δικιά μου» είπε η μαριονέτα «και αν θέλεις πραγματικά να μου κάνεις τη χάρη, σήκω να φύγεις χωρίς άλλη κουβέντα».

«Δεν το κουνάω από εδώ» είπε ο Γρύλος «αν δεν σου πω πρώτα μια μεγάλη αλήθεια».

«Πες την και στα γρήγορα».

«Αλίμονο στα παιδιά που επαναστατούν ενάντια στους γονείς τους και φεύγουν από καπρίτσιο από το πατρικό τους. Ποτέ δεν θα δουν καλό σε αυτόν τον κόσμο. Και αργά ή γρήγορα θα μετανιώσουν πικρά».

«Δεν πα να τραγουδάς όπως σου αρέσει, Γρύλε μου. Εγώ όμως ξέρω ότι αύριο την αυγή θα φύγω από εδώ, γιατί αν μείνω, θα μου συμβεί ό,τι συμβαίνει και στα άλλα παιδιά, δηλαδή θα με στείλουν στο σχολείο και θέλοντας και μη θα πρέπει να σπουδάσω. Κι εγώ, για να ξέρεις, δεν έχω καμιά

όρεξη και μου αρέσει καλύτερα να τρέχω πίσω από τις πεταλούδες και να ανεβαίνω στα δέντρα και να αρπάζω τα πουλάκια από τη φωλιά τους».

«Καημένε ανόητε!... Μα δεν ξέρεις ότι με αυτά τα καμώματα, όταν μεγαλώσεις θα γίνεις ένας ωραίος γάιδαρος και όλοι θα σε κοροϊδεύουν;»

«Σώπα, γρύλε της συμφοράς!» φώναξε ο Πινόκιο.

Μα ο γρύλος, που ήταν υπομονετικός και φιλόσοφος, αντί να νιώσει άσχημα με αυτή την αυθάδεια, συνέχισε στον ίδιο τόνο:

«Κι αφού δεν σου αρέσει να πας στο σχολείο, γιατί δεν μαθαίνεις μια τέχνη, να κερδίζεις τίμια το ψωμί σου;»

«Θέλεις να στο πω;» απάντησε ο Πινόκιο, που άρχιζε να χάνει την υπομονή του. «Απ' όλα τα επαγγέλματα, μόνο ένα είναι που μου ταιριάζει κουτί».

«Και ποιο είναι άραγε;»

«Να τρώω, να πίνω, να κοιμάμαι, να διασκεδάζω και να ζω από το πρωί μέχρι το βράδυ σαν τους ρέμπελους».

«Αν θες να ξέρεις» είπε ο Ομιλών Γρύλος με την ίδια ηρεμία «όλοι όσοι κάνουν αυτό το επάγγελμα καταλήγουν σχεδόν πάντα ή στο νοσοκομείο ή στη φυλακή».

«Κανόνισε να θυμώσω, γρύλε της συμφοράς, και τότε αλίμονό σου!»

«Καημένε Πινόκιο! Πραγματικά σε λυπάμαι!...»

«Γιατί με λυπάσαι;»

«Γιατί είσαι μια μαριονέτα, κι ακόμα χειρότερα, γιατί το κεφάλι σου είναι ξερό».

Ακούγοντας αυτές τις τελευταίες κουβέντες, ο Πινόκιο έδωσε έναν σάλτο φουρκισμένος και αρπάζοντας ένα ξύλινο σφυρί από τον πάγκο, το πέταξε στον Ομιλούντα Γρύλο.

Μπορεί και να μην το πίστευε ότι θα τον χτυπήσει. Δυστυχώς όμως τον βρήκε κατευθείαν στο κεφάλι κι ο καημένος ο Γρύλος μόλις που έβγαλε μian ανάσα για να κάνει κρι-κρι κρι κι έμεινε στον τόπο κολλημένος στον τοίχο.

5. Ο Πινόκιο πεινάει και ψάχνει να βρει ένα αυγό να το κάνει ομελέτα. Μα πάνω στο καλύτερο, η ομελέτα το σκάει από το παράθυρο.

Στο μεταξύ πήρε να νυχτώνει και ο Πινόκιο, έχοντας θυμηθεί ότι δεν είχε φάει το παραμικρό, ένωσε ένα γουργούρισμα στο στομάχι, σαν να πεινούσε.

Και μια και η όρεξη των παιδιών δυναμώνει αμέσως, σε λίγα λεπτά η όρεξη έγινε πείνα και η πείνα έγινε με τη μία τεράστια, τόσο που ο Πινόκιο δεν έβλεπε μπροστά του.

Ο καημένος πήγε τρέχοντας μέχρι το τζάκι όπου έβραζε μια κατσαρόλα κι έκανε να την ξεσκεπάσει για να δει τι είχε μέσα. Η κατσαρόλα όμως ήταν ζωγραφισμένη στον τοίχο. Φανταστείτε πώς ένωσε ο Πινόκιο. Η μύτη του, που ήδη ήταν μακριά, έγινε ακόμα μακρύτερη, τουλάχιστον τέσσερα δάχτυλα.

Οπότε ο Πινόκιο άρχισε να τρέχει μέσα στην κάμαρη και να ψάχνει όλα τα συρτάρια και τα ντουλάπια μπας και βρει λίγο ψωμί, ακόμα και ξερό σαν πέτρα, κανένα κόκκαλο για τα σκυλιά, λίγο μουχλιασμένο καλαμποκόζουμο, ένα ψαροκόκκαλο, ένα κουκούτσι από κεράσι, τέλος πάντων κάτι που να μπορούσε να το μασήσει. Μα το μόνο που βρήκε ήταν ένα μεγάλο, απόλυτο τίποτα.

Και στο μεταξύ η πείνα θέριευε, και ο φτωχός Πινόκιο δεν είχε άλλη λύση παρά να χασμουριέται κι έβγαζε τόσο μεγάλα χασμουρητά που ήταν φορές που το στόμα τού έφτανε στ' αυτιά. Κι αφού είχε χασμουρηθεί, έφτυνε κι ένωθε πως έβγαινε το στομάχι του.

Οπότε κλαίγοντας απελπισμένος έλεγε:

«Δίκιο είχε ο Ομιλών Γρύλος. Έκανα άσχημα που σήκωσα κεφάλι στον μπαμπά μου και έφυγα από το σπίτι... Αν ήταν εδώ ο μπαμπάς μου, τώρα δεν θα τρελαινόμουν στα χασμουρητά. Αχ! Τι κακιά αρρώστια που είναι η πείνα!»

Και πάνω εκεί του φάνηκε πως είδε κάτι άσπρο και στρογγυλό σε έναν σωρό σκουπιδιών, κάτι που έμοιαζε με αυγό κότας. Δίνει μια και πετάγεται επάνω. Μα ήταν στ' αλήθεια ένα αυγό.

Αδύνατον να περιγράψει κάποιος τη χαρά της μαριονέτας, οπότε καλύτερα να τη φανταστείτε. Νομίζοντας ότι ήταν όνειρο, ο Πινόκιο στριφογύριζε το αυγό στις παλάμες του και το άγγιζε και το φιλούσε και φιλώντας το, έλεγε:

«Και τώρα πώς να το μαγειρέψω; Να το κάνω ομελέτα;... Μπα, καλύτερα να το φτιάξω στο πιάτο!... Ή μήπως θα ήταν πιο καλά αν το τηγάνιζα; Ή να το χτυπούσα και να το έτρωγα ωμό; Μπα, καλύτερα να το κάνω στο πιάτο ή στο τηγανάκι. Πόση όρεξη έχω να το φάω!»

Το είπε και το έκανε. Έβαλε ένα τηγανάκι πάνω από το σκεύος που είχε μέσα τη θράκα και μέσα στο τηγανάκι, αντί για λάδι ή βούτυρο, έβαλε λίγο νερό. Και μόλις το νερό ζεστάθηκε, τακ!... έσπασε το αυγό κι έκανε να το ρίξει μέσα.

Μα αντί για το ασπράδι και το κροκάδι, ξεπετάχτηκε ένα χαρωπό κοτοπουλάκι που κάνοντας μια χαριτωμένη υπόκλιση, είπε:

«Χίλια ευχαριστώ, κύριε Πινόκιο, γιατί με γλυτώσατε από τον κόπο να σπάσω το τσόφλι! Εις το επανιδείν, να είστε καλά και πολλούς χαιρετισμούς!»

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, άνοιξε τις φτερούγες του και περνώντας το ανοιχτό παράθυρο, πέταξε και χάθηκε.

Η καημένη η μαριονέτα έμεινε σαν μαγεμένη, με τα μάτια απλανή, το στόμα ανοιχτό και τα τσόφλια του αυγού στο χέρι. Καθώς όμως συνήλθε από τη σαστιμάρα, ξανάπιασε να κλαίει και να στριγγλίζει και να χτυπάει τα πόδια καταγής από την απελπισία και κλαίγοντας έλεγε:

«Να που ο Ομιλών Γρύλος είχε δίκιο! Αν δεν το είχα σκάσει από το σπίτι κι αν ήταν εδώ ο μπαμπάς μου, τώρα δεν θα πέθαινα από την πείνα. Αχ! Τι κακιά αρρώστια που είναι η πείνα!...»

Κι επειδή το στομάχι του γουργούριζε ακόμα, και δεν ήξερε πώς να το σταματήσει, σκέφτηκε να βγει έξω και να πάει μέχρι το διπλανό χωριουδάκι, με την ελπίδα να βρει κάποιον σπλαχνικό άνθρωπο που θα του έδινε ένα κομμάτι ψωμί.

6. Ο Πινόκιο αποκοιμίζεται με τα πόδια πάνω στη θράκα και το επόμενο πρωί ξυπνάει και τα βρίσκει τσουρουφλισμένα.

Ήταν μια τρομερή νύχτα, αν θέλουμε να ακριβολογούμε. Βροντούσε δυνατά, άστραφτε σαν να είχε πιάσει φωτιά ο ουρανός, και ένας παγωμένος δυνατός αέρας που φυσούσε με μανία και σήκωνε ένα τεράστιο σύννεφο σκόνης, έκανε όλα τα δέντρα της εξοχής να σειούνται και να τρίζουν.

Ο Πινόκιο φοβόταν πολύ τους κεραυνούς και τις αστραπές. Όμως η πείνα του ήταν πιο μεγάλη από τον φόβο, κι ήταν αυτός ο λόγος που πλησίασε την πόρτα του σπιτιού και παίρνοντας δρόμο, μετά από καμιά εκατοστή σάλτους έφτασε στο χωριό με τη γλώσσα έξω και πιασμένη την ανάσα, σαν να ήταν κυνηγόςκυλο.

Μα όλα ήταν μέσα στο σκοτάδι και την ερημιά. Τα μαγαζιά ήταν κλειστά, οι πόρτες των σπιτιών κλειστές, τα παράθυρα κλειστά και ούτε σκυλί δεν έβρισκες στον δρόμο. Έμοιαζε με νεκροταφείο.

Τότε ο Πινόκιο, απελπισμένος και πεινασμένος, έπιασε το κουδουνάκι ενός σπιτιού κι άρχισε να το χτυπάει παρατεταμένα λέγοντας από μέσα του:

«Όλο και κάποιος θα εμφανιστεί!».

Πράγματι εμφανίστηκε ένας γέρος, με το σκουφί του ύπνου στο κεφάλι, που φώναξε με οργή:

«Τι γυρεύετε τέτοια ώρα;»

«Θα είχατε την καλοσύνη να μου δώσετε λίγο ψωμί;»

«Περιμένετε εδώ και θα γυρίσω αμέσως» είπε ο γερούλης, πιστεύοντας ότι είχε να κάνει με ένα από εκείνα τα άτακτα παιδιά που διασκέδαζαν με το να χτυπάνε τα κουδούνια των σπιτιών, για να ενοχλούν για τα καλά τον κόσμο που κοιμάται ήσυχα.

Μισό λεπτό μετά το παράθυρο άνοιξε ξανά και η φωνή του ίδιου γέρου φώναξε στον Πινόκιο:

«Πλησίασε και βγάλε το καπέλο».

Ο Πινόκιο, που δεν είχε ακόμα καπέλο, πλησίασε και ένωσε να πέφτει πάνω του μια μεγάλη λεκάνη νερό που τον έλουσε από την κορυφή μέχρι τα νύχια, σαν να ήταν μια γλάστρα με μαραμένα γεράνια.

Γύρισε στο σπίτι του βρεγμένος σαν το κοτοπουλάκι και εξουθενωμένος από την κούραση και την πείνα. Και επειδή δεν είχε πια δύναμη να σταθεί όρθιος, κάθισε ακουμπώντας τα παγωμένα και βρόμικα πόδια του πάνω σε ένα δοχείο αναμμένα κάρβουνα.

Κι έτσι αποκοιμήθηκε. Και καθώς κοιμόταν, τα πόδια του, που ήταν ξύλινα, έπιασαν φωτιά και αργά αργά καρβούνιασαν κι έγιναν στάχτη.

Και ο Πινόκιο συνέχιζε να κοιμάται και να ροχαλίζει, λες και τα πόδια του ήταν ενός άλλου. Τελικά, με το που χάραξε, ξύπνησε, γιατί κάποιος χτυπούσε την πόρτα.

«Ποιος είναι;» ρώτησε ενώ χασμουριόταν κι έτριβε τα μάτια του.

«Εγώ είμαι!» απάντησε μια φωνή.

Κι εκείνη η φωνή ήταν του Τζεπέτο.

7. Ο Τζεπέτο επιστρέφει και δίνει στη μαριονέτα το κολατσιό που ο φτωχός προόριζε για τον εαυτό του.

Ο καημένος ο Πινόκιο, που μισοκοιμόταν ακόμα, δεν είχε πάρει χαμπάρι ότι τα πόδια του είχαν κατακαεί. Γι' αυτό και μόλις άκουσε τη φωνή του μπαμπά του, πετάχτηκε από το σκαμνί για να τρέξει να βγάλει τον σύρτη. Μετά από δυο τρία τραμπαλίσματα όμως, ξαπλώθηκε στο δάπεδο.

Και καθώς έσκασε κατάχαμα, έκανε τον ίδιο ήχο που θα έκανε και ένα σακί κουτάλες αν έπεφτε από τον πέμπτο όροφο.

«Άνοιξε!» φώναζε στο μεταξύ ο Τζεπέτο από τον δρόμο.

«Μπαμπά μου, δεν μπορώ...» απαντούσε η μαριονέτα κλαίγοντας και κυλώντας στο πάτωμα.

«Γιατί δεν μπορείς;»

«Γιατί μου έφαγαν τα πόδια».

«Και ποιος στα έφαγε;»

«Ο γάτος» είπε ο Πινόκιο βλέποντας τον γάτο που έπαιζε κάνοντας να χορεύουν κάτι ροκανίδια.

«Άνοιξε, σου λέω!» ξαναείπε ο Τζεπέτο. «Αλλιώς, όταν μπω μέσα, θα δεις τον καλό τον γάτο!»

«Δεν μπορώ να σταθώ όρθιος, πιστέψτε με. Αχ! Ο καημένος εγώ, ο καημένος, που μου έλαχε να περπατάω στα γόνατα όλη μου τη ζωή».

Ο Τζεπέτο, πιστεύοντας ότι όλα αυτά τα κλαψουρίσματα ήταν άλλη μια κατεργαριά της μαριονέτας, αποφάσισε να την τελειώσει μια και καλή. Και σκαρφαλώνοντας τον τοίχο, μπήκε στο σπίτι από το παράθυρο.

Στην αρχή πολλά ήθελε να πει και να κάνει. Μα μετά, όταν είδε τον Πινόκιο του απλωμένο στο πάτωμα και αληθινά χωρίς πόδια, τότε ένιωσε να γλυκαίνει. Και τον έπιασε αμέσως από τον λαιμό και άρχισε να τον φιλάει και να του κάνει χίλια χάδια και γαλιφιές και με δάκρυα που έσταζαν στα μάγουλά του, του είπε ανάμεσα σε λυγμούς:

«Μικρούλη μου Πινόκιο! Πώς έγινε κι έκαψες τα πόδια σου;»

«Δεν ξέρω, μπαμπά, μα πιστέψτε με ότι πέρασα μια νύχτα κόλασης και θα τη θυμάμαι όσο ζω. Βροντούσε κι άστραφτε κι είχα μεγάλη πείνα και τότε ο Ομιλών Γρύλος μού είπε: “Καλά να πάθεις. Δεν ήσουν καλό παιδί και το αξίζεις” κι εγώ του είπα: “Σταμάτα, Γρύλε!...” κι αυτός μου είπε: “Είσαι μια μαριονέτα και το κεφάλι σου είναι ξερό” κι εγώ άρπαξα το ξύλινο σφυρί και του έδωσα μια κι αυτός πέθανε, μα δικό του ήταν το φταίξιμο, γιατί δεν το

ήθελα να τον σκοτώσω, αλήθεια είναι, γιατί έβαλα το μικρό τηγάνι στα αναμμένα κάρβουνα, το κοτοπουλάκι όμως το έσκασε και είπε: “Εις το επανιδείν... και πολλούς χαιρετισμούς”. Και πεινούσα όλο και πιο πολύ, γι’ αυτό και ο γέρος με τον σκούφο του ύπνου βγήκε στο παράθυρο και μου είπε: “Στάσου από κάτω και βγάλε το καπέλο” κι εγώ με εκείνη τη λεκάνη το νερό στο κεφάλι, -γιατί το να ζητήσεις ένα κομμάτι ψωμί δεν είναι ντροπή, έτσι δεν είναι;- γύρισα στο σπίτι, κι επειδή πεινούσα σαν λύκος, έβαλα τα πόδια στο δοχείο με τα κάρβουνα για να στεγνώσω και γυρίσατε εσείς, κι εγώ τα βρήκα καμένα, και έχω ακόμα πείνα, πόδια όμως δεν έχω! Άι, άι, άι!...»

Και ο καημένος ο Πινόκιο άρχισε να κλαίει και να φωνάζει τόσο δυνατά που τον άκουγαν πέντε χιλιόμετρα μακριά.

Ο Τζεπέτο, που από όλες αυτές τις μπερδεμένες κουβέντες κατάλαβε μόνο ένα πράγμα, ότι δηλαδή η μαριονέτα πέθαινε από την πείνα, έβγαλε από την τσέπη τρία αχλάδια και δίνοντάς της τα, είπε:

«Αυτά τα τρία αχλάδια τα είχα για το κολατσιό μου, στα δίνω όμως μετά χαράς. Φάε και θα νιώσεις καλά».

«Αν θέλετε να τα φάω, κάντε μου τη χάρη να τα ξεφλουδίσετε».

«Να τα ξεφλουδίσω;» επανέλαβε έκπληκτος ο Τζεπέτο. «Δεν θα το πίστευα ποτέ μου, παιδί μου, πως θα ήσουν τόσο εκλεκτικός στο φαγητό σου. Κρίμα! Σε αυτόν τον κόσμο, πρέπει από παιδιά να συνηθίζουμε στα λίγα και να μαθαίνουμε να τρώμε απ’ όλα, γιατί κανείς δεν ξέρει τι πρόκειται να συμβεί στο μέλλον. Γίνονται τόσα και τόσα!...»

«Καλά τα λέτε εσείς» είπε κι ο Πινόκιο «μα εγώ δεν θα φάω ποτέ μου φρούτο που δεν είναι ξεφλουδισμένο. Δεν τα μπορώ τα φλούδια».

Κι ο καλός μας ο Τζεπέτο πήρε ένα μαχαίρι και με μεγάλη υπομονή καθάρισε και τα τρία αχλάδια κι έβαλε όλα τα φλούδια σε μια γωνιά στο τραπέζι.

Όταν ο Πινόκιο έκανε δυο χαψιές το πρώτο αχλάδι, πήγε να πετάξει την καρδιά με τα κουκούτσια. Ο Τζεπέτο όμως του κράτησε το μπράτσο και είπε:

«Μην το πετάς. Όλα μπορεί να χρησιμέψουν σε αυτόν τον κόσμο».

«Μα στ’ αλήθεια, δεν την τρώω την καρδιά!...» φώναξε η μαριονέτα στρέφοντας από εδώ κι από εκεί σαν την οχιά.

«Ποιος ξέρει! Γίνονται τόσα και τόσα!...» ξαναείπε ο Τζεπέτο με απάθεια.

Το γεγονός είναι ότι οι τρεις καρδιές, αντί να πεταχτούν από το παράθυρο, βρήκαν θέση στη γωνιά του τραπεζιού, δίπλα στα φλούδια.

Αφού έφαγε ή για την ακρίβεια καταβρόχθισε τα τρία αχλάδια, ο Πινόκιο άφησε ένα μακρύ χασμουρητό και είπε με παράπονο:

«Ακόμα πεινάω!»

«Μα παιδί μου, δεν έχω τίποτα άλλο να σου δώσω».

«Τίποτα τίποτα;»

«Μόνο τα φλούδια και τις καρδιές από τα αχλάδια».

«Τι να κάνουμε!» είπε ο Πινόκιο. «Αφού δεν υπάρχει κάτι άλλο, θα φάω λίγα φλούδια».

Κι άρχισε να μασουλάει. Στην αρχή ξίνισε λίγο τα μούτρα. Μα μετά εξαφάνισε όλα τα φλούδια, το ένα μετά το άλλο. Και μετά τα φλούδια πήραν σειρά οι καρδιές κι όταν είχε φάει τα πάντα, χτύπησε ικανοποιημένος τα χέρια στο σώμα του και είπε με χαρά:

«Τώρα ναι, νιώθω καλά!»

«Βλέπεις, λοιπόν» παρατήρησε ο Τζεπέτο «που είχα δίκιο όταν σου έλεγα ότι δεν είναι ανάγκη να συνηθίζουμε να είμαστε πολύ εκλεκτικοί ή πολύ ευαίσθητοι σε ό,τι αφορά τις γεύσεις. Αγαπητέ μου, κανείς δεν ξέρει τι μπορεί να συμβεί σε αυτόν τον κόσμο. Γίνονται τόσα και τόσα!...»

8. Ο Τζεπέτο θα ξαναφτιάξει τα πόδια του Πινόκιο και πουλάει το παλτό του για να του αγοράσει το Αλφαβητάριο.

Η μαριονέτα, με το που της πέρασε η πείνα, άρχισε ευθύς αμέσως να γκρινιάζει και να κλαίει, γιατί ήθελε καινούρια πόδια.

Μα ο Τζεπέτο, για να την τιμωρήσει για την κατεργαριά που είχε κάνει, την άφησε να κλαίει και να απελπίζεται μια ολόκληρη μέρα. Μετά της είπε:

«Και γιατί θέλεις να σου ξαναφτιάξω τα πόδια; Μήπως για να σε δω να το σκας ξανά από το σπίτι;»

«Σας το υπόσχομαι» είπε η μαριονέτα με λυγμούς «πως από δω και πέρα θα είμαι καλός...»

«Όλα τα παιδιά» απάντησε ο Τζεπέτο «έτσι λένε, όταν θέλουν να πετύχουν κάτι».

«Σας υπόσχομαι ότι θα πάω στο σχολείο, θα σπουδάσω και θα προκόψω...»

«Όλα τα παιδιά, όταν θέλουν να πετύχουν κάτι, λένε την ίδια ιστορία».

«Μα εγώ δεν είμαι σαν τα άλλα παιδιά! Εγώ είμαι ο πιο καλός απ' όλους και λέω πάντα την αλήθεια. Σας υπόσχομαι, μπαμπά, πως θα μάθω μια τέχνη και πως θα είμαι η παρηγοριά και το στήριγμα στα γερατειά σας».

Ο Τζεπέτο, που, παρότι φαινόταν τύραννος, ήταν έτοιμος να δακρύσει και η καρδιά του πονούσε καθώς έβλεπε τον καημένο του τον Πινόκιο σε τέτοια αξιολύπητη κατάσταση, δεν είπε τίποτα άλλο. Μα, πιάνοντας τα εργαλεία της δουλειάς του και δυο κομματάκια καλό ξύλο, άρχισε να δουλεύει μεθοδικά.

Και σε λιγότερο από μια ώρα, τα πόδια ήταν έτοιμα: δυο ποδαράκια σβέλτα, γερά, γεμάτα νεύρο, σαν να τα είχε φτιάξει κάποιος μεγάλος καλλιτέχνης.

Και τότε ο Τζεπέτο είπε στη μαριονέτα:

«Κλείσε τα μάτια και κοιμήσου!»

Και ο Πινόκιο έκλεισε τα μάτια κι έκανε ότι αποκοιμήθηκε. Και στο διάστημα που έκανε ότι κοιμόταν, ο Τζεπέτο πήρε λίγη κόλλα λειωμένη σε ένα φλούδι αυγού και κόλλησε τα ποδαράκια στη θέση τους και τα κόλλησε τόσο καλά που δεν φαινόταν το παραμικρό.

Η μαριονέτα, με το που κατάλαβε ότι είχε πόδια, πήδηξε από το τραπέζι όπου ήταν ξαπλωμένη και άρχισε να κάνει χίλιες στροφές και τούμπες, σαν να είχε τρελαθεί από τη μεγάλη της χαρά.

«Για να ξεπληρώσω όσα κάνατε για μένα» είπε ο Πινόκιο στον μπαμπά του «θέλω να πάω στο σχολείο αμέσως».

«Τι καλό παιδί!»

«Μα για να πάω στο σχολείο πρέπει να έχω και λίγα ρούχα».

Ο Τζεπέτο, που ήταν φτωχός και δεν είχε ούτε δεκάρα στην τσέπη, του έφτιαξε τότε ένα ρουχαλάκι από ένα εμπριμέ χαρτόνι, ένα ζευγάρι παπούτσια από ροκανίδια και ένα καπελάκι από αλευρόκολλα.

Ο Πινόκιο πήγε αμέσως να καθρεφτιστεί σε μια λεκάνη γεμάτη νερό κι έμεινε τόσο ευχαριστημένος που είπε καμαρώνοντας σαν το παγόνι:

«Μοιάζω σαν σωστός κύριος!»

«Στ' αλήθεια» είπε ο Τζεπέτο «γιατί, βάλτο καλά στο μυαλό, δεν είναι τα όμορφα ρούχα που σε κάνουν κύριο, αλλά τα καθαρά ρούχα».

«Με την ευκαιρία» πρόσθεσε η μαριονέτα «κάτι μου λείπει για να πάω στο σχολείο. Μου λείπει το πιο σπουδαίο».

«Δηλαδή;»

«Μου λείπει το Αλφαβητάριο».

«Δίκιο έχεις. Πώς να το αποκτήσεις όμως;»

«Εύκολο είναι. Πάμε σε ένα βιβλιοπωλείο και το αγοράζουμε».

«Και τα λεφτά;»

«Δεν έχω».

«Ούτε εγώ» πρόσθεσε λυπημένος ο καλός γέρος.

Και ο Πινόκιο, παρότι ήταν ένα πολύ χαρούμενο παιδί, λυπήθηκε κι αυτός. Γιατί όλοι, ακόμα και τα παιδιά, νιώθουν τη φτώχεια όταν είναι πραγματική.

«Κάνε υπομονή!» φώναξε ο Τζεπέτο και σηκώθηκε αμέσως. Και φορώντας το παλιό γεμάτο μπαλώματα παλτό του από γούνα ασπάλακα, βγήκε τρέχοντας από το σπίτι.

Γύρισε μετά από λίγο κρατώντας στο χέρι ένα Αλφαβητάριο για τον γιόκα του, μα δεν φορούσε πια το παλτό του. Ο καημένος ο γέρος ήταν με το πουκάμισο, κι έξω χιόνιζε.

«Και το παλτό σας, μπαμπά;»

«Το πούλησα».

«Γιατί το πουλήσατε;»

«Γιατί ζεσταινόμουν».

Ο Πινόκιο κατάλαβε αμέσως και μην μπορώντας να σταματήσει τους χτύπους της καλής του της καρδιάς, πήδηξε στον λαιμό του Τζεπέτο κι άρχισε να τον φιλάει σε όλο το πρόσωπο.

9. Ο Πινόκιο πουλάει το Αλφαβητάριο για να πάει να δει τις μαριονέτες στο θέατρο.

Με το που σταμάτησε να χιονίζει, ο Πινόκιο, κρατώντας παραμάσχαλα το καινούριο του Αλφαβητάριο, πήρε τον δρόμο που έβγαζε στο σχολείο: και δρόμο παίρνοντας, δρόμο αφήνοντας, φανταζόταν στο μυαλό του χίλια πράγματα, το ένα καλύτερο από το άλλο.

Και μιλώντας μόνος του, έλεγε:

«Σήμερα στο σχολείο, θέλω να μάθω αμέσως να διαβάζω. Μετά αύριο θα μάθω να γράφω και μεθαύριο θα μάθω αριθμητική. Μετά, με τις ικανότητές μου, θα κερδίσω πολλά λεφτά και με τα πρώτα που θα βγάλω, θέλω να κάνω στον μπαμπά μου ένα υφασμάτινο παλτό δώρο. Μα τι υφασμάτινο λέω; Θα του πάρω ένα από χρυσάφι και ασήμι με αστραφτερά κουμπιά. Το αξίζει στα αλήθεια ο καημένος, αφού, για να μου αγοράσει τα βιβλία και να με βάλει να σπουδάσω, έμεινε με το πουκάμισο... και με τέτοιο κρύο! Δεν υπάρχουν πολλοί μπαμπάδες που να κάνουν τέτοιες θυσίες!...»

Κι ενώ έλεγε αυτά τα λόγια με μεγάλη συγκίνηση, του φάνηκε ότι άκουσε από μακριά μια μουσική από φλογέρες και τύμπανα: πιπιπι, πιπιπι, ζουμ, ζουμ, ζουμ, ζουμ.

Σταμάτησε κι έστησε αυτί. Αυτοί οι ήχοι ερχόντουσαν από το βάθος ενός μεγάλου κάθετου δρόμου που οδηγούσε σε μια μικρή πόλη στην ακροθαλασσιά.

«Τι να είναι αυτή η μουσική; Κρίμα που έχω να πάω στο σχολείο, αλλιώς...»

Κι απόμεινε εκεί μπερδεμένος. Όπως κι αν είχε το πράγμα, έπρεπε να βρει μια λύση, οπότε ή που θα πήγαινε στο σχολείο, ή που θα άκουγε τις φλογέρες.

«Σήμερα θα πάω να ακούσω τις φλογέρες και αύριο θα πάω στο σχολείο. Πάντα υπάρχει χρόνος για να πάω στο σχολείο» είπε στο τέλος ο κατεργάρης ανασηκώνοντας τους ώμους.

Το είπε και το έκανε και πήρε τον κάθετο δρόμο κι άρχισε να τρέχει. Όσο έτρεχε, τόσο πιο κοντά άκουγε τον ήχο από τις φλογέρες και τον γδούπο από τα τύμπανα: πιπιπι, πιπιπι, πιπιπι, ζουμ, ζουμ, ζουμ, ζουμ.

Και να που βρέθηκε στη μέση μια πλατείας γεμάτης κόσμο μαζεμένο γύρω από μια μεγάλη ξύλινη παράγκα με μια πολύχρωμη τέντα.

«Τι είναι αυτή η παράγκα;» ρώτησε ο Πινόκιο έναν ντόπιο πιτσιρίκο.

«Διάβασε την επιγραφή και θα καταλάβεις».

«Ευχαρίστως θα τη διάβαζα, μα προς το παρόν δεν ξέρω να διαβάζω».

«Καλό βόδι είσαι! Τότε θα στη διαβάσω εγώ. Μάθε λοιπόν ότι σε αυτή την επιγραφή με κόκκινα σαν τη φωτιά γράμματα γράφει: Το Μεγάλο Θέατρο Με Τις Μαριονέτες...»

«Έχει ώρα που έχει αρχίσει η παράσταση;»

«Τώρα αρχίζει».

«Και πόσο είναι το εισιτήριο;»

«Τέσσερα σολδία».

Ο Πινόκιο, που ήταν πάντα του περίεργος, έχασε κάθε αυτοσυγκράτηση και είπε χωρίς ντροπή στον πιτσιρίκο με τον οποίο μιλούσε:

«Μου δανείζεις τέσσερα σολδία μέχρι αύριο;»

«Ευχαρίστως θα στα έδινα» του απάντησε ο άλλος τραγουδιστά «ακριβώς σήμερα όμως δεν μπορώ».

«Σου πουλάω το σακάκι μου για τέσσερα σολδία» του είπε τότε η μαριονέτα.

«Και τι να το κάνω ένα σακάκι από εμπριμέ χαρτόνι; Αν βρέξει, δεν υπάρχει λόγος να το φορέσω».

«Θέλεις να αγοράσεις τα παπούτσια μου;»

«Καλά είναι για να ανάψω φωτιά».

«Πόσα μου δίνεις για το καπελάκι μου;»

«Ωραία αγορά, στ' αλήθεια! Ένα καπελάκι από αλευρόκολλα! Μπορεί να έρθουν τα ποντίκια και να μου φάνε το καπέλο!»

Ο Πινόκιο καθόταν στα αναμμένα κάρβουνα. Μόλις που κρατιόταν να μην κάνει την τελευταία προσφορά. Δεν είχε όμως κουράγιο: δίσταζε, αμφιταλαντευόταν, υπέφερε. Στο τέλος είπε:

«Θέλεις να μου δώσεις τέσσερα σολδία γι' αυτό το καινούριο Αλφαβητάριο;»

«Είμαι παιδί και δεν αγοράζω τίποτα από παιδιά» του απάντησε ο μικρός συνομιλητής του, που ήταν πιο συνετός από τον Πινόκιο.

«Το αγοράζω εγώ το Αλφαβητάριο για τέσσερα σολδία» φώναξε ένας που πούλαγε μεταχειρισμένα υφάσματα και που είχε ακούσει την κουβέντα από παραδίπλα.

Και το βιβλίο πουλήθηκε στα γρήγορα. Και να σκεφτεί κανείς ότι εκείνος ο καημένος ο Τζεπέτο είχε μείνει στο σπίτι τρέμοντας από το κρύο και φορώντας μόνο το πουκάμισο, για να αγοράσει στον γιόκα του το Αλφαβητάριο!

10. Οι μαριονέτες αναγνωρίζουν τον αδελφό τους, τον Πινόκιο, και κάνουν μια μεγάλη γιορτή για χάρη του. Μα πάνω στο καλύτερο, εμφανίζεται ο κουκλοπαίχτης ο Φαγοφωτιάς, και ο Πινόκιο κινδυνεύει να έχει ένα κακό τέλος.

Όταν ο Πινόκιο μπήκε στο θέατρο, συνέβη κάτι που μόνο που δεν έφερε επανάσταση.

Θα πρέπει να ξέρετε ότι η αυλαία είχε σηκωθεί και η παράσταση είχε ήδη αρχίσει.

Πάνω στη σκηνή ήταν ο Αρλεκίνος και ο Πουλτσινέλα, που λογομαχούσαν και, κατά τα καθιερωμένα, από τη μια στιγμή στην άλλη θα άρχιζαν τα χαστούκια και τις ξυλιές μεταξύ τους.

Η πλατεία, όλο προσοχή, τρανταζόταν από τα γέλια καθώς άκουγε την αψιμαχία ανάμεσα στις δυο μαριονέτες που χειρονομούσαν και πρόσβαλλαν η μία την άλλη με τόσο αληθινό τρόπο, λες και ήταν δύο λογικά πλάσματα, δύο κανονικοί άνθρωποι.

Όταν ξαφνικά και χωρίς κανέναν λόγο, ο Αρλεκίνος σταματάει την απαγγελία του, στρέφεται κατά το κοινό και κάνοντας νόημα με το χέρι σε κάποιον στο βάθος της πλατείας, αρχίζει να ουρλιάζει δραματικά:

«Ουράνιοι θεοί! Είμαι ζύπνιος ή ονειρεύομαι; Κι όμως αυτός εκεί κάτω είναι ο Πινόκιο!...»

«Στ' αλήθεια, ο Πινόκιο είναι!» φωνάζει ο Πουλτσινέλα.

«Αυτός είναι!» στριγγλίζει η κυρία Ροζάουρα βγάζοντας το κεφάλι από το βάθος της σκηνής.

«Είναι ο Πινόκιο! Είναι ο Πινόκιο!» ούρλιαζαν όλες οι μαριονέτες μαζί καθώς έβγαιναν χοροπηδώντας από τα παρασκήνια.

«Είναι ο Πινόκιο, ο αδελφός μας ο Πινόκιο! Γεια σου, Πινόκιο!»

«Πινόκιο, έλα κοντά μου!» φωνάζει ο Αρλεκίνος. «Έλα να αγκαλιάσεις τα ξύλινα αδέρφια σου!»

Ακούγοντας αυτήν την τόσο τρυφερή πρόσκληση, ο Πινόκιο δίνει ένα σάλτο και από το βάθος της πλατείας βρίσκεται στην πρώτη σειρά. Μετά με ένα σάλτο ακόμα, από την πρώτη σειρά βρίσκεται στο κεφάλι του διευθυντή της ορχήστρας και από εκεί πηδάει στο παλκοσένικο.

Αδύνατον να φανταστείτε τις αγκαλιές, τα σφιξίματα στο σβέρκο, τα φιλικά τσιμπηματάκια και όλες τις εκδηλώσεις της βαθιάς και αληθινής αδελφικής

αγάπης που δέχτηκε ο Πινόκιο καθώς βρέθηκε ανάμεσα στο μπουλούκι των ηθοποιών εκείνης της δραματουργικής κομπανίας.

Το δίχως άλλο, το θέαμα ήταν συγκινητικό. Όμως το κοινό της πλατείας, βλέποντας ότι το έργο δεν συνεχιζόταν, άρχισε να ανυπομονεί και να φωνάζει: «Θέλουμε να δούμε το έργο! Θέλουμε το έργο!»

Οι φωνές τους πήγαν στον βρόντο, γιατί οι μαριονέτες, αντί να συνεχίσουν την απαγγελία, διπλασίασαν τη φασαρία και φορτώνοντας τον Πινόκιο στους ώμους, τον οδήγησαν θριαμβευτικά στα φώτα της σκηνής.

Τότε βγήκε έξω ο κουκλοπαίχτης, ένας μεγαλόσωμος άντρας τόσο άσχημος που φοβόσουν και να τον κοιτάξεις. Είχε μια μαύρη γενειάδα που έμοιαζε σαν μουτζούρα από μελάνι και ήταν τόσο μακριά που από το πηγούνι του κατέβαινε μέχρι τη γη. Αρκεί να σας πω πως όταν περπατούσε, την πατούσε με τα πόδια του. Το στόμα του ήταν μεγάλο όσο ένας φούρνος, τα μάτια του έμοιαζαν με δυο αναμμένα φανάρια από κόκκινο γυαλί που μέσα τους έκαιγε φως. Και χτυπούσε με τα χέρια ένα μακρύ μαστίγιο, καμωμένο από ουρές αλεπούς και δέρμα ερπετών.

Με το που εμφανίστηκε ξαφνικά ο κουκλοπαίχτης, όλοι βουβάθηκαν. Ούτε ανάσα δεν ακουγόταν. Μπορούσες να ακούσεις ακόμα και μια μύγα να πετά, τόση ησυχία είχε. Οι φτωχές οι μαριονέτες, αρσενικές και θηλυκές, έτρεμαν σαν τα φύλλα.

«Γιατί ήρθες να αναστατώσεις το θέατρό μου;» ρώτησε τον Πινόκιο ο κουκλοπαίχτης με μια δυνατή βραχνή φωνή Δράκου που έπασχε από σοβαρό κρυολόγημα.

«Πιστέψτε με, εξοχότατε, το φταίξιμο δεν ήταν δικό μου!...»

«Αρκετά! Θα λογαριαστούμε το απόγευμα.»

Πράγματι, με το που τελείωσε το έργο, ο κουκλοπαίχτης πήγε στην κουζίνα, όπου ετοιμαζόταν για το δείπνο ένα μεγάλο αρνί που γύριζε αργά στη σούβλα. Κι επειδή είχαν σωθεί τα ξύλα για να ολοκληρωθεί το ψήσιμο και το κριτσάνισμα, φώναξε τον Αρλεκίνο και τον Πουλτσινέλα και τους είπε:

«Φέρτε μου εδώ τη μαριονέτα που θα βρείτε κρεμασμένη στον γάντζο. Μου μοιάζει να είναι φτιαγμένη από πολύ στεγνό ξύλο, οπότε είμαι σίγουρος ότι αν την πετάξω στη φωτιά, θα είναι ό,τι πρέπει για το ψητό μου.»

Στην αρχή ο Αρλεκίνος και ο Πουλτσινέλα δίσταζαν, αναγκάστηκαν όμως να υπακούσουν, φοβισμένοι από ένα και μόνο βλέμμα του αφεντικού τους. Και λίγο μετά γύρισαν στην κουζίνα κρατώντας στα χέρια τον καημένο τον Πινόκιο, που τινάζόταν σαν το χέλι έξω από το νερό και στρίγγλιζε απελπισμένος:

«Πατερούλη μου, σώστε με! Δεν θέλω να πεθάνω, όχι, δεν θέλω να πεθάνω!...»

11. Ο Φαγοφωτιάς φταρνίζεται και συγχωρεί τον Πινόκιο, ο οποίος μετά γλυτώνει από τον θάνατο τον φίλο του, Αρλεκίνο.

Ο κουκλοπαίχτης Φαγοφωτιάς (μια και αυτό ήταν το όνομά του) έμοιαζε τρομακτικός, δεν μπορώ να πω, με εκείνη τη μαύρη του γενειάδα που σαν ποδιά τού κάλυπτε όλο το στήθος και τα πόδια. Όμως κατά βάθος δεν ήταν κακός άνθρωπος. Κι απόδειξη είναι ότι, όταν είδε να φέρνουν μπροστά του εκείνον τον καημένο τον Πινόκιο, που χτυπιόταν από δω κι από εκεί ουρλιάζοντας “Δεν θέλω να πεθάνω, δεν θέλω να πεθάνω!”, άρχισε ευθύς να συγκινείται και να μαλακώνει. Κι αφού πάλεψε για κάμποσο, στο τέλος δεν μπορούσε πια κι άφησε να του ξεφύγει ένα δυνατό φτάρνισμα.

Με το που άκουσε το φτάρνισμα, ο Αρλεκίνος, που μέχρι εκείνη τη στιγμή βασανιζόταν διπλωμένος στα δύο από το κλάμα, γέμισε χαρά και σκύβοντας προς τον Πινόκιο τού ψιθύρισε χαμηλόφωνα:

«Καλά νέα, αδελφέ μου! Ο κουκλοπαίχτης φταρνίστηκε, κι αυτό είναι σημάδι ότι σε λυπήθηκε, οπότε έχεις πια σωθεί».

Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι, ενώ όλοι οι άνθρωποι όταν νιώθουν συμπόνια για κάποιον, ή κλαίνει ή κάνουν ότι σκουπίζουν τα μάτια τους, ο Φαγοφωτιάς, αντίθετα, κάθε φορά που ένιωθε αληθινά τρυφερότητα, είχε το χούι να φταρνίζεται. Ήταν κι αυτό ένας τρόπος να δώσει στους άλλους να καταλάβουν την ευαισθησία της καρδιάς του.

Κι αφού φταρνίστηκε, ο κουκλοπαίχτης, συνεχίζοντας να παριστάνει τον κατσούφη, φώναξε στον Πινόκιο:

«Σταμάτα να κλαίς! Τα κλαψουρίσματά σου μου πόνεσαν το στομάχι... νιώθω έναν σπασμό, σχεδόν... αψού, αψού!» και φταρνίστηκε άλλες δυο φορές.

«Με τις υγείες σας!» είπε ο Πινόκιο.

«Ευχαριστώ. Από την άλλη να με συμπαθάς, όμως όπως βλέπεις, δεν έχω πια ξύλα για να μαγειρέψω το αρνί μου, κι εσύ, για να λέμε την αλήθεια, θα ήσουν πολύ χρήσιμος για αυτή τη δουλειά! Μα τώρα πια σε λυπάμαι και κάνω υπομονή. Αντί για εσένα, θα βάλω να κάψω κάτω από τη σούβλα κάποια μαριονέτα από τον θίασό μου. Έι, καραμπινιέροι!»

Στο άκουσμα αυτής της διαταγής, εμφανίστηκαν αμέσως δυο ξύλινοι καραμπινιέροι, ψηλοί ψηλοί, στεγνοί στεγνοί, με το καπέλο με το φτερό στο κεφάλι και το σπαθί στο χέρι.

Τότε λοιπόν ο κουκλοπαίχτης τούς είπε με ηχηρή φωνή:

«Πιάστε μου εκείνον εκεί τον Αρλεκίνο, δέστε τον γερά γερά και μετά πετάξτε τον να καεί στη φωτιά. Θέλω να μου καλοψηθεί το αρνί μου».

Φανταστείτε τον φτωχό τον Αρλεκίνο! Ήταν τόσο η τρομάρα του που τα πόδια του διπλώθηκαν και έπεσε με τα μούτρα στο πάτωμα.

Ο Πινόκιο, με το που είδε αυτό το σπαρακτικό θέαμα, έπεσε στα πόδια του κουκλοπαίχτη και κλαίγοντας πικρά και ποτίζοντας με δάκρυα τη μακριά του γενειάδα, άρχισε να λέει ικετευτικά:

«Έλεος, κύριε Φαγοφωτιά!...»

«Δεν υπάρχουν κύριοι εδώ!» απάντησε σκληρά ο κουκλοπαίχτης.

«Έλεος, κύριε Ιππότη!...»

«Δεν υπάρχουν ιππότες εδώ!»

«Έλεος, κύριε Διοικητή!»

«Δεν υπάρχουν διοικητές εδώ!»

«Έλεος, Εξοχότατε!...»

Μόλις άκουσε να τον αποκαλούν Εξοχότατο, ο κουκλοπαίχτης μάζεψε τα νεύρα του και ξάφνου πιο ανθρωπίνος και διαπραγματεύσιμος, είπε στον Πινόκιο:

«Καλά λοιπόν, τι θέλεις από μένα;»

«Σας ζητώ να δώσετε χάρη στον καημένο τον Αρλεκίνο!...»

«Δεν γίνονται χάρες εδώ. Αφού λυπήθηκα εσένα, τότε πρέπει να ρίξω στη φωτιά εκείνον, γιατί θέλω να καλοψηθεί το αρνί μου».

«Σε αυτή την περίπτωση» φώναξε περήφανα ο Πινόκιο και ορθώθηκε πετώντας το καπελάκι του από αλευρόκολλα «σε αυτή την περίπτωση γνωρίζω ποιο είναι το καθήκον μου. Εμπρός, κύριοι караμπινιέροι! Δέστε με και πετάξτε με εκεί μέσα στις φλόγες. Όχι, δεν είναι δίκαιο να πεθάνει για χάρη μου ο καημένος ο Αρλεκίνος, ο αληθινός μου φίλος!»

Αυτά τα λόγια, ειπωμένα με δυνατή φωνή και ηρωικό ύφος, έφεραν δάκρυα σε όλες τις μαριονέτες που ήταν μπροστά σε εκείνη τη σκηνή. Ακόμα και οι караμπινιέροι, αν και ήταν φτιαγμένοι από ξύλο, έκλαιγαν σαν τα αρνάκια.

Αρχικά ο Φαγοφωτιάς ήταν σκληρός και αμετακίνητος, σαν ένα κομμάτι πάγος. Μετά όμως αργά αργά άρχισε κι αυτός να συγκινείται και να φταρνίζεται. Κι αφού έκανε τέσσερα πέντε φταρνίσματα, άνοιξε στοργικά την αγκαλιά του και είπε στον Πινόκιο:

«Είσαι πολύ καλό παιδί! Έλα κοντά μου και δώσε μου ένα φιλί».

Ο Πινόκιο έτρεξε γοργά και σκαρφαλώνοντας σαν τον σκίουρο πάνω στη γενειάδα του κουκλοπαίχτη, του έδωσε ένα όμορφο φιλί στην άκρη της μύτης.

«Τότε σώθηκα;» ρώτησε ο καημένος ο Αρλεκίνος με μια φωνούλα που μόλις ακουγόταν.

«Σώθηκες!» απάντησε ο Φαγοφωτιάς και κατόπιν πρόσθεσε ψιθυρίζοντας και τεντώνοντας το κεφάλι:

«Ας κάνω υπομονή! Απόψε θα βουλευτώ τρώγοντας μισοψημένο το αρνί μου, μα άλλη φορά αλίμονο σε όποιον τύχει!...»

Ακούγοντας το νέο της χάρης που δόθηκε, οι μαριονέτες έτρεξαν στο παλκοσένικο και με τα φώτα και τα καντηλέρια αναμμένα σαν να ήταν βραδιά γιορτής, άρχισαν να τραγουδούν και να χορεύουν.

Έφτασε η αυγή κι εκείνοι χόρευαν ακόμα.

12. Ο κουκλοπαίχτης Φαγοφωτιάς χαρίζει πέντε χρυσά νομίσματα στον Πινόκιο για να τα πάει στον μπαμπά του, τον Τζεπέτο, όμως ο Πινόκιο αφήνει να τον κοροϊδέψουν η Αλεπού και ο Γάτος και τους ακολουθεί.

Την επόμενη μέρα ο Φαγοφωτιάς πήρε παράμερα τον Πινόκιο και του είπε:

«Πώς τον λένε τον μπαμπά σου;»

«Τζεπέτο».

«Και τι επάγγελμα κάνει;»

«Τον φτωχό».

«Κερδίζει πολλά;»

«Τόσα που να μην έχει ποτέ μια δεκάρα στην τσέπη. Φανταστείτε ότι για να μου αγοράσει το Αλφαβητάριο για το σχολείο χρειάστηκε να πουλήσει το μονάκριβό του παλτό, ένα παλτό που από τα πολλά μπαλώματα και τις επιδιορθώσεις έμοιαζε της συφοράς.

«Ο φτωχούλης! Σαν να τον λυπάμαι! Να, πάρε πέντε χρυσά νομίσματα και να πας να του τα δώσεις αμέσως μαζί με τους χαιρετισμούς μου».

Ο Πινόκιο, όπως εύκολα μπορείτε να φανταστείτε, χιλιοευχαρίστησε τον κουκλοπαίχτη, αγκάλιασε μία προς μία όλες τις μαριονέτες, ακόμα και τους καραμπινιέρους, και τρελός από χαρά πήρε τον δρόμο για να γυρίσει στο σπίτι του.

Δεν είχε κάνει όμως ακόμα ούτε πεντακόσια μέτρα όταν συνάντησε μια κουτσή Αλεπού και έναν τυφλό Γάτο, που πήγαιναν πέρα δώθε βοηθώντας ο ένας τον άλλον σαν καλοί σύντροφοι στις συμφορές. Η Αλεπού, που ήταν κουτσή, περπατούσε στηρίζοντας το βάρος της στον Γάτο και ο Γάτος, που ήταν τυφλός, στηριζόταν στην Αλεπού για να τον οδηγήσει.

«Καλημέρα, Πινόκιο» του είπε η Αλεπού χαιρετώντας τον με ευγένεια.

«Πώς και ξέρεις το όνομά μου;» ρώτησε η μαριονέτα.

«Γνωρίζω καλά τον μπαμπά σου».

«Πού τον είδες;»

«Τον είδα χθες στην πόρτα του σπιτιού του».

«Και τι έκανε;»

«Ήταν με το πουκάμισο κι έτρεμε από το κρύο».

«Καημένε μου μπαμπά! Μα, με το θέλημα του Θεού, από δω και πέρα δεν θα τρέμει άλλο!»

«Γιατί;»

«Γιατί μεγαλοπιάστηκα».

«Εσύ μεγαλοπιάστηκες;» είπε η Αλεπού κι άρχισε να γελάει τραχιά και περιπαικτικά. Κι ο Γάτος γελούσε, αλλά για να μη φανερωθεί, έκανε ότι χτενίζει τα μουστάκια του βάζοντας μπροστά τις πατούσες του.

«Δεν βλέπω τον λόγο που γελάτε» φώναξε οργισμένος ο Πινόκιο. «Λυπάμαι που θα κάνω να σας τρέχουν τα σάλια, αλλά αυτά εδώ, βλέπετε, είναι πέντε όμορφα χρυσά νομίσματα».

Κι έβγαλε να δείξει τα πέντε νομίσματα που του είχε δωρίσει ο Φαγοφωτιάς.

Ακούγοντας τον γλυκό ήχο των νομισμάτων, η Αλεπού με μια ακούσια κίνηση τέντωσε το πόδι που έμοιαζε ζαρωμένο, και ο Γάτος άνοιξε και τα δυο του μάτια που έμοιαζαν με πράσινα φανάρια. Μα αμέσως μετά τα ξανάκλεισε, και η αλήθεια είναι πως ο Πινόκιο δεν κατάλαβε τίποτα.

«Και τώρα τι θα τα κάνεις αυτά τα λεφτά;» τον ρώτησε η Αλεπού.

«Πρώτα απ' όλα» απάντησε η μαριονέτα «θέλω να αγοράσω ένα όμορφο καινούριο παλτό από χρυσάφι και ασήμι και με αστραφτερά κουμπιά για τον μπαμπά μου. Κι έπειτα θέλω να αγοράσω ένα Αλφαβητάριο για μένα».

«Για σένα;»

«Ναι, γιατί θέλω να πάω στο σχολείο και να στρωθώ στο διάβασμα».

«Κοίταξέ με!» είπε η Αλεπού. «Έχασα το πόδι μου από την τρέλα μου να σπουδάσω».

«Κοίταξέ με!» είπε ο Γάτος. «Έχασα και τα δυο μου τα μάτια από την τρέλα μου να σπουδάσω».

Και πάνω στην ώρα, ένας άσπρος Κότσυφας, που ήταν σκαρφαλωμένος σε έναν φράχτη, τρίλισε και είπε:

«Πινόκιο, μην παίρνεις στα σοβαρά τις συμβουλές των κακών συντρόφων, διαφορετικά θα το μετανιώσεις».

Καλύτερα να μην είχε μιλήσει ο καημένος ο Κότσυφας! Δίνει έναν πήδο ο Γάτος, ορμάει επάνω του και προτού εκείνος προλάβει να βγάλει κιχ, τον κάνει μια χαψιά.

Με το που έφαγε και καθάρισε το στόμα του, έκλεισε τα μάτια ξανά παριστάνοντας τον τυφλό.

«Καημένε Κότσυφα! Γιατί του φέρθηκες έτσι;» είπε ο Πινόκιο στον Γάτο.

«Για να του δώσω ένα μάθημα. Έτσι, την επόμενη φορά θα μάθει να μην ανακατεύεται στις ξένες δουλειές».

Είχαν κάνει πάνω από τον μισό δρόμο, όταν η Αλεπού σταμάτησε ξαφνικά και είπε στη μαριονέτα:

«Θέλεις να διπλασιάσεις τα χρυσά σου νομίσματα;»

«Δηλαδή;»

«Θέλεις αυτά τα πέντε άθλια νομίσματα να τα κάνεις εκατό, χίλια, δύο χιλιάδες;»

«Αν θέλω, λέει! Πώς όμως;»

«Πολύ εύκολα. Αντί να γυρίσεις στο σπίτι σου, έλα μαζί μας».

«Και πού θα πάμε;»

«Στη χώρα των Μπούφων».

Ο Πινόκιο το σκέφτηκε λίγο και μετά είπε αποφασιστικά:

«Όχι, δεν θέλω να έρθω. Τώρα πια κοντεύω να φτάσω στο σπίτι μου και θέλω να γυρίσω εκεί όπου με περιμένει ο μπαμπάς μου. Ποιος ξέρει πόσο υπέφερε ο καημένος ο γερούλης χτες, όταν είδε πως δεν γύρισα πίσω. Δυστυχώς δεν είμαι καλός γιος, και ο Ομιλών Γρύλος είχε δίκιο όταν έλεγε: “Τα ανυπάκουα παιδιά δεν έχουν προκοπή σε αυτόν τον κόσμο”. Κι εγώ έφταιξα για το πάθημά μου, γιατί μου έτυχαν πολλές ατυχίες και μόλις χτες ήταν που κινδύνεψα στο σπίτι του Φαγοφωτιά... Μπρρρ! Ανατριχιάζω και που το σκέφτομαι!»

«Ωραία λοιπόν» είπε η Αλεπού. «Θέλεις να γυρίσεις στο σπίτι σου; Στο καλό και τόσο το χειρότερο για σένα».

«Τόσο το χειρότερο για σένα!» επανέλαβε ο Γάτος.

«Να το σκεφτείς καλά, Πινόκιο, γιατί κλωτσάς την τύχη σου».

«Την τύχη σου!» επανέλαβε ο Γάτος.

«Τα πέντε σου νομίσματα, από τη μια μέρα στην άλλη, θα μπορούσαν να γίνουν δύο χιλιάδες».

«Δύο χιλιάδες!» επανέλαβε ο Γάτος.

«Μα πώς μπορεί να γίνουν τόσα πολλά;» ρώτησε ο Πινόκιο με το στόμα ανοιχτό από τη σαστιμάρα.

«Θα στο εξηγήσω αμέσως» είπε η Αλεπού. «Πρέπει να ξέρεις ότι στη χώρα των Μπούφων υπάρχει ένα χωράφι που όλοι το λένε το Χωράφι των Θαυμάτων. Πας σε αυτόν τον αγρό, κάνεις μια μικρή τρύπα και βάζεις μέσα, για παράδειγμα, ένα χρυσό νόμισμα. Μετά ξανασκεπάζεις με χώμα την τρύπα. Τη ραντίζεις με δύο κουβάδες νερό από την πηγή, ρίχνεις από πάνω μια στάλα αλάτι και το βράδυ γυρίζεις να ξαπλώσεις ήσυχος στο κρεβάτι σου. Στο μεταξύ, όλη τη νύχτα το νόμισμα βλασταίνει και ανθίζει, και το πρωί που θα έχεις σηκωθεί, ξαναγυρίζεις στον αγρό και τι βρίσκεις; Ένα ωραίο δέντρο φορτωμένο τόσα νομίσματα όσους κόκκους μπορεί να έχει πάνω του ένα ώριμο λουβί καλαμπόκι μέσα στον Ιούνιο.

«Δηλαδή» είπε ο Πινόκιο όλο και πιο μπερδεμένος «αν έθαβα σε εκείνον τον αγρό τα πέντε μου νομίσματα, πόσα νομίσματα θα έβρισκα το επόμενο πρωί;»

«Εύκολο να το λογαριάσεις» απάντησε η Αλεπού. «Το λογαριάζεις με τα δάχτυλα του χεριού. Βάλε ότι το κάθε νόμισμα σου δίνει ένα τσαμπί πεντακόσια νομίσματα, πολλαπλασίασε το πεντακόσια με το πέντε και το επόμενο πρωί έχεις στην τσέπη σου δύομισι χιλιάδες γυαλιστερά και κουδουνιστά νομίσματα».

«Τι καλά!» φώναξε ο Πινόκιο χορεύοντας από τη χαρά του. «Με το που θα μαζέψω αυτά τα νομίσματα, θα κρατήσω τα δύο χιλιάδες και τα άλλα πεντακόσια θα τα δώσω σε εσάς τους δυο».

«Θα τα δώσεις σε εμάς;» φώναξε η Αλεπού με περιφρόνηση και δήθεν προσβεβλημένη. «Θεός φυλάξει!»

«Θεός φυλάξει!» επανέλαβε ο Γάτος.

«Εμείς» ξαναπήρε τον λόγο η Αλεπού «εμείς δεν δουλεύουμε για δικό μας συμφέρον, αλλά για να κάνουμε τους άλλους να πλουτίσουν».

«Τους άλλους!» επανέλαβε ο Γάτος.

«Τι καλοί που είναι!» σκέφτηκε από μέσα του ο Πινόκιο. Και ξεχνώντας ολότελα τον μπαμπά του, το καινούριο παλτό, το Αλφαβητάριο και όλα τα όμορφα που είχε σκεφτεί να κάνει, είπε στην Αλεπού και στον Γάτο:

«Φεύγουμε για εκεί αμέσως, έρχομαι μαζί σας».

13. Η ταβέρνα της “Κόκκινης Καραβίδας”.

Δρόμο πήραν, δρόμο άφησαν και πάνω που σουρούπωνε έφτασαν ψόφιοι από την κούραση στην ταβέρνα της Κόκκινης Καραβίδας.

«Ας σταματήσουμε εδώ για λίγο» είπε η Αλεπού «τόσο όσο να βάλουμε μια μπουκιά στο στόμα μας και να ξεκουραστούμε καμιά ώρα. Και μετά, κατά τα μεσάνυχτα φεύγουμε, για να είμαστε στο Χωράφι των θαυμάτων αύριο με την αυγή».

Μπήκαν στην ταβέρνα και κάθισαν κι οι τρεις τους σε ένα τραπέζι. Κανένας τους όμως δεν είχε όρεξη.

Ο καημένος ο Γάτος ένιωθε το στομάχι του τόσο αναστατωμένο που δεν μπόρεσε να φάει παρά μόνο τριανταπέντε μπαρμπούνια με σάλτσα ντομάτας και τέσσερις μερίδες πατσά με παρμεζάνα. Κι επειδή ο πατσάς τού φάνηκε λίγος άνοστος, φώναξε τρεις φορές να του φέρουν βούτυρο και τριμμένο τυρί.

Η Αλεπού ευχαρίστως θα ροκάνιζε κάτι, ο γιατρός όμως της είχε επιβάλει αυστηρή δίαιτα, κι έτσι αρκέστηκε σε έναν απλό καρδαμωμένο λαγό που τον συνόδευε μια ελαφριά γαρνιτούρα από παχουλές πουλάδες και τρυφερά πετεινάκια. Μετά τον λαγό έβαλε να της φέρουν, έτσι για να αλλάξει τη γεύση της, μια πιατέλα γεμάτη πέρδικες, φασιανούς, κουνέλια, βατράχια, σαύρες και ένα παραδείσιο πουλί. Μετά από αυτά δεν ήθελε τίποτα άλλο.

Κι έλεγε πως είχε τόση απέχθεια στις τροφές που δεν μπορούσε να βάλει τίποτα στο στόμα της.

Αυτός που έφαγε λιγότερο απ’ όλους ήταν ο Πινόκιο. Ζήτησε μια σταλιά καρύδι και ψωμί και τα άφησε όλα στο πιάτο του. Το καημένο το μικρό, έχοντας τη σκέψη καρφωμένη στο Χωράφι των θαυμάτων, υπέφερε από δυσπεψία, για τον λόγο ότι περίμενε με λαχτάρα τα χρυσά νομίσματα.

Αφού τελείωσαν το φαγητό, η Αλεπού είπε στον ταβερνιάρη:

«Δώστε μου δυο καλά δωμάτια, ένα για τον κύριο Πινόκιο κι το άλλο για εμένα και τον σύντροφό μου, να πάρουμε έναν υπνάκο προτού ξεκινήσουμε ξανά. Θυμηθείτε όμως ότι θέλουμε να έχουμε ξυπνήσει τα μεσάνυχτα, για να συνεχίσουμε το ταξίδι μας».

«Μάλιστα, κύριε» απάντησε ο ταβερνιάρης κι έκλεισε το μάτι στην Αλεπού και τον Γάτο, σαν να ήθελε να πει: “Μπήκα στο ψητό και είμαστε σύμφωνοι!...”

Με το που ξάπλωσε στο κρεβάτι, ο Πινόκιο κοιμήθηκε σαν ξερός, και μάλιστα άρχισε να ονειρεύεται. Και στο όνειρό του του φαινόταν ότι

βρισκόταν στη μέση ενός χωραφιού, και αυτό το χωράφι ήταν γεμάτο δεντράκια φορτωμένα τσαμπιά, και αυτά τα τσαμπιά ήταν φορτωμένα χρυσά νομίσματα που, καθώς κουνιόντουσαν από τον άνεμο, έβγαζαν έναν ήχο τσιν, τσιν, τσιν, σαν να ήθελαν να πουν: “Όποιος θέλει, ας έρθει να μας μαζέψει”. Μα πάνω στο καλύτερο, δηλαδή πάνω που ο Πινόκιο έκανε να τεντώσει το χέρι και να αδράξει χούφτες χούφτες εκείνα τα ωραία λεφτουδάκια και να τα βάλει στην τσέπη του, ξύπνησε απότομα από τρία βίαια χτυπήματα στην πόρτα του δωματίου.

Ήταν ο ταβερνιάρης, που είχε έρθει να του πει ότι ήταν μεσάνυχτα.

«Και οι σύντροφοί μου είναι έτοιμοι;» τον ρώτησε η μαριονέτα.

«Έτοιμοι δεν λες τίποτα! Έχουν φύγει εδώ και δύο ώρες».

«Μα γιατί τόση βιασύνη;»

«Γιατί ο Γάτος πήρε ένα μήνυμα που έλεγε ότι ο μεγάλος του γιος, άρρωστος από χιονίστρες στα πόδια, διέτρεχε μεγάλο κίνδυνο».

«Και το πλήρωσαν το φαγητό;»

«Μα τι λέτε! Εκείνοι οι δύο έχουν πολύ καλούς τρόπους και δεν θα έκαναν τέτοια προσβολή στην εξοχότητά σας».

«Κρίμα! Μια τέτοια προσβολή θα μου έδινε μεγάλη χαρά!» είπε ο Πινόκιο ξύνοντας το κεφάλι. Μετά ρώτησε:

«Και πού είπαν πως θα με περιμένουν αυτοί οι καλοί φίλοι;»

«Στο Χωράφι των θαυμάτων, αύριο με την αυγή».

Ο Πινόκιο πλήρωσε ένα χρυσό νόμισμα για το φαγητό, το δικό του και των συντρόφων του, και μετά έφυγε.

Μα πρέπει να πούμε ότι πήγαινε ψηλαφώντας, γιατί έξω από την ταβέρνα ήταν τόσο σκοτεινά που δεν έβλεπε ούτε τη μύτη του. Ολόγυρα στην εξοχή ούτε φύλλο δεν σάλευε. Μόνο κάτι πουλάκια της νύχτας, καθώς διέσχιζαν τον δρόμο πετώντας από τη μια φυλλωσιά στην άλλη, ερχόντουσαν και φτερούγιζαν πάνω στη μύτη του Πινόκιο, και τότε αυτός έκανε ένα βήμα πίσω από την τρομάρα του και φώναζε: «Ποιος είναι εκεί πέρα;» και ακουγόταν ο αντίλαλος στους γύρω λόφους και επαναλαμβανόταν πέρα μακριά: «Ποιος είναι εκεί πέρα; Ποιος είναι εκεί πέρα;»

Στο μεταξύ, ενώ περπατούσε, στον κορμό ενός δέντρου είδε ένα ζούδι που ακτινοβολούσε ένα φως τόσο αχνό, σαν να έβγαινε από ένα καντήλι από διάφανη πορσελάνη.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε ο Πινόκιο.

«Είμαι η σκιά του Ομιλούντα Γρύλου» απάντησε το ζούδι με μια αχνή φωνούλα που έμοιαζε να έρχεται από τον άλλο κόσμο.

«Τι θέλεις από μένα;» είπε η μαριονέτα.

«Θέλω να σου δώσω μια συμβουλή. Γύρνα πίσω, και τα τέσσερα νομίσματα που σου έχουν απομείνει πήγαινέ τα στον καημένο τον μπαμπά σου, που κλαίει και απελπίζεται που δεν σε βλέπει πια».

«Ο μπαμπάς μου θα είναι ένας σπουδαίος κύριος αύριο, γιατί αυτά τα τέσσερα νομίσματα θα γίνουν δύο χιλιάδες».

«Παιδί μου, μην εμπιστεύεσαι αυτούς που υπόσχονται να σε κάνουν πλούσιο μέσα σε μια μέρα. Συνήθως ή παλαβοί είναι ή απατεώνες. Άκουσέ με και γύρνα πίσω».

«Εγώ όμως θέλω να προχωρήσω».

«Είναι αργά!...»

«Θέλω να προχωρήσω».

«Η νύχτα είναι σκοτεινή...»

«Θέλω να προχωρήσω».

«Ο δρόμος είναι επικίνδυνος...»

«Θέλω να προχωρήσω».

«Να θυμάσαι ότι τα παιδιά που θέλουν να κάνουν το δικό τους, αργά ή γρήγορα το μετανιώνουν».

«Πάλι τα ίδια. Καληνύχτα, Γρύλε».

«Καληνύχτα, Πινόκιο, και ο Θεός να σε φυλάει από τα μπερδέματα και από τους ληστές».

Και με το που είπε αυτά τα τελευταία λόγια, ο Ομιλών Γρύλος έσβησε σε μια στιγμή, όπως σβήνει ένα φως καθώς φυσάμε από πάνω του, κι η στράτα έγινε σκοτεινή όπως πρώτα.

14. Ο Πινόκιο, αψηφώντας τις συμβουλές του Ομιλούντα Γρύλου, πέφτει πάνω στους ληστές.

«Μα την αλήθεια...» είπε από μέσα της η μαριονέτα καθώς συνέχιζε το ταξίδι «πόσο άτυχα είμαστε εμείς τα καημένα τα παιδιά! Όλοι μάς φωνάζουν, μας προειδοποιούν, μας δίνουν συμβουλές. Άμα τους άφηνες, θα έμπαιναν στη σειρά όλοι τους για να γίνουν μπαμπάδες και δάσκαλοί μας. Όλοι, ακόμα και οι Ομιλούντες Γρύλοι. Άκου εκεί: επειδή δεν θέλησα να δώσω βάση στα λόγια εκείνου του απαισιόδοξου του Γρύλου, ποιος ξέρει πόσες συμφορές θα πρέπει να μου τύχουν, κατά όπως είπε! Ακόμα και να συναντήσω τους ληστές! Τόσο το καλύτερο που δεν πιστεύω, ούτε και πίστεψα ποτέ μου στους ληστές. Εγώ νομίζω ότι τους ληστές τούς σκαρφίστηκαν οι μπαμπάδες για να φοβίζονται τα παιδιά που θέλουν να βγαίνουν έξω τη νύχτα. Και μετά, ακόμα κι αν τους συναντούσα στον δρόμο μου, μήπως και θα το καταλάβαινα; Μπα, θα τους αντιμετώπιζα και θα τους φώναζα: “Κύριοι ληστές, τι ζητάτε από μένα; Να ξέρετε, με μένα δεν τα βάζει κανείς! Άντε λοιπόν, στο καλό, στις δουλειές σας, ήσυχα ήσυχα!” Κι έτσι όπως θα τους τα έλεγα στα σοβαρά, εκείνοι οι κακομοίρηδες οι ληστές, -να, σαν να τους βλέπω-, θα γινόντουσαν καπνός. Μπορεί όμως και να μην ήταν τόσο έξυπνοι για να το σκάσουν, οπότε θα το έσκαγα εγώ, κι έτσι θα τελείωνε η ιστορία...»

Μα ο Πινόκιο δεν μπόρεσε να τελειώσει τον συλλογισμό του, γιατί εκείνη τη στιγμή τού φάνηκε πως άκουσε ξοπίσω του ένα ελαφρύ θρόισμα.

Στράφηκε να κοιτάξει και μέσα στο σκοτάδι είδε δυο μαύρες σιλουέτες, τυλιγμένες σε δυο μαύρα σακιά, που έτρεχαν ξοπίσω του με πήδους και στα νύχια των ποδιών, σαν να ήταν δυο φαντάσματα.

«Να τους, εδώ είναι!» είπε από μέσα του και μην ξέροντας πού να κρύψει τα τέσσερα νομίσματα, τα έκρυψε στο στόμα του, και για την ακρίβεια κάτω από τη γλώσσα του.

Και μετά κίνησε να το σκάσει. Μα δεν είχε κάνει ακόμα ένα βήμα κι ένωσε να τον αρπάζουν από τα μπράτσα και άκουσε δυο απαίσιες βαθιές φωνές που του έλεγαν:

«Τα λεφτά σου ή τη ζωή σου!»

Ο Πινόκιο, μην μπορώντας να απαντήσει εξ αιτίας των νομισμάτων που είχε στο στόμα, έκανε χίλιες ρεβεράντζες και χίλιες παντομίμες, για να δώσει να καταλάβουν σε εκείνους τους δύο εισβολείς από τους οποίους

φαινότουσαν μόνο τα μάτια μέσα από τις τρύπες των σακιών, ότι αυτός ήταν μια φτωχή μαριονέτα και δεν είχε στην τσέπη του ούτε μια κάλπικη δεκάρα.

«Άντε, άντε! Λίγες κουβέντες και δώσε τα λεφτά» φώναζαν απειλητικά οι δύο κακοποιοί.

Κι η μαριονέτα έκανε ένα νεύμα με το κεφάλι και τα χέρια, σαν να έλεγε: “Δεν έχω”.

«Φανέρωσε τα λεφτά, ειδάλλως πέθανες» είπε ο πιο ψηλός ληστής.

«Πέθανες!» επανέλαβε ο άλλος.

«Κι αφού σε σκοτώσουμε, θα σκοτώσουμε και τον πατέρα σου!»

«Και τον πατέρα σου!»

«Όχι, όχι, όχι, όχι τον καημένο τον μπαμπά μου!» φώναξε ο Πινόκιο απελπισμένος. Μα καθώς φώναζε δυνατά, κουδούνισαν τα λεφτά στο στόμα του.

«Α, πονηρέ! Όστε τα λεφτά τα έχεις κρύψει κάτω από τη γλώσσα! Φτύστα αμέσως!»

Μα ο Πινόκιο δεν αντέδρασε.

«Α! Κάνεις τον κουφό; Περίμενε λιγάκι και θα σε κάνουμε εμείς να τα φτύσεις!»

Πράγματι, ο ένας από τους δύο βούτηξε τη μαριονέτα από τη μύτη και ο άλλος την έπιασε από το πηγούνι, και άρχισαν να την τραβάνε άγαρμπα, ο ένας από εδώ, ο άλλος από εκεί, για να την αναγκάσουν να ανοίξει το στόμα, χωρίς αποτέλεσμα όμως. Το στόμα της μαριονέτας έμοιαζε εφτασφράγιστο.

Τότε, ο πιο μικρόσωμος ληστής τράβηξε ένα μικρό μαχαίρι και χρησιμοποιώντας το σαν μοχλό άρχισε να πασπατεύει τα χείλη του Πινόκιο. Μα αυτός, γρήγορος σαν την αστραπή, του δάγκωσε το χέρι και καθώς το έκοψε με μια γερή δαγκωνιά, το έφτυσε. Σκεφτείτε την έκπληξή του όταν κατάλαβε ότι αντί για χέρι είχε φτύσει κατάχαμα μια γατίσια πατούσα.

Παίρνοντας θάρρος από την πρώτη του νίκη, ξέφυγε βίαια από τα χέρια των ληστών και πηδώντας τον φράχτη του δρόμου, άρχισε να τρέχει προς την εξοχή. Κι οι ληστές έτρεξαν στο κατόπι του, σαν δυο σκυλιά πίσω από έναν λαγό. Κι εκείνος που είχε μια πατούσα λιγότερη έτρεχε με την άλλη, και κανείς δεν ξέρει πώς τα κατάφερε.

Μετά από δεκαπέντε χιλιόμετρα τρέξιμο, ο Πινόκιο δεν άντεχε άλλο. Και τότε, βλέποντας πως ήταν χαμένος, σκαρφάλωσε τον κορμό ενός ψηλού πεύκου και κρύφτηκε στην κορυφή των κλαδιών. Οι ληστές προσπάθησαν να σκαρφαλώσουν κι εκείνοι, μα φτάνοντας στα μισά του κορμού γλιστρούσαν και ξαναπέφτοντας στη γη, έγδερναν τα χέρια και τα πόδια τους.

Δεν το έβαλαν όμως κάτω: γιατί πράγματι, μάζεψαν έναν σωρό ξερά ξύλα στη ρίζα του πεύκου και τους έβαλαν φωτιά. Στο λεπτό, το πεύκο άρχισε να καίγεται και να φουντώνει σαν ένα κερί που το φυσάει ο άνεμος. Ο Πινόκιο, βλέποντας ότι οι φλόγες ανέβαιναν όλο και πιο πάνω και μη θέλοντας να καταλήξει να γίνει ψητό πιτσούνι, έδωσε έναν καλό πήδο από την κορφή των κλαδιών του δέντρου και πήρε δρόμο τρέχοντας ξανά ανάμεσα στα χωράφια και τα αμπέλια. Και πίσω του έτρεχαν οι ληστές χωρίς να κουράζονται.

Στο μεταξύ άρχιζε να χαράζει η μέρα και ο Πινόκιο ξαφνικά έκοψε τη φόρα του μπροστά σε έναν μεγάλο και βαθύ λάκκο γεμάτο στάσιμο υγρό στο χρώμα του καφέ με γάλα. Τι να έκανε; «Με το ένα, με το δύο, με το τρία!» φώναξε η μαριονέτα και παίρνοντας φόρα, πήδηξε στην άλλη μεριά. Και οι ληστές πήδηξαν κι εκείνοι, μα δεν υπολόγισαν καλά και γκντουπ!... έπεσαν μέσα στον λάκκο. Ο Πινόκιο, που άκουσε τον γδούπο και τα πιτσιλίσματα του νερού, φώναξε γελώντας και συνεχίζοντας την τρεχάλα:

«Καλό μπάνιο, κύριοι ληστές».

Και νόμιζε ότι εκείνοι εκεί θα ήταν πια μισοπνιγμένοι, αντίθετα όμως, καθώς γύρισε να κοιτάξει, αντιλήφθηκε ότι και οι δυο έτρεχαν στο κατόπι του φασκιωμένοι πάντα μέσα στα σακιά τους και στάζοντας νερό σαν δυο ραγισμένες γλάστρες.

15. Οι ληστές καταδιώκουν τον Πινόκιο και με το που τον φθάνουν, τον κρεμάνε σε ένα κλαδί της μεγάλης Βαλανιδιάς.

Τότε λοιπόν, η μαριονέτα, χάνοντας το θάρρος της, ετοιμαζόταν να σωριαστεί στη γη και να παραιτηθεί, όταν κοιτάζοντας γύρω γύρω ανάμεσα στο σκούρο πράσινο των δέντρων, είδε να ασπρίζει σε απόσταση ένα αγροτόσπιτο λευκό σαν το χιόνι.

«Αν είχα τη δύναμη να φτάσω έως εκείνο το σπίτι, μπορεί και να σωνόμουν!» είπε από μέσα του ο Πινόκιο.

Και χωρίς να διστάσει στιγμή, ξαναρχίζει να τρέχει γοργοπόδαρα στο δάσος. Κι οι ληστές πάντα στο κατόπι.

Μετά από ένα απελπισμένο τρέξιμο δύο ωρών, στο τέλος έφτασε χωρίς ανάσα στην πόρτα εκείνου του αγροτόσπιτου και χτύπησε την πόρτα.

Καμία απάντηση.

Χτύπησε ξανά με περισσότερη δύναμη, γιατί άκουγε να πλησιάζει ο ήχος των βημάτων και της λαχανιασμένης ανάσας αυτών που τον καταδίωκαν.

Πάλι σιωπή.

Βλέποντας πως δεν ωφελούσε να χτυπάει την πόρτα, άρχισε να την κλωτσάει και να την τραντάζει από την απελπισία του. Τότε φάνηκε στο παράθυρο μια όμορφη Μικρούλα με μπλε μαλλιά και λευκό πρόσωπο σαν κέρινη εικόνα, με τα μάτια κλειστά και τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, που, χωρίς να κουνήσει καθόλου τα χείλη, είπε με μια φωνούλα που ήταν σαν να έβγαινε από τον άλλον κόσμο:

«Δεν είναι κανείς σε αυτό το σπίτι, έχουν πεθάνει όλοι».

«Τουλάχιστον, άνοιξέ μου εσύ!» φώναξε ο Πινόκιο κλαίγοντας και παρακαλώντας.

«Κι εγώ πεθαμένη είμαι».

«Πεθαμένη; Και τότε τι κάνεις εκεί στο παράθυρο;»

«Περιμένω το φέρετρο που θα με πάει μακριά».

Και με το που είπε αυτά, η Μικρούλα χάθηκε και το παράθυρο ξανάκλεισε χωρίς θόρυβο.

«Ω, όμορφη Μικρούλα με τα μπλε μαλλιά» φώναζε ο Πινόκιο «άνοιξέ μου, έλεος! Δείξε συμπόνια σε ένα φτωχό παιδί που το καταδιώκουν οι λη...»

Μα δεν πρόλαβε να αποσώσει τα λόγια του, γιατί ένιωσε να τον αρπάζουν από τον λαιμό και άκουσε τις γνωστές φωνές που μούγκριζαν απειλητικά:

«Δεν μας ξεφεύγεις τώρα!»

Η μαριονέτα, βλέποντας τον χάρο με τα μάτια της, έπιασε να τρέμει τόσο δυνατά που κουδούνιζαν οι αρθρώσεις των ξύλινων ποδιών της και τα τέσσερα νομίσματα που είχε κρυμμένα κάτω από τη γλώσσα.

«Λοιπόν;» ρώτησαν οι ληστές. «Θα το ανοίξεις το στόμα σου, ναι ή όχι; Α, δεν απαντάς; Δεν πειράζει, αυτή τη φορά θα στο ανοίξουμε εμείς!»

Και βγάζοντας δυο μακριά στιλέτα που έκοβαν σαν ξυράφι, τσαφ και τσαφ... της δίνουν δυο χτυπήματα σταυρωτά στα νεφρά.

Η μαριονέτα όμως, για καλή της τύχη, ήταν φτιαγμένη από ένα πολύ δυνατό ξύλο, και γι' αυτόν τον λόγο οι κοφτερές λάμες έγιναν χίλια κομμάτια και οι ληστές έμειναν με τις λαβές των μαχαιριών στο χέρι σαν τους χαζούς.

«Κατάλαβα» είπε τότε ο ένας τους. « Πρέπει να τον κρεμάσουμε. Εμπρός, να τον κρεμάσουμε!»

«Να τον κρεμάσουμε!» επανέλαβε ο άλλος.

Το είπαν και το έκαναν. Έδεσαν τον Πινόκιο πισθάγκωνα και αφού του πέρασαν μια θηλιά στον λαιμό, τον άφησαν να κρέμεται στο κλαδί ενός μεγάλου δέντρου που ονομαζόταν η μεγάλη Βαλανιδιά.

Και μετά στήθηκαν από κάτω, καθισμένοι κατάχαμα, να περιμένουν πότε θα παραπατούσε η μαριονέτα. Όμως η μαριονέτα είχε τα μάτια ανοιχτά, το στόμα κλειστό και ούτε που κουνιόταν, κι ας είχαν περάσει τρεις ώρες.

Κι αφού βαρέθηκαν να περιμένουν, οι ληστές στράφηκαν στον Πινόκιο και του είπαν με καγχασμό:

«Άντε γεια σου. Αύριο πάλι. Όταν θα ξαναγυρίσουμε αύριο, ελπίζουμε να μας κάνεις τη χάρη και να σε βρούμε μια χαρά ψόφιο και με το στόμα ορθάνοιχτο».

Αυτά είπαν κι έφυγαν.

Στο μεταξύ σηκώθηκε ένας δυνατός αέρας που φυσώντας και μουγκρίζοντας λυσσασμένα, πήγαινε πέρα δώθε την καημένη τη μαριονέτα, κάνοντάς την να τραμπαλίζεται βίαια, σαν το γλωσσίδι της καμπάνας που σημαίνει γιορτινά. Κι αυτό το τραμπάλισμα της έφερνε δυνατούς σπασμούς και η θηλιά τής έκοβε την αναπνοή, καθώς της έσφιγγε όλο και πιο πολύ τον λαιμό.

Λίγο λίγο τα μάτια της θάμπωσαν. Και παρότι ένιωθε να πλησιάζει ο θάνατος, είχε ακόμα την ελπίδα ότι από τη μια στιγμή στην άλλη κάποια σπλαχνική ψυχή θα περνούσε και θα τη βοηθούσε.

Μα περίμενε, περίμενε και στο τέλος είδε ότι κανείς δεν φαινόταν και τότε θυμήθηκε τον δόλιο τον μπαμπά της... και μισοπεθαμένη τραύλισε:

«Αχ! Μπαμπάκα μου και να ήσουν εδώ!...»

Κι ούτε είχε άλλη ανάσα να πει κάτι άλλο. Έκλεισε τα μάτια, άνοιξε το στόμα, τέντωσε τα πόδια και δίνοντας ένα γερό τίναγμα, απόμεινε σαν παράλυτη.

16. Η όμορφη Μικρούλα με τα μπλε μαλλιά φιλοξενεί τη μαριονέτα. Τη βάζει να ξαπλώσει και φωνάζει τρεις γιατρούς, για να μάθει αν θα ζήσει ή θα πεθάνει.

Κι ενώ ο καημένος ο Πινόκιο έμενε κολλημένος στο κλαδί της μεγάλης Βαλανιδιάς, όπως τον είχαν αφήσει οι ληστές, κι έμοιαζε τώρα πια περισσότερο πεθαμένος παρά ζωντανός, η όμορφη Μικρούλα με τα μπλε μαλλιά βγήκε ξανά στο παράθυρο και, νιώθοντας λύπη για εκείνον τον δύστυχο που έτσι όπως ήταν κρεμασμένος από τον λαιμό έμοιαζε να χορεύει στα φυσήματα του αέρα, χτύπησε τρεις φορές τα χέρια της μεταξύ τους.

Μετά από αυτό το σύνθημα ακούστηκε ένας θόρυβος από φτερούγες που πετούσαν σαν αστραπή, κι ένας μεγάλος Γέρακας ήρθε και ξαπόστασε στο περβάζι του παραθύρου.

«Στις διαταγές σας, ευγενική μου Νεράιδα!» είπε ο Γέρακας χαμηλώνοντας το ράμφος σε ένδειξη σεβασμού. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι η Μικρούλα με τα μπλε μαλλιά δεν ήταν παρά μια καλοσυνάτη Νεράιδα, που ζούσε κοντά σε εκείνο το δάσος πάνω από χίλια χρόνια.

«Βλέπεις εκείνη τη μαριονέτα που κρέμεται από ένα κλαδί της μεγάλης Βαλανιδιάς;»

«Τη βλέπω».

«Ωραία. Πέτα γρήγορα εκεί πέρα, με το δυνατό σου ράμφος κόψε τη θηλιά που την κρατάει κρεμασμένη στον αέρα και άφησέ την προσεκτικά στο χώμα, στις ρίζες της Βαλανιδιάς».

Ο Γέρακας πέταξε προς τα εκεί και μετά από δύο λεπτά γύρισε ξανά λέγοντας:

«Έκανα ό,τι με διατάξατε».

«Και πώς τη βρήκες; Ζωντανή ή πεθαμένη;»

«Στην όψη μοιάζει πεθαμένη, δεν πρέπει όμως να έχει πεθάνει για τα καλά, γιατί όταν της έλυσα τη θηλιά που της έσφιγγε τον λαιμό, άφησε έναν αναστεναγμό μισοτραυλίζοντας: “Τώρα νιώθω καλύτερα!...”»

Τότε η Νεράιδα χτύπησε τα χέρια της δύο φορές και εμφανίστηκε ο υπέροχος Σκύλος Κανίς, που περπατούσε ορθός στα πίσω πόδια σαν να ήταν άνθρωπος.

Ο Σκύλος Κανίς φορούσε μια επίσημη λιβρέα αμαξά. Στο κεφάλι του είχε ένα τρίκοχο καπέλο με χρυσά γαλόνια και μια ξανθιά περούκα που οι μπούκλες της έφταναν μέχρι τον λαιμό του, ενώ φορούσε ένα σοκολατί

πουκάμισο με αστραφτερά κουμπιά και δύο μεγάλες τσέπες, για να βάζει τα κόκκαλα που του έδινε για φαγητό η αφεντικίνα του, ένα κοντό παντελόνι από βυσσινί βελούδο, μεταξωτές κάλτσες, μποτίνια, και πίσω του είχε ένα είδος φουσκωτής φόδρας από μπλε σατέν, για να βάζει την ουρά του όταν ο καιρός ήταν βροχερός.

«Να ο καλός μου Μεντόρο!» είπε η Νεράιδα στον Σκύλο Κανίς. «Πήγαινε να φέρεις γρήγορα την πιο όμορφη άμαξα από τους στάβλους μου και πάρε τον δρόμο για το δάσος. Με το που θα φτάσεις κάτω από τη μεγάλη Βαλανιδιά, θα βρεις ξαπλωμένη στο χώμα μια μισοπεθαμένη κακομοίρα μαριονέτα. Σήκωσέ την προσεκτικά, ακούμπισέ τη μαλακά μαλακά στα μαξιλάρια της άμαξας και φέρε την εδώ. Κατάλαβες;»

Ο Σκύλος Κανίς, για να της δείξει ότι είχε καταλάβει, κούνησε τρεις τέσσερις φορές την μπλε σατέν φόδρα που είχε ξοπίσω του κι έφυγε σαν να ήταν άλογο κούρσας.

Και μετά από λίγο φάνηκε να βγαίνει από τους στάβλους μια όμορφη άμαξα στο χρώμα του ουρανού, στολισμένη απ' έξω με φτερά καναρινιού και μέσα είχε επένδυση από σαντιγί και κρέμα σαβαγιάρ. Την άμαξα τραβούσαν μια εκατοστή ζευγάρια άσπρα ποντικάκια, και ο Σκύλος Κανίς, καθισμένος στο κουβούκλιο, τίνιζε το μαστίγιό του δεξιά κι αριστερά, σαν να φοβόταν ότι είχε αργήσει.

Δεν είχε περάσει ούτε ένα τέταρτο της ώρας και η άμαξα γύρισε. Τότε η Νεράιδα, που περίμενε στην πόρτα του σπιτιού, έπιασε την καημένη τη μαριονέτα και αφού την κουβάλησε σε μια καμαρούλα που οι τοίχοι της ήταν από μαργαριτάρια, έστειλε αμέσως να φωνάξουν τους πιο καλούς γιατρούς της περιοχής.

Και οι γιατροί έφτασαν αμέσως, ο ένας μετά τον άλλον: δηλαδή ήρθαν ένας Κόρακας, μια Κουκουβάγια κι ένας Ομιλών Γρύλος.

«Θα ήθελα να μου πείτε, κύριοι» είπε η Νεράιδα απευθυνόμενη στους τρεις γιατρούς, που ήταν μαζεμένοι γύρω από το κρεβάτι του Πινόκιο, «θα ήθελα να μου πείτε, κύριοι, αν αυτή η άτυχη μαριονέτα είναι ζωντανή ή πεθαμένη!...»

Έπειτα από αυτά τα λόγια, ο Κόρακας, πλησιάζοντας πρώτος, ψηλάφισε τον σφυγμό του Πινόκιο, Μετά του ψηλάφισε τη μύτη, μετά το μικρό δάχτυλο των ποδιών. Κι αφού τον ψηλάφισε καλά καλά, είπε με σοβαρότητα τα παρακάτω λόγια:

«Κατά τη γνώμη μου η μαριονέτα είναι σίγουρα πεθαμένη. Μα αν ατυχώς δεν είναι πεθαμένη, τότε αυτό θα ήταν μια σαφής ένδειξη ότι εξακολουθεί να ζει!»

«Λυπάμαι» είπε η Κουκουβάγια «αλλά θα διαφωνήσω με τον Κόρακα, εξαίρετο φίλο και συνάδελφο. Κατά τη γνώμη μου αντιθέτως, η μαριονέτα είναι ζωντανή. Μα αν ατυχώς δεν ήταν ζωντανή, τότε αυτό θα ήταν μια σαφής ένδειξη ότι αληθώς είναι πεθαμένη».

«Κι εσείς, δεν λέτε τίποτα;» ρώτησε τον Ομιλούντα Γρύλο η Νεράιδα.

«Εγώ λέω ότι ο συνετός γιατρός, όταν δεν ξέρει τι να πει, το καλύτερο που μπορεί να κάνει είναι να σιωπήσει. Κατά τα άλλα, αυτή εδώ η μαριονέτα δεν μου είναι άγνωστη. Τη γνωρίζω από τότε που ήταν ένα κομμάτι ξύλο!»

Ο Πινόκιο, που μέχρι εκείνη τη στιγμή ήταν ακίνητος σαν ένα κανονικό κομμάτι ξύλο, τινάχτηκε με έναν σπασμό που έκανε όλο το κρεβάτι να κουνηθεί.

«Αυτή εδώ η μαριονέτα» συνέχισε να λέει ο Ομιλών Γρύλος «είναι άσσος στις κατεργαριές...»

Ο Πινόκιο άνοιξε τα μάτια και τα ξανάκλεισε αμέσως.

«Είναι ένα παλιόπαιδο, ένας τεμπελάκος, ένας κατεργάρας...»

Ο Πινόκιο έκρυψε το πρόσωπο του κάτω από τα σκεπάσματα.

«Αυτή εδώ η μαριονέτα είναι ένας ανυπάκουος γιος που θα κάνει τον καημένο τον μπαμπά του να πεθάνει από την καρδιά του!...»

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε μέσα στο δωμάτιο ο πνιχτός ήχος από κλάματα και λυγμούς. Φανταστείτε πώς απόμειναν όλοι, όταν σηκώνοντας μια στάλα τα σκεπάσματα, κατάλαβαν ότι αυτός που έκλαιγε με λυγμούς ήταν ο Πινόκιο.

«Όταν ο πεθαμένος κλαίει, αυτό είναι σημάδι ότι πάει να γίνει καλά» είπε σοβαρά ο Κόρακας.

«Λυπάμαι που θα έρθω σε αντιπαράθεση με τον εξαίρετο φίλο και συνάδελφο» πήρε τον λόγο η Κουκουβάγια «μα όταν ο πεθαμένος κλαίει, είναι σημάδι ότι δεν θα του άρεσε να πεθάνει».

17. Ο Πινόκιο τρώει τη ζάχαρη, μα δεν θέλει να πιεί το φάρμακο. Όταν όμως βλέπει τους νεκροθάφτες να έρχονται να τον πάρουν, τότε το πίνει. Μετά λέει ένα ψέμα, και για τιμωρία μεγαλώνει η μύτη του.

Μόλις βγήκαν από το δωμάτιο οι τρεις γιατροί, η Νεράιδα πλησίασε τον Πινόκιο και αφού άγγιξε το μέτωπό του, κατάλαβε ότι βασανιζόταν από μεγάλο πυρετό.

Τότε έλιωσε μια ειδική άσπρη σκόνη σε μισό ποτήρι νερό και δίνοντάς το στη μαριονέτα, είπε γλυκά:

«Πιες το και σε λίγες μέρες θα έχεις γίνει καλά».

Ο Πινόκιο κοίταξε το ποτήρι, στράβωσε λίγο το στόμα και μετά ρώτησε με κλαψουριστή φωνή:

«Γλυκό είναι ή πικρό;»

«Πικρό, μα θα σου κάνει καλό».

«Αν είναι πικρό, δεν το θέλω».

«Άκουσέ με και πιες το!»

«Δεν μου αρέσουν τα πικρά».

«Πιες το και όταν θα το έχεις πιει, θα σου δώσω έναν σβόλο ζάχαρη να ξαναφτιάξει η γεύση σου».

«Πού είναι ο σβόλος η ζάχαρη;»

«Εδώ είναι» είπε η Νεράιδα βγάζοντας έναν σβόλο από μια χρυσή ζαχαριέρα.

«Θέλω να φάω πρώτα τον σβόλο τη ζάχαρη και μετά θα πιώ το πικρό γιατρικό...»

«Μου το υπόσχεσαι;»

«Ναι...»

Η Νεράιδα τού έδωσε τον σβόλο και ο Πινόκιο, αφού τον μασούλισε και τον κατάπιε στη στιγμή, είπε γλύφοντας τα χείλη:

«Τι καλά να ήταν φάρμακο και η ζάχαρη!... Θα το έπαιρνα κάθε μέρα».

«Κράτα τώρα την υπόσχεσή σου και πιες αυτές τις σταγόνες που θα σε ξανακάνουν καλά».

Ο Πινόκιο έπιασε κακόκεφα το ποτήρι και το ακούμπησε στην άκρη της μύτης του. Μετά το πλησίασε στο στόμα του. Μετά πασπάτευσε την άκρη της μύτης του. Στο τέλος είπε:

«Είναι πολύ πικρό, πολύ πικρό! Δεν μπορώ να το πιω».

«Πώς το ξέρεις αφού ούτε καν το δοκίμασες;»

«Το φαντάζομαι! Το κατάλαβα από τη μυρωδιά του. Πρώτα θέλω άλλον έναν σβόλο ζάχαρη και μετά θα το πιω!»

Τότε λοιπόν η Νεράιδα, με όλη την υπομονή που θα είχε μια καλή μαμά, του βάζει στο στόμα λίγη ακόμη ζάχαρη. Και μετά του δίνει ξανά το ποτήρι.

«Δεν μπορώ να το πιω έτσι!» είπε η μαριονέτα κάνοντας χίλιες γκριμάτσες.

«Γιατί;»

«Γιατί με ενοχλεί αυτό εκεί το μαξιλάρι που έχω στα πόδια».

Η Νεράιδα πήρε το μαξιλάρι.

«Δεν ωφελεί! Ούτε έτσι μπορώ να το πιω».

«Τι άλλο σε ενοχλεί;»

«Με ενοχλεί που η πόρτα της κάμαρης είναι μισάνοιχτη».

Η Νεράιδα πήγε κι έκλεισε την πόρτα.

«Να» φώναξε ξεσπώντας σε κλάματα ο Πινόκιο «δεν θέλω να πιω το πικρό φάρμακο, όχι, όχι, όχι!...»

«Αγόρι μου, θα το μετανιώσεις...»

«Δεν με νοιάζει...»

«Η αρρώστια σου είναι σοβαρή».

«Δεν με νοιάζει...»

«Σε λίγες ώρες ο πυρετός θα σε πάει στον άλλο κόσμο...»

«Δεν με νοιάζει...»

«Δεν φοβάσαι τον θάνατο;»

«Καθόλου! Καλύτερα να πεθάνω, παρά να πιω αυτό το απαίσιο φάρμακο».

Εκείνη τη στιγμή η πόρτα της κάμαρης άνοιξε και μπήκαν μέσα τέσσερα κουνέλια, μαύρα σαν το μελάνι, που στους ώμους τους κουβαλούσαν ένα μικρό φέρετρο.

«Τι γυρεύετε από μένα;» φώναξε ο Πινόκιο κι ανακάθισε στο κρεβάτι κατατρομαγμένος.

«Ήρθαμε να σε πάρουμε» απάντησε το πιο μεγαλόσωμο κουνέλι.

«Να με πάρετε; Μα δεν έχω πεθάνει ακόμα!...»

«Ακόμα όχι, μα σου απομένουν ελάχιστα λεπτά ζωής, αφού αρνήθηκες να πεις το φάρμακο που θα σου είχε γιατρέψει τον πυρετό!»

«Αχ! Νεράιδα μου, αχ! Νεράιδα μου!» άρχισε τότε να στριγκλίζει η μαριονέτα «δώστε μου αμέσως το ποτήρι... Βιαστείτε, σας παρακαλώ, γιατί δεν θέλω να πεθάνω, όχι... δεν θέλω να πεθάνω».

Και πιάνοντας το ποτήρι και με τα δυο του χέρια, το άδειασε στη στιγμή.

«Ας δείξουμε υπομονή!» είπαν τα κουνέλια. «Αυτή τη φορά κάναμε άδικα το ταξίδι».

Και πιάνοντας ξανά στους ώμους το μικρό φέρετρο, βγήκαν από την κάμαρη μουρμουρίζοντας μέσα από τα δόντια τους.

Κι έτσι έγινε και σε λίγα λεπτά ο Πινόκιο πετάχτηκε από το κρεβάτι ολότελα γιατρεμένος. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι οι ξύλινες μαριονέτες έχουν το καλό να αρρωσταίνουν σπάνια και να γιατρεύονται πολύ γρήγορα.

Και η Νεράιδα, βλέποντάς τον να τρέχει και να κάνει σκέρτσα μέσα στην κάμαρη ευκίνητος και χαρούμενος σαν το πρωτόβγαλτο πετεινάρι, του είπε:

«Λοιπόν, αλήθεια σου έκανε καλό το φάρμακό μου;»

«Και πιο πάνω από καλό! Με ξαναγέννησε!»

«Τότε λοιπόν, γιατί έκανες τόσα νάζια μέχρι να το πιεις;»

«Γιατί όλα τα παιδιά έτσι είμαστε! Φοβόμαστε πιο πολύ το φάρμακο από την αρρώστια».

«Κρίμα! Τα παιδιά θα έπρεπε να ξέρουν ότι ένα καλό φάρμακο, αν το πάρουν έγκαιρα, μπορεί να τα σώσει από μια σοβαρή αρρώστια ή ακόμα κι από τον θάνατο...»

«Α! Την άλλη φορά δεν θα χρειαστώ τόσα παρακάλια! Θα μου έρθει στο μυαλό η εικόνα εκείνων των τεσσάρων μαύρων κουνελιών με το φέρετρο στους ώμους... και τότε θα αρπάξω αμέσως το ποτήρι και θα το πιω...»

«Τώρα έλα εδώ κοντά μου και πες μου πώς έγινε και βρέθηκες στα χέρια των ληστών».

«Κατά πώς έγινε, ο κουκλοπαίχτης ο Φαγοφωτιάς μου έδωσε πέντε χρυσά νομίσματα και μου είπε: “Πάρτα και πήγαινέ τα στον μπαμπά σου!”. Εγώ όμως συνάντησα στον δρόμο μου μια Αλεπού και έναν Γάτο, δυο καθώς πρέπει άτομα, που μου είπαν: “Θέλεις να κάνεις αυτά τα νομίσματα να γίνουν χίλια και δύο χιλιάδες; Έλα μαζί μας και θα σε πάμε στο Χωράφι των Θαυμάτων”. Κι εγώ συμφώνησα να πάμε. Κι εκείνοι είπαν: “Ας σταματήσουμε εδώ στην ταβέρνα της Κόκκινης Καραβίδας και μετά τα μεσάνυχτα ξεκινάμε ξανά”. Κι όταν ξύπνησα, δεν τους βρήκα, γιατί είχαν φύγει. Οπότε κι εγώ άρχισα να περπατάω μέσα στη νύχτα, που ήταν θεοσκοτεινή, και γι’ αυτό συνάντησα στον δρόμο μου δύο ληστές ντυμένους με σακιά από αυτά που βάζουμε μέσα το κάρβουνο κι αυτοί μου είπαν: “Δώσε τα λεφτά σου”. Κι εγώ είπα: “Δεν έχω”. Γιατί είχα κρύψει τα χρυσά νομίσματα στο στόμα, και ένας από τους ληστές προσπάθησε να βάλει τα χέρια του στο στόμα μου, κι εγώ με μια δαγκωματιά τού έκοψα το χέρι και μετά το έφτυσα, αλλά αντί για χέρι έφτυσα μια γατίσια πατούσα. Κι οι ληστές να τρέχουν ξοπίσω μου, κι εγώ όπου φύγει φύγει, μέχρι που με έφτασαν και με έδεσαν από τον λαιμό σε ένα δέντρο εκείνου του δάσους λέγοντας: “Αύριο θα γυρίσουμε και θα σε βρούμε

πεθαμένο και με το στόμα ανοιχτό, κι έτσι θα σου πάρουμε τα χρυσά νομίσματα που έκρυψες κάτω από τη γλώσσα”».

«Και τώρα πού τα έχεις τα νομίσματα;» τον ρώτησε η Νεράιδα.

«Τα έχασα!» απάντησε ο Πινόκιο. Είπε όμως ψέματα, γιατί τα είχε στην τσέπη.

Με το που είπε το ψέμα, η μύτη του, που ήταν ήδη μεγάλη, μεγάλωσε αμέσως άλλα δύο δάχτυλα.

«Και πού τα έχασες;»

«Στο δάσος εδώ κοντά».

Με αυτό το δεύτερο ψέμα, η μύτη συνέχισε να μεγαλώνει.

«Αν τα έχασες στο διπλανό δάσος» είπε η Νεράιδα «θα τα ψάξουμε και θα τα βρούμε. Γιατί ό,τι χάνεται στο διπλανό δάσος, πάντα ξαναβρίσκεται».

«Α! Τώρα που καλοθυμάμαι» απάντησε η μαριονέτα παριστάνοντας τον χαζό «τα τέσσερα νομίσματα δεν τα έχασα, αλλά, χωρίς να το καταλάβω, τα κατάπια την ώρα που έπινα το φάρμακό σας».

Με αυτό το τρίτο ψέμα, η μύτη μεγάλωσε με τόσο παράξενο τρόπο που ο καημένος ο Πινόκιο δεν μπορούσε να γυρίσει ούτε από εδώ ούτε από εκεί. Αν γυρνούσε από εδώ, χτυπούσε τη μύτη στο κρεβάτι ή στα τζάμια του παράθυρου, αν γυρνούσε από εκεί, τη χτυπούσε στους τοίχους ή στην πόρτα της κάμαρης, αν σήκωνε λίγο πιο ψηλά το κεφάλι, κινδύνευε να βγάλει κανένα μάτι στη Νεράιδα.

Και η Νεράιδα τον κοιτούσε και γελούσε.

«Γιατί γελάτε;» τη ρώτησε η μαριονέτα μπερδεμένη και σκεφτική, που η μύτη της μεγάλωνε και μόνο που την κοίταζες.

«Γελάω με το ψέμα που είπες».

«Και πώς ξέρετε ότι είπα ψέμα;»

«Τα ψέματα, αγόρι μου, τα καταλαβαίνει κανείς αμέσως, γιατί είναι δύο ειδών: υπάρχουν τα ψέματα που έχουν κοντά πόδια και τα ψέματα που έχουν μεγάλη μύτη. Το δικό σου ψέμα είναι ακριβώς από εκείνα που έχουν μεγάλη μύτη».

Ο Πινόκιο, μη ξέροντας πια πού να κρυφτεί από την ντροπή του, προσπάθησε να το σκάσει από το δωμάτιο, αλλά δεν τα κατάφερε. Η μύτη του είχε μεγαλώσει τόσο που δεν χωρούσε πια από την πόρτα.

18. Ο Πινόκιο ξαναβρίσκει την Αλεπού και τον Γάτο και πηγαίνει μαζί τους να σπείρει τα τέσσερα νομίσματα στο Χωράφι των θαυμάτων.

Όπως μπορείτε να φανταστείτε, η Νεράιδα άφησε τη μαριονέτα να κλαίει και να χτυπιέται τουλάχιστον μισή ώρα εξ αιτίας της μύτης που δεν χωρούσε να περάσει από την πόρτα της κάμαρης. Και το έκανε για να της δώσει ένα καλό μάθημα και για να διορθώσει το μεγάλο της ελάττωμα να λέει ψέματα, το μεγαλύτερο ελάττωμα που θα μπορούσε να έχει ένα παιδί. Μα όταν την είδε παραμορφωμένη και με τα μάτια πεταγμένα από τις κόχες από τη μεγάλη της απελπισία, τότε, από συμπόνια, χτύπησε τα χέρια της μεταξύ τους και από το παράθυρο μπήκαν στην κάμαρη μια χιλιάδα πουλιά που τα έλεγαν Τρυποκάρυδους, τα οποία κάθισαν στη μύτη του Πινόκιο και άρχισαν να την τσιμπούν τόσο που σε λίγα λεπτά εκείνη η τεράστια και εξωφρενική μύτη γύρισε στις κανονικές της διαστάσεις.

«Τι καλή που είσαστε, Νεράιδα μου» είπε η μαριονέτα σκουπίζοντας τα μάτια «και πόσο σας αγαπώ!»

«Κι εγώ σε αγαπάω» απάντησε η Νεράιδα «κι αν θέλεις να μείνεις μαζί μου, θα είσαι ο αδελφούλης μου κι εγώ η καλή σου αδελφούλα...»

«Θα έμενα ευχαρίστως... αλλά ο καημένος μου ο μπαμπάς;»

«Τα σκέφτηκα όλα. Έχω στείλει ήδη να τον ειδοποιήσουν τον μπαμπά σου. Και προτού νυχτώσει, θα είναι εδώ».

«Αλήθεια;» φώναξε ο Πινόκιο πηδώντας από τη χαρά του. «Τότε, Νεραϊδούλα μου, αν δεν σας πειράζει, θα ήθελα να τον προϋπαντήσω. Δεν βλέπω την ώρα να δώσω ένα φιλί σε εκείνον τον φτωχό γερούλη που έχει υποφέρει τόσα για μένα!»

«Πήγαινε, αλλά πρόσεχε μη χαθείς. Να πάρεις τον δρόμο του δάσους, και είμαι σίγουρη ότι θα τον συναντήσεις».

Ο Πινόκιο έφυγε. Και μόλις μπήκε στο δάσος, άρχισε να τρέχει σαν το ζαρκάδι. Μα όταν έφτασε σε ένα συγκεκριμένο σημείο, δηλαδή απέναντι από τη μεγάλη Βαλανιδιά, σταμάτησε, γιατί του φάνηκε ότι κάποιον άκουσε ανάμεσα στα κλαδιά. Πράγματι, είδε να κάνουν την εμφάνισή τους στον δρόμο, ποιοι νομίζετε;... Η Αλεπού και ο Γάτος, δηλαδή οι δύο συνταξιδιώτες του με τους οποίους είχε δειπνήσει στην ταβέρνα της Κόκκινης Καραβίδας.

«Να κι ο αγαπητός μας Πινόκιο!» φώναξε η Αλεπού αγκαλιάζοντας και φιλώντας τον. «Πώς κι από εδώ;»

«Πώς κι από εδώ;» επανέλαβε ο Γάτος.

«Είναι μεγάλη ιστορία» είπε η μαριονέτα «και θα σας τη διηγηθώ με την ησυχία μου. Να ξέρετε όμως ότι την προηγούμενη νύχτα, όταν με αφήσατε μόνο στην ταβέρνα, συνάντησα στον δρόμο μου τους ληστές...»

«Τους ληστές; Αχ! καημένε φίλε! Και τι ήθελαν;»

«Ήθελαν να μου κλέψουν τα χρυσά νομίσματα».

«Τους άτιμους!» είπε η Αλεπού.

«Τους ατιμότατους!» επανέλαβε ο Γάτος.

«Κι εγώ πήγα να τους ξεφύγω» συνέχισε να λέει η μαριονέτα «κι αυτοί έτρεχαν ξοπίσω μου. Μέχρι που με πρόφτασαν και με κρέμασαν σε ένα κλαδί εκείνης εκεί της βαλανιδιάς...»

Και ο Πινόκιο έδειξε τη μεγάλη Βαλανιδιά, που ήταν δυο βήματα πιο πέρα.

«Τι χειρότερο να ακούσει κανείς;» είπε η Αλεπού. «Σε τι κόσμο είμαστε καταδικασμένοι να ζούμε! Πού να βρούμε ένα ασφαλές καταφύγιο εμείς οι ευγενικές ψυχές;»

Όσο μιλούσαν, ο Πινόκιο αντιλήφθηκε ότι ο Γάτος κούτσαινε από το δεξί μπροστινό πόδι, γιατί του έλειπε όλη η πατούσα μαζί με τα νύχια. Κι έτσι τον ρώτησε:

«Τι έπαθε η πατούσα σας;»

Ο Γάτος ήθελε κάτι να απαντήσει, μα μπερδεύτηκε. Τότε πετάχτηκε η Αλεπού και είπε αμέσως:

«Ο φίλος μου είναι πολύ σεμνός και γι' αυτό δεν απαντάει. Θα απαντήσω εγώ στη θέση του. Μάθε λοιπόν ότι μια ώρα πριν συναντήσαμε στον δρόμο μας έναν γέρο λύκο τόσο εξαντλημένο από την πείνα που μας ζήτησε μια μικρή ελεημοσύνη. Μην έχοντας ούτε ένα ψαροκόκαλο να του δώσουμε, τι έκανε ο φίλος μου, που έχει πραγματικά μια μεγάλη σαν του Καίσαρα καρδιά; Έκοψε με τα δόντια του τη μια πατούσα από τα μπροστινά του πόδια και την πέταξε στο καημένο το θηρίο, για να χορτάσει την πείνα του».

Και με αυτά τα λόγια, η Αλεπού σκούπισε ένα δάκρυ.

Ο Πινόκιο, συγκινημένος και αυτός, πλησίασε τον Γάτο ψιθυρίζοντάς του στο αυτί:

«Αν σου έμοιαζαν όλοι οι γάτοι, τα ποντίκια θα ήταν πολύ τυχερά!»

«Και τώρα, τι κάνεις σε αυτά τα μέρη;» ρώτησε τη μαριονέτα η Αλεπού.

«Περιμένω τον μπαμπά μου, που θα είναι εδώ από τη μια στιγμή στην άλλη».

«Και τα χρυσά σου τα νομίσματα, τι έγιναν;»

«Τα έχω πάντα στην τσέπη μου, εκτός από το ένα που ξόδεψα στην ταβέρνα της Κόκκινης Καραβίδας».

«Και να σκεφτείς πως αντί για τέσσερα νομίσματα, αύριο θα μπορούσες να έχεις χίλια ή δύο χιλιάδες! Γιατί δεν ακούς τη συμβουλή μας; Γιατί δεν πας να τα σπείρεις στο Χωράφι των θαυμάτων;»

«Δεν μπορώ σήμερα, θα πάω μια άλλη μέρα».

«Μια άλλη μέρα θα είναι αργά!» είπε η Αλεπού.

«Γιατί;»

«Γιατί εκείνο το χωράφι το αγόρασε ένας σπουδαίος κύριος, και από αύριο δεν θα επιτρέπεται σε κανέναν να σπέρνει χρήματα εκεί».

«Πόσο μακριά είναι το Χωράφι των θαυμάτων από εδώ;»

«Σχεδόν δύο χιλιόμετρα. Θέλεις να έρθεις μαζί μας; Σε μισή ώρα θα είσαι εκεί, θα σπείρεις στη στιγμή τα τέσσερα νομίσματα, μετά από λίγα λεπτά θα μαζέψεις δύο χιλιάδες και το απόγευμα θα επιστρέψεις με τις τσέπες γεμάτες. Θέλεις να έρθεις μαζί μας;»

Ο Πινόκιο δίστασε λίγο να απαντήσει, γιατί του ερχόντουσαν στο μυαλό η καλή Νεράιδα, ο γέρο Τζεπέτο και οι προειδοποιήσεις του Ομιλούντα Γρύλου. Ύστερα όμως κατέληξε να κάνει ό,τι κάνουν όλα τα παιδιά που δεν έχουν στάλα μυαλό και καρδιά. Δηλαδή, κατέληξε να κουνήσει το κεφάλι και να πει στην Αλεπού και τον Γάτο:

«Άντε, πάμε! Θα έρθω μαζί σας».

Και πήραν ξανά τον δρόμο.

Αφού περπάτησαν μισή μέρα, έφτασαν σε μια πόλη με το όνομα “Μπουφοπαγίδα”. Με το που μπήκε στην πόλη, ο Πινόκιο είδε τους δρόμους γεμάτους ψωριάρικα σκυλιά που χασμουριόντουσαν από την πείνα, κουρεμένα πρόβατα που έτρεμαν από το κρύο και πουλάδες που είχαν απομείνει χωρίς λοφίο και λειριά και ζητιάνευαν έναν σπόρο καλαμπόκι, μεγάλες πεταλούδες που δεν μπορούσαν πια να πετάξουν, γιατί είχαν χάσει τα υπέροχα χρωματιστά φτερά τους, παγώνια χωρίς ουρά που ντρεπόντουσαν να κυκλοφορήσουν και φασιανούς που τρεχάλιζαν σκυφτοί σκυφτοί, νοσταλγώντας τα χρυσά και ασημιά πούπουλά τους, χαμένα πια για πάντα.

Στη μέση αυτού του πλήθους των ζητιάνων και των φτωχοδιαβόλων, κάπου κάπου περνούσαν μεγαλόπρεπες άμαξες με επιβάτες κάποια Αλεπού ή κάποια κλέφτρα Κίσσα ή κάποιο άλλο αρπακτικό πουλί.

«Και αυτό το Χωράφι των θαυμάτων, πού βρίσκεται;» ρώτησε ο Πινόκιο.

«Δυο βήματα από εδώ».

Και πράγματι, αφού διέσχισαν την πόλη και βγήκαν έξω από τα τείχη της, σταμάτησαν σε ένα απομονωμένο χωράφι που, από πάνω μέχρι κάτω, ήταν ίδιο με όλα τα άλλα.

«Να που φτάσαμε» είπε η Αλεπού στη μαριονέτα. «Τώρα σκύψε στο χώμα, σκάψε με τα χέρια μια μικρή τρύπα στο χωράφι και βάλε μέσα τα χρυσά νομίσματα».

Ο Πινόκιο υπάκουσε. Έσκαψε την τρύπα, έβαλε μέσα τα τέσσερα χρυσά νομίσματα που του είχαν απομείνει και μετά σκέπασε ξανά την τρύπα με λίγο χώμα.

«Τώρα» είπε η Αλεπού «πήγαινε στο πιο κοντινό αυλάκι, πάρε έναν κουβά νερό και πότισε το χώμα εκεί που έχεις φυτέψει».

Ο Πινόκιο πήγε στο αυλάκι κι επειδή πουθενά δεν υπήρχε κουβάς, έβγαλε το ένα του παπούτσι και το γέμισε νερό και μετά πότισε το χώμα που σκέπαζε την τρύπα. Και μετά ρώτησε:

«Τι άλλο να κάνω;»

«Τίποτα άλλο» απάντησε η Αλεπού. «Τώρα μπορούμε να φύγουμε. Εσύ γύρνα ξανά σε είκοσι λεπτά και θα βρεις έναν θάμνο που θα έχει μόλις ξεφυτρώσει με τα κλαδιά φορτωμένα νομίσματα».

Η καημένη η μαριονέτα, παλαβή από τη χαρά της, χιλιοευχαρίστησε την Αλεπού και τον Γάτο και τους υποσχέθηκε ένα πολύ καλό δώρο.

«Δεν θέλουμε δώρα εμείς» απάντησαν οι δυο απατεώνες. «Μας φτάνει που σου μάθαμε τον τρόπο να πλουτίσεις χωρίς να κουραστείς κι έτσι είμαστε ευχαριστημένοι σαν να είχαμε γιορτή».

Και με αυτά τα λόγια χαιρέτησαν τον Πινόκιο και αφού του ευχήθηκαν να έχει μια καλή σοδειά, τράβηξαν τον δρόμο τους.

19. Ο Πινόκιο πέφτει θύμα κλοπής και χάνει τα χρυσά του νομίσματα και για τιμωρία τρώει τέσσερις μήνες φυλακή.

Με το που γύρισε στην πόλη, η μαριονέτα βάλθηκε να μετράει τα λεπτά της ώρας το ένα μετά το άλλο. Και όταν της φάνηκε πως είχε φτάσει η ώρα, ξαναπήρε αμέσως τον δρόμο που έβγαζε στο Χωράφι των Θαυμάτων.

Και καθώς περπατούσε με γοργά βήματα, η καρδιά της χτυπούσε δυνατά και έκανε τικ, τακ, τικ, τακ, σαν να ήταν ρολόι σαλονιού, όταν λειτουργεί σωστά. Και στο μεταξύ σκεφτόταν από μέσα της:

«Κι αν αντί για χίλια νομίσματα έβρισκα δύο χιλιάδες στα κλαδιά του δέντρου; Κι αν αντί για δύο χιλιάδες, έβρισκα πέντε χιλιάδες; Κι αν αντί για πέντε χιλιάδες, έβρισκα εκατό χιλιάδες; Καλέ μου Θεούλη, τι θα γινόταν τότε; Θα ήθελα να είχα ένα όμορφο παλάτι, χίλια ξύλινα αλογάκια και χίλιους στάβλους για να παίζω, ένα κελάρι γεμάτο λικέρ και μια βιβλιοθήκη γεμάτη ζαχαρωτά, τούρτες, τσουρέκια, αμυγδαλωτά και κορνέ γεμισμένα κρέμα.

Κι έχοντας όλα αυτά στη φαντασία του, ο Πινόκιο έφτασε κοντά στο χωράφι κι εκεί σταμάτησε για να κοιτάξει αν μπορούσε να διακρίνει κάποιο δέντρο με τα κλαδιά γεμάτα νομίσματα, όμως δεν είδε τίποτα. Προχώρησε άλλα εκατό βήματα, μα πάλι τίποτα. Μπήκε στο χωράφι... πήγε κατευθείαν στο σημείο που είχε κάνει τη μικρή τρύπα όπου είχε θάψει τα νομίσματά του και τίποτα. Τότε απόμεινε σκεπτικός και ξεχνώντας τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς, έβγαλε το χέρι από την τσέπη και έξυσε δυνατά το κεφάλι του.

Και πάνω εκεί άκουσε να σφυρίζει στ' αυτιά του ένα ηχηρό γέλιο. Και στρέφοντας το κεφάλι προς τα πάνω, είδε πάνω σε ένα δέντρο έναν μεγάλο παπαγάλο που ξεψείριζε τα λιγοστά φτερά του.

«Γιατί γελάς;» τον ρώτησε ο Πινόκιο θυμωμένος.

«Γελάω, γιατί γαργαλήθηκα καθώς ξεψειρίζομαι».

Η μαριονέτα δεν απάντησε. Πήγε στο αυλάκι και αφού ξαναγέμισε με νερό το παπούτσι, ξανάρχισε να ποτίζει το χώμα που σκέπαζε τα χρυσά νομίσματα.

Και πάνω εκεί κι άλλο γέλιο, πιο αυθάδικο από το προηγούμενο, ακούστηκε μέσα στη σιωπή που βασίλευε στο χωράφι.

«Τέλος πάντων» φώναξε με οργή ο Πινόκιο «μπορούμε να μάθουμε για ποιο λόγο γελάς, αγενή Παπαγάλε;»

«Γελάω με τους μπούφους που πιστεύουν κάθε ανοησία και ξεγελιούνται από όσους είναι πιο πονηροί από αυτούς.

«Μήπως μιλάς για μένα;»

«Ναι, για σένα μιλάω, καημένε Πινόκιο. Για σένα που είσαι τόσο ευκολόπιστος, που πιστεύεις ότι τα λεφτά μπορείς να τα σπείρεις και να τα μαζέψεις στα χωράφια, όπως σπέρνουν τα φασόλια και τις κολοκύθες. Κι εγώ το πίστεψα κάποτε και τώρα το πληρώνω. Τώρα πια (πολύ αργά όμως) αναγκάστηκα να πειστώ ότι για να βγάλει κάποιος τίμια λίγα λεφτά, πρέπει να ξέρει να τα κερδίζει ή με τον κόπο των χεριών του ή με το μυαλό του».

«Δεν σε καταλαβαίνω» είπε η μαριονέτα, που όμως είχε ήδη αρχίσει να τρέμει από φόβο.

«Υπομονή και θα σου εξηγήσω καλύτερα» πρόσθεσε ο Παπαγάλος. «Μάθε λοιπόν ότι όσο ήσουν στην πόλη, η Αλεπού και ο Γάτος ξαναγύρισαν στο χωράφι. Πήραν τα θαμμένα χρυσά νομίσματα και μετά το έσκασαν γοργοί σαν τον άνεμο. Και τώρα, όποιος τους προλάβει, μπράβο του!»

Ο Πινόκιο έμεινε με το στόμα ανοιχτό και μη θέλοντας να πιστέψει τα λόγια του Παπαγάλου, άρχισε με τα χέρια και τα νύχια να σκάβει το χώμα που είχε ποτίσει. Κι έσκαβε, έσκαβε, έσκαβε, μέχρι που έφτιαξε μια τρύπα τόσο βαθιά που έμπαινε μέσα μια μπάλα άχυρο, τα λεφτά όμως δεν ήταν πια εκεί.

Απελπισμένος έτρεξε πίσω στην πόλη και πήγε κατευθείαν στο δικαστήριο, για να καταγγείλει στον δικαστή τους δυο απατεώνες που τον είχαν κλέψει.

Ο δικαστής ήταν ένας πίθηκος από τη ράτσα του Γορίλα: ένας γέρο πίθηκος που τον σέβονταν λόγω της ηλικίας του, της άσπρης του γενειάδας, αλλά κυρίως λόγω των χρυσών γυαλιών του που δεν είχαν τζάμι και τα οποία ήταν αναγκασμένος να κουβαλάει πάντα εξ αιτίας ενός ερεθισμού των ματιών που τον ταλαιπωρούσε αρκετά χρόνια.

Ο Πινόκιο εξήγησε στον δικαστή την απάτη, της οποίας υπήρξε θύμα. Έδωσε το μικρό όνομα, το επίθετο και τα χαρακτηριστικά των απατεώνων, και μετά ζήτησε απόδοση δικαιοσύνης.

Ο δικαστής τον άκουσε με προσοχή και μάλιστα ήταν σαν να συμμετείχε στο δράμα: μαλάκωσε, συγκινήθηκε. Κι όταν η μαριονέτα δεν είχε να πει τίποτα άλλο, τέντωσε το χέρι και χτύπησε το κουδουνάκι του.

Στον ήχο του κουδουνιού φάνηκαν αμέσως δύο σκύλοι μπουλντόγκ ντυμένοι καραμπινιέροι.

Τότε ο δικαστής είπε στους καραμπινιέρους δείχνοντάς τους τον Πινόκιο:

«Αυτός ο φτωχοδιάβολος έπεσε θύμα κλοπής και του πήραν τα τέσσερα χρυσά του νομίσματα. Συλλάβετέ τον λοιπόν και οδηγήστε τον αμέσως στη φυλακή».

Η μαριονέτα, ακούγοντας την ξαφνική καταδίκη, απόμεινε σαν να είχε φάει ένα κεραμίδι στο κεφάλι κι έκανε να διαμαρτυρηθεί. Οι καραμπινιέροι

όμως, μη θέλοντας να χάσουν άσκοπα χρόνο, της έκλεισαν το στόμα και την οδήγησαν στη φυλακή.

Κι εκεί έλαχε στον Πινόκιο να μείνει τέσσερις μήνες: τέσσερις ατελείωτους μήνες. Και θα έμενε παραπάνω, αν δεν συνέβαινε το απρόοπτο της τύχης. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι ο νεαρός Αυτοκράτορας που κυβερνούσε την πόλη της Μπουφοπαγίδας, έχοντας σημειώσει μια μεγάλη νίκη ενάντια στους εχθρούς του, διέταξε μεγάλες δημόσιες γιορτές, βεγγαλικά, πυροτεχνήματα, κούρσες αλόγων και ποδηλάτων, και σε ένδειξη μεγάλης ανοχής, διέταξε να ανοίξουν οι φυλακές και να απελευθερωθούν όλοι οι απατεώνες.

«Αν είναι να βγουν από τη φυλακή οι άλλοι, θέλω να βγω και εγώ» είπε ο Πινόκιο στον δεσμοφύλακα.

«Εσείς όχι» απάντησε ο δεσμοφύλακας «γιατί δεν έχετε τις προδιαγραφές...»

«Συγγνώμη» απάντησε ο Πινόκιο «κι εγώ είμαι απατεώνας».

«Σε αυτή την περίπτωση έχετε χίλιους λόγους να βγείτε και εσείς» είπε ο δεσμοφύλακας. Και σηκώνοντας το καπέλο του με σεβασμό, τον χαιρέτησε, του άνοιξε την πόρτα της φυλακής και τον άφησε ελεύθερο.

**20. Ελεύθερος πια, ο Πινόκιο ξεκινάει να γυρίσει στο σπίτι της Νεράιδας.
Μα στον δρόμο του συναντάει ένα τρομερό φίδι και πατάει μια παγίδα.**

Φανταστείτε τη χαρά του Πινόκιο όταν ένωσε ελεύθερος. Χωρίς να κάτσει να το καλοσκεφτεί, βγήκε στα γρήγορα από την πόλη και ξαναπήρε τον δρόμο που θα τον πήγαине πίσω στο αγροτόσπιτο της Νεράιδας.

Λόγω του βροχερού καιρού, ο δρόμος είχε γίνει βάλτος, κι αν πατούσες πάνω του, χωνόταν στα νερά η μισή σου γάμπα.

Η μαριονέτα όμως δεν έδωσε σημασία.

Ανυπόμονος να ξαναδεί τον μπαμπά του και την αδελφούλα του με τα μπλε μαλλιά, ο Πινόκιο έτρεχε με πήδους σαν το λαγωνικό και καθώς έτρεχε, οι πιτσιλιές τού έφταναν μέχρι το καπελάκι. Στο μεταξύ προχωρούσε μονολογώντας:

«Πόσα παθήματα μου έτυχαν... Μα τα άξιζα! Γιατί είμαι μια ξεροκέφαλη μαριονέτα..., θέλω να κάνω το καθετί κατά πώς μου έρχεται, χωρίς να σκέφτομαι αυτούς που με αγαπάνε και έχουν χίλιες φορές καλύτερη κρίση από εμένα!... Μα από δω και πέρα, το έχω σκοπό να αλλάξω ζωή και να γίνω ένα καλό και υπάκουο αγόρι!... Τώρα πια κατάλαβα πως τα ανυπάκουα παιδιά είναι πάντα χαμένα, χωρίς κανένα όφελος από αυτή τη συμπεριφορά. Άραγε θα με περιμένει ο μπαμπάς μου;... Θα τον ξαναβρώ στο σπίτι της Νεράιδας; Τον καημένο, είναι τόσος καιρός που έχω να τον δω, που ανυπομονώ να τον τρελάνω στις αγκαλιές και τα φιλιά! Και η Νεράιδα, θα με συγχωρήσει άραγε;... Και να σκεφτεί κανείς ότι μου έδωσε τόση φροντίδα και αγάπη... και να σκεφτεί κανείς ότι αν είμαι ακόμη ζωντανός, το χρωστάω σε εκείνη! Υπάρχει άραγε πιο αχάριστο και άκαρδο παιδί;...»

Κι ενώ έλεγε αυτά, σταμάτησε απότομα τρομαγμένος κι έκανε τέσσερα βήματα πίσω.

Τι να είχε δει;

Είχε δει ένα χοντρό φίδι απλωμένο στον δρόμο, και το δέρμα του ήταν πράσινο, τα μάτια του σαν τη φωτιά και η μυτερή ουρά του κάπνιζε σαν τζάκι.

Αδύνατον να φανταστείτε τον τρόπο της μαριονέτας που, αφού απομακρύνθηκε πάνω από πεντακόσια μέτρα, κάθισε σε ένα βουναλάκι χαλίκια και περίμενε να πάει το φίδι στις δουλειές του και να αδειάσει ο δρόμος.

Περίμενε μία, δύο, τρεις ώρες. Το φίδι όμως ήταν πάντα εκεί και ακόμα κι από μακριά φαινόταν το κοκκίνισμα των ματιών του και η στήλη του καπνού που έβγαινε από την άκρη της ουράς του.

Οπότε ο Πινόκιο πήρε θάρρος και πλησίασε στα λίγα βήματα από το φίδι και κάνοντας τη φωνή του γλυκιά και πειστική, του είπε:

«Συγγνώμη, κύριε Φίδι, μπορείτε να μου κάνετε τη χάρη να πάτε λίγο παραπέρα, τόσο όσο να μπορέσω να περάσω;»

Σαν να μίλησε σε τοίχο. Ούτε που κουνήθηκε το φίδι.

Τότε του ξαναείπε με την ίδια φωνούλα:

«Πρέπει να ξέρετε, κύριε Φίδι, ότι πηγαίνω στο σπίτι μου, όπου με περιμένει ο μπαμπάς μου, που έχω τόσο καιρό να τον δω!... Θα είχατε λοιπόν την καλοσύνη να με αφήσετε να συνεχίσω τον δρόμο μου;»

Περίμενε μια κάποια απάντηση, μα απάντηση δεν ήρθε. Αντίθετα, το φίδι, που μέχρι εκείνη τη στιγμή φαινόταν ζωηρό και ευλύγιστο, είχε απομείνει ακίνητο, σχεδόν παγωμένο. Τα μάτια του έκλεισαν και η ουρά του σταμάτησε να καπνίζει.

«Μπας και πέθανε στ' αλήθεια;» είπε ο Πινόκιο τρίβοντας τα χέρια του από τη χαρά του. Και χωρίς να χάσει χρόνο, πήγε να το καβαλήσει για να περάσει από την άλλη μεριά του δρόμου. Μα δεν πρόλαβε να σηκώσει το πόδι του και το φίδι ορθώθηκε απότομα σαν το ελατήριο. Και η μαριονέτα, καθώς αποτραβήχτηκε τρομαγμένη, σκόνταψε και ξαπλώθηκε καταγής.

Και μάλιστα ήταν τόσο άσχημο το πέσιμο, που απόμεινε με το κεφάλι στον βούρκο του δρόμου και τα πόδια στον αέρα.

Βλέποντας τη μαριονέτα να μπουσουλάει με το κεφάλι με μια απίστευτη ταχύτητα, το φίδι το έπιασαν τέτοια γέλια, που από την προσπάθεια που έκανε τού έσπασε μια φλέβα στο στήθος και αυτή τη φορά πέθανε στ' αλήθεια.

Οπότε και ο Πινόκιο ξανάπιασε να τρέχει για να φτάσει στο σπίτι της Νεράιδας προτού σκοτεινιάσει. Μα πάνω που πήγαινε τον δρόμο του, μην μπορώντας να αντισταθεί στην πείνα που του έτρωγε το στομάχι, έδωσε ένα σάλτο και βρέθηκε σε ένα χωράφι για να μαζέψει λίγες ρόγες σταφύλι. Που να μην το έκανε!

Με το που έφτασε κάτω από την κληματαριά, κρακ... ένιωσε δυο κοφτερά σίδερα να του σφίγγουν τα πόδια τόσο δυνατά που τα μάτια του είδαν όλα τ' αστέρια του ουρανού.

Η καημένη η μαριονέτα πιάστηκε στις δαγκάνες μιας παγίδας την οποία είχαν βάλει εκεί κάποιοι χωρικοί για να πιάσουν κάτι μεγάλα κουνάβια που ήταν η μάστιγα όλων των κοτετσιών της περιοχής.

21. Ο Πινόκιο συλλαμβάνεται από έναν χωρικό και υποχρεώνεται να του φυλάει το κοτέτσι.

Ο Πινόκιο, όπως φαντάζεστε, έβαλε τα κλάματα, τις φωνές, τα παρακάλια. Μα και οι φωνές και τα κλάματα ήταν ανώφελα, γιατί ολόγυρα δεν υπήρχαν σπίτια, και από τον δρόμο δεν περνούσε ψυχή ζώσα.

Και στο μεταξύ νύχτωσε. Κάτι η παγίδα που του ροκάνιζε τα πλευρά, κάτι ο φόβος του που είχε απομείνει μόνος στις ερημιές των χωραφιών και στο σκοτάδι, ο Πινόκιο ένιωθε να λιποθυμά..., όταν ξάφνου βλέποντας να περνάει πάνω από το κεφάλι του μια πυγολαμπίδα, τη φώναξε και της είπε:

«Καλή μου πυγολαμπίδα, μου κάνεις τη χάρη να με ελευθερώσεις από αυτό το μαρτύριο;...»

«Καημένο μου παιδί!» απάντησε η πυγολαμπίδα σταματώντας και κοιτώντας τον συμπονετικά. «Πώς έγινε και τα πόδια σου σφήνωσαν σε αυτά τα σκουριασμένα σίδερα;»

«Μπήκα στο χωράφι να μαζέψω δυο τσαμπιά σταφύλι και...»

«Μα τα σταφύλια ήταν δικά σου;»

«Όχι...»

«Και τότε, ποιος σου είπε ότι μπορείς να κλέβεις τα ξένα πράγματα;...»

«Πεινούσα...»

«Η πείνα, παιδί μου, δεν είναι καλή δικαιολογία για να παίρνεις αυτό που δεν σου ανήκει...»

«Σωστά, σωστά!» φώναξε ο Πινόκιο. «Δεν θα το ξανακάνω».

Σε αυτό το σημείο ο διάλογος κόπηκε από έναν χαμηλό θόρυβο βημάτων που πλησίαζαν. Ήταν ο ιδιοκτήτης του χωραφιού, που ερχόταν πατώντας στις μύτες των ποδιών για να δει αν κάποιο από τα κουνάβια που του έτρωγαν τα κοτόπουλα τη νύχτα είχε πιαστεί στη φουρκέτα της παγίδας.

Και ήταν πολύ τεράστια η έκπληξή του όταν, βγάζοντας το φανάρι από την κάπα του, κατάλαβε ότι αντί για ένα κουνάβι είχε πιαστεί ένα παιδί.

«Α, κλεφταράκο!» είπε ο χωρικός με οργή. «Όστε εσύ μου αρπάζεις τις κόττες;»

«Δεν είμαι εγώ, όχι!» φώναξε ο Πινόκιο κλαψουρίζοντας. «Εγώ μπήκα στο χωράφι για να πάρω μόνο δυο τσαμπιά σταφύλι!»

«Όποιος κλέβει σταφύλια, είναι ικανός να κλέψει και κοτόπουλα. Άσε και θα σε κανονίσω. Θα σου δώσω ένα μάθημα που θα το θυμάσαι για πολύ καιρό».

Και ανοίγοντας την παγίδα, βούτηξε τη μαριονέτα από το σβέρκο και την κουβάλησε με το ζόρι στο σπίτι του, σαν να κουβαλούσε ένα ερίφιο.

Φτάνοντας στην αυλή μπροστά από το σπίτι, την ξεφόρτωσε στη γη και βάζοντας το ένα του πόδι πάνω στον λαιμό της, είπε:

«Είναι αργά και θέλω να γυρίσω στο κρεβάτι μου. Εμείς θα λογαριαστούμε αύριο. Στο μεταξύ, μια και σήμερα ψόφησε ο σκύλος που φυλούσε σκοπιά τη νύχτα, θα πάρεις αμέσως τη θέση του. Μια χαρά θα μου χρησιμέψεις για φύλακας».

Το είπε και το έκανε: του φόρεσε στον λαιμό ένα φαρδύ κολάρο γεμάτο χάλκινα καρφιά και το έσφιξε τόσο ώστε ο Πινόκιο να μην μπορέσει να το βγάλει περνώντας από μέσα το κεφάλι. Και στο κολάρο ήταν πιασμένη μια μακριά σιδερένια αλυσίδα και η αλυσίδα ήταν ασφαλισμένη στον τοίχο.

«Αν αρχίσει να βρέχει απόψε» είπε ο χωρικός «μπορείς να πας σε εκείνο το ξύλινο σπιτάκι όπου υπάρχει πάντα ένα στρώμα άχυρο, που είχε για κρεβάτι τέσσερα χρόνια τώρα ο καημένος ο σκύλος μου. Κι αν για κακή σου τύχη έρθουν οι κλέφτες, θυμήσου να τεντώσεις τα αυτιά και να γαυγίσεις».

Μετά από αυτά τα λόγια, ο χωρικός μπήκε στο σπίτι κλείνοντας την πόρτα με τον σύρτη. Και ο καημένος ο Πινόκιο απόμεινε κουκουβιασμένος στην αυλή μοιάζοντας περισσότερο πεθαμένος παρά ζωντανός από το κρύο, την πείνα και τον φόβο. Και κάθε λίγο έβαζε τα χέρια μέσα στο κολάρο και το τραβούσε μανιασμένα κι έλεγε κλαίγοντας:

«Καλά να πάθω!... Βέβαια, καλά να πάθω! Ήθελα να τεμπελιάζω, να αλητεύω... ήθελα να δείχνω εμπιστοσύνη σε κακούς συντρόφους, γι' αυτό και τραβούσα τις δυστυχίες. Αν ήμουν σαν τα άλλα καλά παιδιά, αν είχα όρεξη να μελετήσω και να δουλέψω, αν είχα μείνει σπίτι με τον καημένο τον μπαμπά μου, δεν θα ήμουν εδώ τέτοια ώρα, στη μέση των χωραφιών, να κάνω το μαντρόσκυλο στο σπίτι ενός χωρικού. Αχ! και να μπορούσα να ξαναγεννηθώ!... Μα είναι αργά πια και πρέπει να κάνω υπομονή!»

Και μετά από αυτό το σύντομο ξέσπασμα που βγήκε κατευθείαν από την καρδιά του, μπήκε μέσα στο σπιτάκι κι αποκοιμήθηκε.

22. Ο Πινόκιο ξετρυπώνει τους κλέφτες και ως ανταμοιβή για την πίστη του, αφήνεται ελεύθερος.

Κι ήταν δυο ώρες που γλυκοκοιμόταν, όταν κατά τα μεσάνυχτα ξύπνησε από έναν ψίθυρο και ένα μουρμούρισμα από άγνωστες φωνούλες που του φαινόταν ότι άκουγε στην αυλή. Έβγαλε την άκρη της μύτης του από την τρύπα του σκυλόσπιτου και τότε είδε να κάνουν συμβούλιο τέσσερα ζώα με σκούρο τρίχωμα που έμοιαζαν για γάτοι. Μα δεν ήταν γάτοι, ήταν κουνάβια, σαρκοφάγα ζώα που λιγουρεύονταν αυγά και κοτοπουλάκια. Ένα από αυτά τα κουνάβια ξεχώρισε από τα υπόλοιπα, έφτασε μέχρι την τρύπα του σκυλόσπιτου και είπε χαμηλόφωνα:

«Καλό σου βράδυ, Μελάμπο».

«Δεν με λένε Μελάμπο» απάντησε η μαριονέτα.

«Τότε ποιος είσαι;»

«Είμαι ο Πινόκιο».

«Και τι κάνεις εδώ πέρα;»

«Κάνω το μαντρόσκυλο».

«Και ο Μελάμπο, πού είναι; Πού είναι ο γέρο σκύλος που ζούσε σε αυτό το σπιτάκι;»

«Πέθανε σήμερα το πρωί».

«Πέθανε; Καημένο ζωντανό!... Ήταν τόσο καλός!... Μα κρίνοντας από τη φυσιογνωμία, κι εσύ μοιάζεις σκύλος με τρόπους».

«Συγγνώμη, αλλά δεν είμαι σκύλος!...»

«Και ποιος είσαι;»

«Είμαι μια μαριονέτα».

«Και κάνεις το μαντρόσκυλο;»

«Δυστυχώς, για τιμωρία μου!...»

«Ωραία λοιπόν, σου προτείνω τους ίδιους όρους που είχα συμφωνήσει με τον μακαρίτη τον Μελάμπο, και θα είσαι ευχαριστημένος».

«Και ποιοι είναι αυτοί;»

«Θα ερχόμαστε μια φορά την εβδομάδα, όπως κάναμε μέχρι τώρα, θα μπαίνουμε στο κοτέτσι και θα αρπάζουμε οκτώ κότες. Από αυτές τις οκτώ, τις επτά θα τις τρώμε εμείς και τη μία θα τη δίνουμε σε σένα, με τον όρο -πρόσεξε καλά- να κάνεις ότι κοιμάσαι και να μη σου έρθει ποτέ η όρεξη να γαυγίσεις και να ξυπνήσεις τον χωρικό».

«Έτσι έκανε και ο Μελάμπο;» ρώτησε ο Πινόκιο.

«Έτσι έκανε, και τα πηγαίναμε πάντα καλά. Κοιμήσου ήσυχα λοιπόν και να είσαι σίγουρος ότι προτού φύγουμε, θα σου αφήσουμε στο σπιτάκι σου μια όμορφη και παχουλή κότα να τη φας για πρωινό. Εντάξει;»

«Πολύ εντάξει!...» απάντησε ο Πινόκιο. Και κούνησε το κεφάλι τόσο απειλητικά σαν να ήθελε να πει: «Θα τα ξαναπούμε σε λίγο!...»

Μόλις τα τέσσερα κουνάβια σιγούρεψαν το κατόρθωμά τους, μπήκαν στη σειρά και τράβηξαν για το κοτέτσι, που ήταν κοντά στο σκυλόσπιτο. Και ανοίγοντας με νύχια και με δόντια την ξύλινη πορτούλα που έφραζε την είσοδο, τρύπωσαν μέσα το ένα μετά το άλλο. Μα δεν είχαν προλάβει να μπουν καλά καλά, όταν άκουσαν την πορτούλα να κλείνει βίαια.

Την είχε κλείσει ο Πινόκιο και για σιγουριά έβαλε και μια μεγάλη πέτρα μπροστά της, για να την ασφαλίσει καλύτερα.

Και μετά άρχισε να γαυγίζει. Και γαυγίζοντας σαν να ήταν πραγματικό μαντρόσκυλο, έκανε: *μπου, μπου, μπου*.

Ακούγοντας το γάβγισμα, ο χωρικός πετάχτηκε από το κρεβάτι και παίρνοντας το τουφέκι του, στήθηκε στο παράθυρο και ρώτησε:

«Τι έγινε;»

«Ήρθαν οι κλέφτες!» απάντησε ο Πινόκιο.

«Και πού είναι;»

«Στο κοτέτσι».

«Έρχομαι αμέσως».

Και πράγματι, προτού να πεις κύμινο, ο χωρικός κατέβηκε, μπήκε τρέχοντας στο κοτέτσι και αφού άρπαξε και έχωσε σε ένα σακί τα τέσσερα κουνάβια, τους είπε ολοφάνερα ικανοποιημένος:

«Πέσατε στα χέρια μου τελικά! Θα μπορούσα να σας τιμωρήσω, δεν είμαι όμως τόσο ανάνδρος! Ευχαρίστως όμως να σας πάω στον ταβερνιάρη του διπλανού χωριού, κι αυτός θα σας γδάρει και θα σας μαγειρέψει ένα νόστιμο στιφάδο. Δεν την αξίζετε αυτή την τιμή, μα οι γενναιόδωροι άνθρωποι σαν και την αφεντιά μου δεν κολλάνε σε τέτοιες λεπτομέρειες!...»

Μετά πήγε κοντά στον Πινόκιο και άρχισε να τον χαϊδολογεί κι ανάμεσα στα άλλα, τον ρώτησε:

«Πώς έγινε και ξεσκέπασες αυτά τα τέσσερα κλεφτρόνια; Και να σκεφτείς ότι ο Μελάμπο, ο πιστός μου Μελάμπο, δεν κατάλαβε ποτέ του τίποτα!...»

Η μαριονέτα μπορούσε να αποκαλύψει όσα γνώριζε. Μπορούσε δηλαδή να πει για τη συμφωνία ανάμεσα στον σκύλο και τα κουνάβια, όμως θυμήθηκε ότι ο σκύλος είχε πεθάνει, οπότε αμέσως σκέφτηκε από μέσα της: “Τι ωφελεί να κατηγορούμε τους πεθαμένους;... Οι πεθαμένοι είναι πεθαμένοι, και το

καλύτερο που μπορεί να κάνει κανείς είναι να τους αφήσει στην ησυχία τους!...”

«Όταν μπήκαν τα κουνάβια στην αυλή, ήσουν ξύπνιος ή κοιμόσουν;» συνέχισε τις ερωτήσεις του ο χωρικός.

«Κοιμόμουν» απάντησε ο Πινόκιο «όμως με ξύπνησαν τα κουνάβια με το κουβεντολόι τους, και το ένα ήρθε μέχρι το σκυλόσπιτο για να μου πει: “Αν υποσχεθείς ότι δεν θα γαυγίσεις και δεν θα ξυπνήσεις το αφεντικό, θα σου κάνουμε δώρο μια όμορφη και παχουλή πουλάδα!” Καταλαβαίνετε, ε; Είχε το θράσος να κάνει σε μένα μια τέτοια πρόταση! Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι είμαι μια μαριονέτα με όλα τα ελαττώματα των ανθρώπων, δεν θα συμφωνούσα ποτέ μου όμως με άτιμους ούτε θα γινόμουν συνένοχός τους!»

«Μπράβο, παιδί μου!» φώναξε ο χωρικός χτυπώντας του φιλικά την πλάτη. «Σε τιμούν τα όσα είπες. Και για να σου δείξω πόσο ευχαριστημένος είμαι, σε αφήνω ελεύθερο να γυρίσεις στο σπίτι σου».

Και του έβγαλε το κολάρο του σκύλου.

23. Ο Πινόκιο κλαίει για τον θάνατο της όμορφης Μικρούλας με τα μπλε μαλλιά. Μετά βρίσκει ένα Περιστέρι που τον πηγαίνει στην ακροθαλασσιά κι εκεί πέφτει στη θάλασσα για να βοηθήσει τον μπαμπά του, τον Τζεπέτο.

Με το που έπαψε να νιώθει το μεγάλο και εξευτελιστικό βάρος εκείνου του κολάρου στον λαιμό του, ο Πινόκιο έπιασε να τρέχει στα χωράφια και δεν σταμάτησε λεπτό μέχρι να συναντήσει τον κύριο δρόμο που θα τον έβγαζε στο αγροτόσπιτο της Νεραΐδας.

Μόλις έφτασε στον κύριο δρόμο, κοίταξε προς τα κάτω στην πεδιάδα και χωρίς δυσκολία ξεχώρισε το δάσος όπου είχε την ατυχία να συναντήσει την Αλεπού και τον Γάτο. Είδε να υψώνεται ανάμεσα στα δέντρα η κορυφή της μεγάλης Βαλανιδιάς, όπου τον είχαν κρεμάσει από τον λαιμό. Κοίταξε από εδώ, κοίταξε από εκεί, όμως πουθενά δεν είδε το μικρό σπίτι της όμορφης Μικρούλας με τα μπλε μαλλιά.

Και τότε τον έπιασε κάτι σαν κακό προαίσθημα. Και βάζοντας όση δύναμη του είχε απομείνει στα πόδια, πήρε να τρέχει, μέχρι που σε λίγα λεπτά βρέθηκε στο λιβάδι όπου κάποτε υπήρχε το άσπρο Αγροτόσπιτο. Μα το άσπρο Αγροτόσπιτο δεν φαινόταν πουθενά. Αντί γι' αυτό υπήρχε μια μικρή μαρμάρινη πέτρα και πάνω της έγραφε με κεφαλαία τα ακόλουθα πονεμένα λόγια:

ΕΔΩ ΑΝΑΠΑΥΕΤΑΙ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΕ ΤΑ ΜΠΛΕ ΜΑΛΛΙΑ,
ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΗΜΟ ΤΗΣ

ΓΙΑΤΙ ΤΗΝ ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΕ Ο ΑΔΕΛΦΟΥΛΗΣ ΤΗΣ, Ο ΠΙΝΟΚΙΟ.

Το πώς ένιωσε η μαριονέτα όταν κατανόησε το κακό στο οποίο αναφέρονταν οι λέξεις, το αφήνω να το φανταστείτε. Έπεσε με το πρόσωπο στη γη και καλύπτοντας με χίλια φιλιά την επιτύμβια στήλη, ξέσπασε σε κλάματα. Έκλαψε όλη τη νύχτα, και το επόμενο πρωί, με το που έσκαγε η μέρα, έκλαιγε ακόμα, αν και τα μάτια της ήταν στεγνά. Και τα παράπονα και οι φωνές της ήταν τόσο δυνατές και σπαραξικάρδιες που την ηχώ τους την επαναλάμβαναν όλοι οι γύρω λόφοι.

Και κλαίγοντας έλεγε:

«Αχ! Νεραϊδούλα μου, γιατί να πεθάνεις;... Γιατί να μην πεθάνω εγώ αντί για σένα, εγώ που είμαι τόσο κακός, ενώ εσύ ήσουν τόσο καλή;... Και ο μπαμπάς μου, πού να είναι; Αχ! Νεραϊδούλα μου, πες μου πού μπορώ να τον βρω, που θέλω να μείνω για πάντα μαζί του και να μην τον αφήσω πια!... Αχ!

Νεραϊδούλα μου, πες μου πως δεν είναι αλήθεια ότι πέθανες!... Αν με αγαπάς στ' αλήθεια... αν αγαπάς τον αδελφούλη σου, γύρνα ξανά στη ζωή, ζωντάνεψε ξανά! Δεν λυπάσαι που με βλέπεις μόνο, να με έχουν εγκαταλείψει όλοι;... Αν φανούν οι ληστές, θα με κρεμάσουν ξανά στο κλαδί του δέντρου... και τότε θα πεθάνω μια και καλή. Και τι λες ότι θα έκανα μόνος μου σε αυτόν τον κόσμο; Τώρα που έχασα και εσένα και τον μπαμπά μου, ποιος θα μου δίνει να φάω; Πού θα κοιμάμαι τη νύχτα; Ποιος θα μου φτιάξει καινούριο ζακετάκι; Αχ! χίλιες φορές καλύτερα να πέθαινα κι εγώ! Ναι, θέλω να πεθάνωω!»

Και πάνω στην απελπισία του, έκανε να τραβήξει τα μαλλιά του. Μα τα μαλλιά του ήταν ξύλινα και έτσι ούτε που μπορούσε να βάλει μέσα τα δάχτυλά του.

Εκείνη την ώρα περνούσε από πάνω του ένα Περιστέρι, το οποίο σταματώντας μια στιγμή με τα φτερά απλωμένα, του φώναξε από ψηλά:

«Για πες μου, παιδί μου, τι κάνεις εκεί κάτω;»

«Δεν το βλέπεις; Κλαίω!» είπε ο Πινόκιο σηκώνοντας το κεφάλι του προς τη μεριά εκείνης της φωνής και τρίβοντας τα μάτια με το μανίκι της ζακέτας του.

«Πες μου» είπε τότε το Περιστέρι «μήπως κατά τύχη ξέρεις να υπάρχει ανάμεσα στους φίλους σου μια μαριονέτα με το όνομα Πινόκιο;»

«Πινόκιο; Πινόκιο είπες;» επανέλαβε η μαριονέτα και ευθύς πετάχτηκε ορθή. «Εγώ είμαι ο Πινόκιο».

Ακούγοντας αυτή την απάντηση, το Περιστέρι έκανε βουτιά και ήρθε και προσγειώθηκε στη γη. Ήταν μεγαλύτερο κι από μια γαλοπούλα.

«Μήπως ξέρεις και τον Τζεπέτο;» ρώτησε τη μαριονέτα.

«Αν τον ξέρω, λέει! Είναι ο καημένος ο μπαμπάς μου! Μήπως και σου μίλησε για μένα; Θα με πας εκεί που βρίσκεται; Ζει, έτσι; Έλεος, απάντησέ μου! Ζει, έτσι;»

«Πριν τρεις μέρες τον άφησα στην ακροθαλασσιά».

«Και τι έκανε εκεί;»

«Έφτιαχνε μια μικρή βαρκούλα, για να διασχίσει τον Ωκεανό. Πάνω από τέσσερις μήνες εκείνος ο κακομοίρης γυρίζει τον κόσμο να σε βρει. Και μια και δεν μπόρεσε να σε βρει μέχρι τώρα, του μπήκε στο μυαλό να ψάξει στις πιο μακρινές χώρες του νέου κόσμου».

«Πόσο μακριά είναι η ακροθαλασσιά από εδώ;» ρώτησε ο Πινόκιο πολύ ανήσυχος.

«Πάνω από χίλια χιλιόμετρα».

«Χίλια χιλιόμετρα; Αχ! Περιστέρι μου, τι καλά να είχα τα φτερά σου!...»

«Αν θέλεις να πας εκεί, σε πάω εγώ».

«Πώς;»

«Θα σε πάρω στην πλάτη μου. Είσαι βαρύς;»

«Βαρύς; Ίσα ίσα! Είμαι ελαφρύς σαν το φύλλο του δέντρου».

Κι έτσι, χωρίς να πει τίποτα περισσότερο, ο Πινόκιο έδωσε ένα σάλτο και καβάλησε το Περιστέρι. Και βάζοντας το ένα πόδι από τη μία, το άλλο από την άλλη, όπως κάνουν οι καβαλάρηδες, φώναξε ενθουσιασμένος: «Τρέξε, τρέξε, αλογάκι μου, γιατί βιάζομαι να φτάσω!...» Το Περιστέρι πήρε φόρα και πέταξε και σε λίγα λεπτά είχε φτάσει τόσο ψηλά που σχεδόν άγγιζε τα σύννεφα. Σε αυτό το ιλιγγιώδες ύψος, η μαριονέτα από περιέργεια κοίταξε προς τα κάτω και την έπιασε τέτοιος φόβος και τέτοιος ίλιγγος που για να αποφύγει να πέσει, πιάστηκε σφιχτά σφιχτά με τα χέρια από τον λαιμό του φτερωτού της αλόγου.

Πετούσαν ολημερίς. Καθώς έπεφτε η νύχτα, είπε το Περιστέρι:

«Πόσο διψάω!»

«Πόσο πεινάω!» πρόσθεσε ο Πινόκιο.

«Ας σταματήσουμε για λίγο σε αυτόν τον περιστεριώνα. Και μετά ξαναπιάνουμε το ταξίδι, για να είμαστε στην ακροθαλασσιά αύριο με την αυγή».

Μπήκαν σε έναν έρημο περιστεριώνα, όπου υπήρχε μόνο μια γαβάθα γεμάτη νερό και ένα καλαθάκι γεμάτο κουκιά.

Η μαριονέτα ποτέ της δεν μπόρεσε να συμπαθήσει τα κουκιά. Και μόνο στο άκουσμά τους, πάθαινε ναυτία, της ανακάτευαν το στομάχι. Μα εκείνο το βράδυ τα έφαγε σαν την καλύτερη νοστιμιά και όταν είχε σχεδόν τελειώσει, στράφηκε στο Περιστέρι και του είπε:

«Ποτέ μου δεν θα πίστευα ότι τα κουκιά είναι τόσο νόστιμα!»

«Παιδί μου» απάντησε το Περιστέρι «όταν κάποιος πεινάει πολύ και δεν έχει τίποτα άλλο να φάει, θα πρέπει να καταλάβει ότι ακόμα και τα κουκιά είναι εξαιρετικά! Η πείνα ούτε καπρίτσια κάνει ούτε επιλεκτική είναι!»

Κι αφού τσίμπησαν στα γρήγορα, πήραν ξανά τον δρόμο τους. Το επόμενο πρωί έφτασαν στην ακροθαλασσιά.

Το Περιστέρι άφησε τον Πινόκιο στο έδαφος και μη θέλοντας ούτε ευχαριστώ να ακούσει για την καλή του πράξη, χάθηκε στον αέρα πετώντας με ταχύτητα.

Η ακροθαλασσιά ήταν γεμάτη κόσμο που ούρλιαζε και έδειχνε με τα χέρια κοιτώντας προς τη θάλασσα.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Πινόκιο μια γριά.

«Έγινε ότι ένας κακομοίρης μπαμπάς που έχασε τον γιόκα του έβαλε στο μυαλό του να μπει σε μια βαρκούλα και να πάει να τον ψάξει πέρα από τη θάλασσα. Και η θάλασσα είναι πολύ ταραγμένη σήμερα, και η βαρκούλα κοντεύει να βουλιάξει...»

«Πού είναι η βαρκούλα;»

«Να, εκεί κάτω, στην ευθεία που δείχνει το δάχτυλό μου» είπε η γριά κι έδειξε μια μικρή βάρκα, που από τόσο μακρινή απόσταση έμοιαζε με καρυδότσουφλο, και μέσα της ήταν ένας μικροσκοπικός ανθρωπάκος.

Ο Πινόκιο στύλωσε τα μάτια κατά εκεί και αφού κοίταξε προσεκτικά, έβγαλε μια δυνατή φωνή λέγοντας:

«Ο μπαμπάς μου είναι, εκεί, εκεί!»

Στο μεταξύ η βαρκούλα, δαρμένη από τα μανιασμένα κύματα, πάλευε να επιπλεύσει, και ο Πινόκιο, όρθιος πάνω σε έναν βράχο, δεν σταματούσε να φωνάζει τον μπαμπά του με το όνομά του και να του κάνει σήματα με τα χέρια και με το μαντηλάκι της μύτης και τέλος με το καπελάκι που φορούσε στο κεφάλι.

Και μάλλον ο Τζεπέτο, αν και ήταν πολύ μακριά από την ακτή, αναγνώρισε τον γιόκα του, γιατί έβγαλε κι αυτός το καπέλο του και με παντομίμα τού έδωσε να καταλάβει ότι ήθελε να γυρίσει πίσω, αλλά είχε τόση φουσκοθαλασσιά που τον εμπόδιζε να κάνει κουπί και να πλησιάσει την ακτή.

Ξαφνικά ένα τρομερό κύμα σκέπασε τη βάρκα και την εξαφάνισε. Ο κόσμος περίμενε να εμφανιστεί ξανά η βάρκα, μα το πλεύμενο ούτε που διακρινόταν.

«Ο καημένος» είπαν τότε οι ψαράδες που ήταν μαζεμένοι στην ακροθαλασσιά. Και μουρμουρίζοντας μια προσευχή χαμηλόφωνα, ξεκίνησαν να γυρίσουν στα σπίτια τους.

Μα να που πάνω εκεί άκουσαν ένα απελπισμένο ουρλιαχτό και καθώς στράφηκαν ξανά προς τη θάλασσα, είδαν ένα παιδάκι που πηδούσε από τον βράχο όπου στεκόταν και ριχνόταν στη θάλασσα φωνάζοντας:

«Θέλω να σώσω τον μπαμπά μου!»

Ο Πινόκιο, μια και ήταν όλος φτιαγμένος από ξύλο, επέπλεε εύκολα και κολυμπούσε σαν το ψάρι. Μια έμοιαζε να τον έχουν καταπιεί τα ορμητικά κύματα, μια φαινόταν να προβάλλει ένα πόδι ή ένα χέρι από το νερό πάρα πολύ μακριά από την ακτή. Στο τέλος οι ψαράδες τον έχασαν από τα μάτια τους, δεν τον έβλεπαν πια.

«Καημένο παιδί!» είπαν τότε οι ψαράδες που ήταν μαζεμένοι στην ακροθαλασσιά και μουρμουρίζοντας μια προσευχή χαμηλόφωνα, γύρισαν στα σπίτια τους.

24. Ο Πινόκιο φτάνει στο νησί των “Εργατικών Μελισσών” και ξαναβρίσκει τη Νεράιδα.

Ο Πινόκιο, έχοντας σαν στόχο του να φτάσει έγκαιρα για να βοηθήσει τον καημένο τον μπαμπά του, κολύμπησε όλη τη νύχτα.

Μα τι τρομερή νύχτα ήταν εκείνη! Έριχνε τη βροχή με το τσουβάλι, έριχνε χαλάζι, έπεφταν κεραυνοί, και οι αστραπές φώτιζαν σαν να ήταν μέρα.

Πάνω που άχνιζε η αυγή, κατάφερε να δει σε μικρή απόσταση μια μακριά λωρίδα στεριάς. Ήταν ένα νησί καταμεσής στη θάλασσα.

Κι έτσι, προσπάθησε με όλες του τις δυνάμεις να φτάσει εκείνη την ακτή, μάταια όμως. Τα κύματα τον καταδίωκαν και τον καβαλούσαν χτυπώντας τον ανάμεσά τους σαν να ήταν κλαδάκι ή άχυρο. Στο τέλος και για καλή του τύχη, ήρθε ένα κύμα τόσο δυνατό και ορμητικό που τον ξέβρασε στην ακτή.

Το χτύπημα ήταν τόσο δυνατό, που, καθώς έσκασε κατάχαμα, έτριξαν όλα του τα πλευρά και οι αρθρώσεις. Αμέσως όμως παρηγορήθηκε λέγοντας: «Φτηνά τη γλύτωσα πάλι!»

Στο μεταξύ λίγο λίγο ο ουρανός ξαστέρωσε. Ο ήλιος φάνηκε μεγαλόπρεπος και η θάλασσα ησύχασε κι έγινε σαν λάδι.

Τότε η μαριονέτα άπλωσε τα ρούχα της στον ήλιο να στεγνώσουν και έπιασε να κοιτάζει από δω κι από κει μήπως και κατά τύχη ξεχωρίσει μια μικρή βαρκούλα με έναν μικροσκοπικό άνθρωπο μέσα σε όλη εκείνη την απέραντη επιφάνεια του νερού. Μα αφού κοίταξε καλά καλά, δεν είδε τίποτα άλλο από ουρανό, θάλασσα και κάποιο πανί ιστιοφόρου, ήταν όμως τόσο μακριά που έμοιαζε με μύγα.

«Να ήξερα τουλάχιστον πώς το λένε αυτό το νησί!» έλεγε. «Να ήξερα τουλάχιστον αν το κατοικούν άνθρωποι με τρόπους, θέλω να πω άνθρωποι που δεν έχουν το ελάττωμα να κρεμάνε παιδιά από τα κλαδιά των δέντρων! Μα ποιον να ρωτήσω; Ποιον, που δεν υπάρχει κανείς...»

Η ιδέα ότι ήταν μόνος σε αυτόν τον απέραντο ακατοίκητο τόπο τού έφερε τέτοια μελαγχολία που ήταν έτοιμος να βάλει τα κλάματα όταν ξαφνικά είδε να περνάει, πολύ κοντά στην ακτή, ένα μεγάλο ψάρι που κολυμπούσε ήσυχο ήσυχο με το κεφάλι έξω από το νερό.

Μια και δεν ήξερε με τι όνομα να το φωνάζει, η μαριονέτα είπε δυνατά, για να ακουστεί:

«Ε, κύριε ψάρι, θα μπορούσα να σας πω μια κουβέντα;»

«Και δύο» απάντησε το ψάρι, που ήταν ένα Δελφίνι τόσο κομψό όσο λίγα σε όλες τις θάλασσες του κόσμου.

«Έχετε την καλοσύνη να μου πείτε αν σε αυτό εδώ το νησί υπάρχει ένα μέρος που να μπορώ να φάω χωρίς να κινδυνεύω να με φάνε;»

«Και βέβαια υπάρχει!» απάντησε το Δελφίνι. «Και μάλιστα θα βρεις ένα εδώ κοντά».

«Και ποιον δρόμο θα πάρω για να το βρω;»

«Πρέπει να πάρεις εκείνο εκεί το μονοπάτι στο αριστερό σου χέρι και να περπατήσεις όλο ευθεία. Θα το βρεις, δεν θα χαθείς».

«Μπορείτε να μου πείτε κάτι ακόμα; Εσείς που περνάτε όλη τη μέρα και όλη τη νύχτα στη θάλασσα, μήπως συναντήσατε κατά τύχη μια μικρή βαρκούλα που μέσα της ήταν ο μπαμπάς μου;»

«Και ποιος είναι ο μπαμπάς σου;»

«Είναι ο πιο καλός μπαμπάς του κόσμου, τόσο όσο εγώ είμαι ο πιο κακός γιος που θα μπορούσε να έχει».

«Με την καταιγίδα που έκανε τη νύχτα, η βαρκούλα θα μπάταρε» είπε το Δελφίνι.

«Και ο μπαμπάς μου;»

«Μάλλον θα τον κατάπιε το τρομερό Σκυλόψαρο, που εδώ και λίγες μέρες ήρθε να εξολοθρεύσει και να ερημώσει αυτήν εδώ τη θάλασσα».

«Και είναι μεγάλο αυτό το Σκυλόψαρο;» ρώτησε ο Πινόκιο, που είχε ήδη αρχίσει να τρέμει από τον φόβο του.

«Αν είναι λέει!...» απάντησε το Δελφίνι. «Για να πάρεις μια ιδέα, θα σου πω μόνο ότι είναι πιο μεγάλο και από ένα πενταόροφο κτίριο και έχει μια στοματάρα τόσο μεγάλη και βαθιά που θα περνούσε άνετα όλο το τρένο με αναμμένη τη μηχανή του».

«Μαμά μου!» φώναξε τρομαγμένη η μαριονέτα. Και καθώς ξαναντυνόταν βιαστικά, στράφηκε στο Δελφίνι και του είπε:

«Αντίο σας, κύριε ψάρι. Συγγνώμη για την αναστάτωση και χίλια ευχαριστώ για την ευγένειά σας».

Και με αυτά τα λόγια πήρε αμέσως το μονοπάτι κι άρχισε να περπατάει με γοργά βήματα, τόσο γοργά που ήταν σαν να έτρεχε. Και σε κάθε μικρό θόρυβο που άκουγε αμέσως γυρνούσε και κοιτούσε ξοπίσω της, από φόβο μην και την ακολουθούσε εκείνο το τρομακτικό Σκυλόψαρο, που ήταν μεγάλο σαν πενταόροφο κτίριο και που είχε ένα τρένο στο στόμα.

Αφού είχε περπατήσει μισή ώρα, έφτασε σε έναν μικρό τόπο που λεγόταν “η Χώρα των Εργατικών Μελισσών”. Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι κόσμο που έτρεχε

από δω κι από κει, στις δουλειές του ο καθένας: όλοι τους εργαζόντουσαν, όλοι τους είχαν κάτι να κάνουν. Ακόμα κι αν έψαχνες με το λυχνάρι, δεν θα έβρισκες ούτε έναν τεμπέλη, ούτε έναν ακαμάτη.

«Κατάλαβα» είπε αμέσως ο καλοπερασάκιας ο Πινόκιο. «Αυτός εδώ ο τόπος δεν κάνει για μένα! Δεν είμαι φτιαγμένος για να δουλεύω!»

Στο μεταξύ η πείνα τον βασάνιζε, γιατί είχαν ήδη περάσει είκοσι τέσσερις ώρες που δεν είχε φάει τίποτα, ούτε καν ένα πιάτο κουκιά.

Τι να έκανε;

Δεν του έμεναν παρά δύο τρόποι για να χορτάσει την πείνα του: ή να ζητήσει κάποια δουλειά, ή να ζητήσει ελεημοσύνη καμιά δεκάρα ή καμιά μπουκιά ψωμί.

Ντρεπόταν να ζητήσει ελεημοσύνη, γιατί ο μπαμπάς του του έλεγε πάντα πως μόνο οι άρρωστοι και οι γέροι έχουν δικαίωμα να ζητούν ελεημοσύνη. Σε αυτόν τον κόσμο, οι πραγματικοί φτωχοί που αξίζουν τη βοήθεια και τη συμπόνια δεν είναι παρά εκείνοι που λόγω ηλικίας ή αρρώστιας δεν μπορούν πια να κερδίζουν το ψωμί τους με τη δουλειά τους. Όλοι οι υπόλοιποι έχουν υποχρέωση να δουλεύουν. Κι αν δεν δουλεύουν και πεινάνε, τόσο το χειρότερο για εκείνους.

Πάνω εκεί, πέρασε από τον δρόμο ένας καταϊδρωμένος και λαχανιασμένος άνθρωπος που έσερνε μονάχος του δύο καρότσια γεμάτα κάρβουνο.

Ο Πινόκιο, κρίνοντας από τη φυσιογνωμία του ότι ήταν καλός άνθρωπος, τον πλησίασε και, χαμηλώνοντας τα μάτια από ντροπή, του είπε σιγανά:

«Θα είχατε την καλοσύνη να μου δώσετε ένα νόμισμα, γιατί πεθαίνω από την πείνα;»

«Όχι μόνο ένα νόμισμα» απάντησε ο καρβουνιάρης «αλλά και τέσσερα θα σου δώσω, αν με βοηθήσεις να σύρω μέχρι το σπίτι μου αυτά τα δύο καρότσια με το κάρβουνο».

«Μένω έκπληκτος!» απάντησε ο Πινόκιο, προσβεβλημένος σχεδόν. «Σας πληροφορώ ότι δεν έχω την κοψιά για να κάνω τον γάιδαρο. Ποτέ μου δεν τράβηξα καρότσι!»

«Τόσο το καλύτερο για σένα!» απάντησε ο καρβουνιάρης. «Τότε, παιδί μου, αν στ' αλήθεια πεθαίνεις της πείνας, φάε δύο πιάτα από την περηφάνια σου και πρόσεξε μην πάθεις δυσπεψία».

Λίγα λεπτά αργότερα πέρασε από τον δρόμο ένας χτίστης που κουβαλούσε στις πλάτες του ένα καλάθι ασβέστη.

«Καλέ μου άνθρωπε, λυπηθείτε ένα φτωχό παιδί που χασμουριέται από την πείνα και δώστε μου ένα νόμισμα!»

«Ευχαρίστως. Έλα μαζί μου να κουβαλήσεις ασβέστη και αντί για ένα νόμισμα, θα σου δώσω πέντε» απάντησε ο χτίστης.

«Μα ο ασβέστης είναι βαρύς κι εγώ δεν θέλω να κουραστώ» απάντησε ο Πινόκιο.

«Αν δεν θέλεις να κουραστείς, τότε, παιδί μου, κάτσε να χασμουριέσαι, το αξίζεις».

Σε λιγότερο από μισή ώρα πέρασαν άλλοι είκοσι άνθρωποι και ο Πινόκιο ζήτησε από όλους ελεημοσύνη, μα όλοι του απάντησαν:

«Δεν ντρέπεσαι; Αντί να γυρίζεις στους δρόμους, πήγαινε να κάνεις καμιά δουλειά και να μάθεις να κερδίζεις το ψωμί σου!»

Στο τέλος πέρασε μια καλή κυρά που κουβαλούσε δύο στάμνες νερό.

«Θα είχατε την καλοσύνη, καλή κυρά, να μου δώσετε μια γουλιά νερό από τη στάμνα σας;» ρώτησε ο Πινόκιο, που τον έκαιγε η δίψα.

«Πιες, παιδί μου!» είπε η κυρά απιθώνοντας τις δύο στάμνες στη γη.

Αφού ο Πινόκιο ήπιε νερό σαν να ήταν σφουγγάρι, μουρμούρισε χαμηλόφωνα ενώ σκούπιζε το στόμα του:

«Ξεδίψασα! Τι καλά θα ήταν να χόρταινα και την πείνα μου!»

Ακούγοντας αυτά τα λόγια, η καλή κυρά είπε αμέσως:

«Αν με βοηθήσεις κουβαλώντας στο σπίτι μου τη μία από τις δύο στάμνες, θα σου δώσω μια γενναία μερίδα ψωμί».

Ο Πινόκιο κοίταξε τη στάμνα και δεν απάντησε ούτε ναι ούτε όχι.

«Και μαζί με το ψωμί, θα σου δώσω ένα γεμάτο πιάτο κουνουπίδι με λαδόξυδο» πρόσθεσε η καλή κυρά.

Ο Πινόκιο ξανακοίταξε τη στάμνα και δεν απάντησε ούτε ναι ούτε όχι.

«Και μετά το κουνουπίδι, θα σου δώσω ένα ωραίο γλυκό με ροζολί».

Υποκύπτοντας σε αυτό το τελευταίο καλούδι, ο Πινόκιο δεν μπόρεσε να αντισταθεί περισσότερο και είπε αποφασιστικά:

«Τι να κάνουμε! Θα κουβαλήσω τη στάμνα μέχρι το σπίτι!»

Η στάμνα ήταν πολύ βαριά, και η μαριονέτα, μην έχοντας τη δύναμη να την κουβαλήσει με τα χέρια, την έβαλε στο κεφάλι.

Φθάνοντας στο σπίτι, η καλή κυρά έβαλε τον Πινόκιο να κάτσει μπροστά από ένα στρωμένο τραπεζάκι και του έδωσε το ψωμί, το κουνουπίδι και το γλυκό.

Ο Πινόκιο δεν έφαγε απλά, αλλά καταβρόχθισε. Το στομάχι του έμοιαζε με ένα διαμέρισμα που έμεινε άδειο και ακατοίκητο για πέντε μήνες.

Αφού λίγο λίγο χόρτασε την πείνα του, τότε πια σήκωσε το κεφάλι για να ευχαριστήσει την ευεργέτιδά του. Καλά καλά δεν είχε ακόμα στυλώσει τα

μάτια του επάνω της και έβγαλε ένα μακρύ επιφώνημα έκπληξης κι απόμεινε εκεί μαγεμένος, με τα μάτια ορθάνοιχτα, με το πιρούνι στον αέρα και το στόμα γεμάτο ψωμί και κουνουπίδι.

«Γιατί όλη αυτή η έκπληξη;» είπε γελώντας η καλή κυρά.

«Είστε η...» απάντησε διστάζοντας ο Πινόκιο «είστε η... είστε η... μου μοιάζετε με την... μου θυμίζετε την... ναι, ναι, ναι, η ίδια φωνή... τα ίδια μάτια... τα ίδια μαλλιά... ναι, ναι, ναι... και τα δικά σας μαλλιά είναι μπλε... όπως και εκείνης! Αχ! Νεραϊδούλα μου!... Αχ! Νεραϊδούλα μου!... πείτε μου ότι είστε εσείς, εσείς η ίδια!... Μην με κάνετε να κλαίω άλλο! Αν ξέρατε! Έκλαψα τόσο, υπέφερα τόσο!...»

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, ο Πινόκιο έκλαιγε με μαύρο δάκρυ και γονατίζοντας αγκάλιαζε τα γόνατα της μυστήριας κυράς».

25. Ο Πινόκιο υπόσχεται στη Νεράιδα να είναι καλός και να μελετάει, γιατί μπούχτισε πια να κάνει τη μαριονέτα και θέλει να γίνει ένα καλό παιδί.

Στην αρχή, η καλή κυρά πήγε να πει ότι δεν ήταν η μικρή Νεράιδα με τα μπλε μαλλιά. Μα μετά, βλέποντας ότι είχε πια αποκαλυφτεί και μη θέλοντας να τραβήξει άλλο το σκοινί, παραδέχτηκε πως ήταν η Νεράιδα και είπε στον Πινόκιο:

«Κατεργάρα μαριονέτα! Πώς κατάλαβες ποια είμαι;»

«Από τη μεγάλη μου αγάπη, έτσι το κατάλαβα».

«Θυμάσαι, έτσι; Με άφησες μικρούλα και με ξαναβρίσκεις γυναίκα, τόσο μεγάλη που θα μπορούσα να είμαι η μαμά σου».

«Ακόμα καλύτερα, γιατί έτσι αντί για αδελφούλα θα σας φωνάζω μαμά. Πόσος καιρός είναι που θέλω να έχω κι εγώ μια μαμά σαν όλα τα άλλα παιδιά!... Μα πώς τα καταφέρατε και μεγαλώσατε τόσο γρήγορα;»

«Αυτό είναι μυστικό».

«Πείτε το μου! Κι εγώ θέλω να μεγαλώσω λίγο. Δεν βλέπετε; Είμαι όσο ψηλό είναι κι ένα ρεβίθι».

«Μα εσύ δεν μπορείς να μεγαλώσεις» απάντησε η Νεράιδα.

«Γιατί;»

«Γιατί οι μαριονέτες δεν μεγαλώνουν ποτέ. Γεννιούνται μαριονέτες, περνάνε τη ζωή τους μαριονέτες, πεθαίνουν μαριονέτες».

«Αχ! Βαρέθηκα να κάνω πάντα τη μαριονέτα!» φώναξε ο Πινόκιο σκαμπιλίζοντας τον εαυτό του. «Είναι ώρα να μεγαλώσω κι εγώ...»

«Και θα μεγάλωνες, αν το άξιζες...»

«Αλήθεια; Και τι πρέπει να κάνω για να το αξίζω;»

«Κάτι πολύ εύκολο: να συνηθίσεις να είσαι σωστό παιδί».

«Μήπως και δεν είμαι;»

«Το αντίθετο! Τα σωστά παιδιά είναι υπάκουα, ενώ εσύ...»

«Κι εγώ δεν είμαι πάντα υπάκουος».

«Τα σωστά παιδιά αγαπάνε τη μελέτη και τη δουλειά, ενώ εσύ...»

«Ενώ εγώ είμαι ανέμελος και τεμπέλης όλο τον χρόνο».

«Τα σωστά παιδιά λένε πάντα την αλήθεια...»

«Κι εγώ πάντα ψέματα».

«Τα σωστά παιδιά πάνε πρόθυμα στο σχολείο...»

«Ενώ εμένα το σχολείο μού φέρνει πόνους σε όλο το σώμα. Μα από εδώ και πέρα θέλω να αλλάξω ζωή».

«Μου το υπόσχεσαι;»

«Το υπόσχομαι. Θέλω να γίνω σωστό παιδί και θέλω να είμαι παρηγοριά για τον μπαμπά μου... Πού να είναι τώρα ο καημένος ο μπαμπάς μου;»

«Δεν ξέρω».

«Θα σταθώ ποτέ τυχερός να τον ξαναδώ και να τον αγκαλιάσω;»

«Νομίζω πως ναι. Μάλλον είμαι σίγουρη».

Κι ήταν τόση η χαρά του Πινόκιο μετά από αυτή την απάντηση που έπιασε τα χέρια της Νεράιδας και άρχισε να τα φιλάει με τόση ορμή, σαν να είχε τρελαθεί. Μετά, σηκώνοντας το κεφάλι και κοιτάζοντάς την τρυφερά, τη ρώτησε:

«Πες μου, μανούλα ότι δεν είναι αλήθεια πως πέθανες».

«Μάλλον όχι».

«Αν ήξερες πόσο πόνο και τι σφίξιμο στον λαιμό ένιωσα όταν διάβασα εκείνο το “εδώ αναπαύεται...”»

«Το ξέρω, γι’ αυτό και σε συγχώρησα. Η ειλικρίνεια του πόνου σου με έκανε να καταλάβω ότι έχεις καλή καρδιά. Κι από τα παιδιά που έχουν καλή καρδιά, ακόμα κι αν είναι λίγο κακομαθημένα και σκανταλιάρικα, πάντα έχεις κάτι να ελπίζεις, δηλαδή πάντα ελπίζεις ότι θα πάρουν τον σωστό δρόμο. Να γιατί ήρθα μέχρι εδώ να σε βρω. Θα είμαι η μαμά σου...»

«Αχ! Τι καλά!» φώναξε ο Πινόκιο χοροπηδώντας όλο χαρά.

«Θα με υπακούς και θα κάνεις πάντα αυτό που λέω.

«Ευχαρίστως, ευχαρίστως, ευχαρίστως!»

«Θα ξεκινήσεις από αύριο, πηγαίνοντας στο σχολείο» πρόσθεσε η Νεράιδα.

Ο Πινόκιο έχασε ξαφνικά κάτι από τη χαρά του.

«Μετά θα διαλέξεις όποια τέχνη ή δουλειά σε ευχαριστεί...»

Ο Πινόκιο σοβάρεψε.

«Τι μουρμουρίζεις μέσα από τα δόντια σου;» ρώτησε η Νεράιδα λίγο εκνευρισμένη.

«Έλεγα...» μισοκλαψούρισε η μαριονέτα «ότι μου φαίνεται πως είναι κάπως αργά πια για να πάω στο σχολείο...»

«Όχι, κύριε. Βάλε καλά στο μυαλό σου ότι ποτέ δεν είναι αργά για να μάθεις».

«Μα εγώ δεν θέλω ούτε τέχνη ούτε δουλειά να κάνω».

«Γιατί;»

«Γιατί νομίζω ότι είναι κουραστικό πράγμα να δουλεύεις».

«Παιδί μου» είπε η Νεράιδα «αυτοί που λένε τέτοια λόγια, σχεδόν πάντα καταλήγουν ή στη φυλακή ή στο νοσοκομείο. Για να ξέρεις, ο άνθρωπος, είτε

έχει γεννηθεί πλούσιος είτε φτωχός, είναι υποχρεωμένος να κάνει κάτι σε αυτόν τον κόσμο, να απασχολείται, να δουλεύει. Αλίμονο αν αφεθεί στην οκνηρία! Η οκνηρία είναι μια πολύ κακή αρρώστια και πρέπει να τη θεραπεύουμε αμέσως, από όταν είναι μικρός κανείς. Διαφορετικά, όταν μεγαλώσουμε, δεν γιατρεύεται πια».

Αυτά τα λόγια άγγιξαν την καρδιά του Πινόκιο, που είπε στη Νεράιδα σηκώνοντας ζωηρά το κεφάλι:

«Θα μελετήσω, θα δουλέψω, θα κάνω ό,τι μου πεις, γιατί γενικά η ζωή της μαριονέτας με κούρασε και θέλω να γίνω παιδί με κάθε θυσία. Μου το υποσχέθηκες, έτσι δεν είναι;»

«Στο υποσχέθηκα, και τώρα εξαρτάται από σένα».

26. Ο Πινόκιο πηγαίνει με τους συμμαθητές του στην ακροθαλασσιά, για να δουν το τρομερό Σκυλόψαρο.

Την επόμενη μέρα ο Πινόκιο πήγε στο δημόσιο σχολείο.

Φανταστείτε εκείνα τα κατεργάρικα παιδιά, όταν είδαν να μπαίνει στο σχολείο τους μια μαριονέτα! Το τι γέλια έκαναν, δεν λέγεται. Πότε ο ένας, πότε ο άλλος, του έκαναν πειράγματα. Κάποιος του βούταγε το καπέλο, κάποιος του τραβούσε από πίσω το ζακετάκι. Άλλος προσπαθούσε να του κάνει δυο μεγάλα μουστάκια από μελάνι κάτω από τη μύτη, κι άλλος επιχειρούσε να του δέσει νήματα στα χέρια και τα πόδια για να τον κάνει να χορέψει.

Για λίγο ο Πινόκιο το πήρε με καλό τρόπο και δεν έδωσε σημασία, μα στο τέλος, νιώθοντας να χάνει την υπομονή του, στράφηκε σε εκείνους που τον ενοχλούσαν και τον πείραζαν περισσότερο και τους είπε καθαρά και ξάστερα:

«Κοιτάξτε, παιδιά. Δεν ήρθα εδώ για να γίνω το παιχνιδάκι σας. Εγώ σέβομαι τους άλλους και θέλω να με σέβονται κι εκείνοι».

«Μπράβο, χαζόβλακα! Τα ξέρεις όλα εσύ!» φώναξαν τα παλιόπαιδα σκάζοντας στα γέλια. Και κάποιος πιο θρασύς από τους υπόλοιπους άπλωσε το χέρι για να πιάσει τη μαριονέτα από τη μύτη.

Μα δεν πρόλαβε, γιατί ο Πινόκιο τέντωσε το πόδι του κάτω από το τραπέζι και του έδωσε μια κλωτσιά στο καλάμι.

«Αϊ! Τι δυνατά πόδια!» ούρλιαξε το παιδί ενώ πασπάτευε τη μελανιά που του είχε κάνει η μαριονέτα.

«Και τι γόνατα!... Ακόμα πιο δυνατά!» είπε ένας άλλος που έφαγε μια γονατιά στο στομάχι, πληρώνοντας τα πειράγματά του.

Το γεγονός είναι ότι μετά από εκείνη την κλωτσιά και τη γονατιά, ο Πινόκιο πολύ γρήγορα απέκτησε την εκτίμηση και τη συμπάθεια όλων των παιδιών στο σχολείο. Κι όλοι τον κανάκευαν και τον ήθελαν για φίλο.

Μα κι ο δάσκαλος καμάρωνε που τον έβλεπε προσεκτικό, μελετηρό, έξυπνο, να μπαίνει πάντα πρώτος στην τάξη και τελευταίος να σηκώνεται όταν τελείωνε η σχολική μέρα.

Το μόνο ελάττωμα που είχε ήταν ότι έκανε παρέα με πολλούς, κι ανάμεσά τους ήταν και αρκετά παλιόπαιδα που ούτε να διαβάσουν ήθελαν ούτε να προκόψουν.

Ο δάσκαλος κάθε μέρα τον προειδοποιούσε, μα κι η καλή Νεράδα δεν έχανε ευκαιρία να του λέει και να του ξαναλέει:

«Άκουσε, Πινόκιο! Αυτές οι παρέες σου στο σχολείο αργά ή γρήγορα θα σε κάνουν να χάσεις την όρεξη για μελέτη και ίσως να σε μπλέξουν σε άσχημες περιπέτειες».

«Δεν κινδυνεύω!» απαντούσε η μαριονέτα σηκώνοντας τους ώμους και βάζοντας το δάχτυλο στο μέτωπο, σαν να ήθελε να πει: “Έχω μυαλό εγώ”.

Και να που μια ωραία μέρα, καθώς πήγαινε στο σχολείο, συνάντησε κάποιους από την παρέα του που, πηγαίνοντας στην αντίθετη κατεύθυνση, του είπαν:

«Το έμαθες το μεγάλο νέο;»

«Όχι».

«Εδώ κοντά στη θάλασσα εμφανίστηκε ένα Σκυλόψαρο τόσο μεγάλο όσο ένα βουνό».

«Αλήθεια;... Να είναι άραγε το ίδιο Σκυλόψαρο όπως τότε που πνίγηκε ο μπαμπάς μου;»

«Θα πάμε στην παραλία να το δούμε. Θέλεις να έρθεις;»

«Μπα, όχι. Θέλω να πάω στο σχολείο».

«Τι σε νοιάζει το σχολείο; Θα πάμε αύριο στο σχολείο. Ένα μάθημα περισσότερο, ένα λιγότερο, τα ίδια γαϊδούρια θα μείνουμε».

«Κι ο δάσκαλος, τι θα πει;»

«Δεν πάει να πει ό,τι θέλει! Γι’ αυτό πληρώνεται, για να μουρμουρίζει κάθε μέρα».

«Και η μαμά μου;»

«Οι μαμάδες δεν τα μαθαίνουν ποτέ αυτά» απάντησαν εκείνοι οι παλιοκατεργάρηδες.

«Ξέρετε τι θα κάνω;» είπε ο Πινόκιο. «Θέλω να το δω το Σκυλόψαρο κι έχω τους λόγους μου γι’ αυτό... θα πάω όμως μετά το σχολείο».

«Καημένε χαζέ!» πήρε τον λόγο ένας από την παρέα. «Και νομίζεις πως ένα ψάρι τόσο μεγάλο έχει καμία όρεξη να μείνει εκεί για να σου κάνει τη χάρη; Μόλις βαρεθεί, βάζει πλώρη για αλλού και όποιος πρόλαβε, το είδε».

«Πόση ώρα είναι από εδώ μέχρι την παραλία;» ρώτησε η μαριονέτα.

«Σε μία ώρα θα πάμε και θα γυρίσουμε».

«Δρόμο λοιπόν! Κι όποιος φτάσει γρηγορότερα, είναι ο καλύτερος!» φώναξε ο Πινόκιο.

Κι έτσι δόθηκε το σινιάλο της εκκίνησης, και εκείνη η παρέα των παλιοκατεργάρηδων, με τα τετράδια και τα βιβλία παραμάσχαλα, έπιασε να τρέχει περνώντας από τα χωράφια, και ο Πινόκιο προπορευόταν πάντα, σαν να είχε φτερά στα πόδια.

Κάπου κάπου έστρεφε πίσω το κεφάλι και τραγουδούσε πειράζοντας την παρέα του, που είχε μείνει πίσω, και γελούσε με την καρδιά του βλέποντάς τους λαχανιασμένους, σκονισμένους και με τη γλώσσα έξω. Εκείνη τη στιγμή ο φουκαράς δεν ήξερε τι τρομακτικά πράγματα και τι παθήματα θα συναντούσε μπροστά του.

27. Μεγάλη μάχη ανάμεσα στον Πινόκιο και την παρέα του, όπου τραυματίζεται ένας τους και ο Πινόκιο συλλαμβάνεται από τους καραμπινιέρους.

Με το που έφτασαν στην παραλία, ο Πινόκιο έριξε μια προσεκτική ματιά στη θάλασσα, δεν είδε όμως κανένα Σκυλόψαρο. Η θάλασσα ήταν λεία σαν το κρύσταλλο ενός καθρέφτη.

«Και το Σκυλόψαρο, πού είναι;» ρώτησε γυρίζοντας στην παρέα του.

«Θα πήγε να φάει» είπε ο ένας γελώντας.

«Η θα ξάπλωσε να πάρει έναν υπνάκο» πρόσθεσε άλλος γελώντας πιο δυνατά.

Από τις αόριστες απαντήσεις και τα χαζά γέλια, ο Πινόκιο κατάλαβε ότι η παρέα του του έκανε φάρσα, δίνοντάς του να πιστέψει κάτι που δεν ήταν αλήθεια. Και παίρνοντάς το στα σοβαρά, τους είπε με θυμό:

«Και τώρα; Για ποιο λόγο μου είπατε το παραμύθι του Σκυλόψαρου;»

«Είναι καλός λόγος!...» απάντησαν όλοι μαζί οι κατεργάρηδες.

«Και ποιος είναι;»

«Το να σε κάνουμε να χάσεις το σχολείο και να έρθεις μαζί μας. Δεν ντρέπεσαι να εμφανίζεσαι κάθε μέρα στην ώρα σου και να είσαι τόσο προσεκτικός στο μάθημα; Δεν ντρέπεσαι να διαβάζεις τόσο, πώς γίνεται;»

«Και που διαβάζω εγώ, εσάς τι λόγος σάς πέφτει;»

«Και πολύς μάλιστα, γιατί μας κάνει να φαινόμαστε παλιόπαιδα στα μάτια του δασκάλου».

«Γιατί;»

«Γιατί οι μελετηροί μαθητές κάνουν όσους δεν μελετάνε να εξαφανιστούν. Κι εμείς δεν θέλουμε να εξαφανιστούμε! Κι εμείς έχουμε τα καλά μας!...»

«Και τότε τι θέλετε να κάνω για να είστε ευχαριστημένοι;»

«Θα πρέπει κι εσύ να θεωρείς ενοχλητικό το σχολείο, το μάθημα και τον δάσκαλο, που είναι οι τρεις μεγάλοι μας εχθροί».

«Κι αν εγώ θέλω να συνεχίσω το διάβασμα;»

«Ούτε που θα γυρίσουμε ξανά να σε κοιτάξουμε, και στην πρώτη ευκαιρία θα το πληρώσεις».

«Η αλήθεια είναι ότι με κάνετε να γελάω» είπε η μαριονέτα κουνώντας το κεφάλι.

«Ε, Πινόκιο!» φώναξε ο πιο μεγάλος στην ηλικία πλησιάζοντας το πρόσωπό του. «Μη μας κάνεις τον παλληκαρά! Μη μας κάνεις τον κόκορα!... γιατί όπως

δεν μας φοβάσαι εσύ, έτσι δεν σε φοβόμαστε κι εμείς! Θυμήσου ότι είσαι μόνος και είμαστε επτά».

«Επτά σαν τα θανάσιμα αμαρτήματα» είπε ο Πινόκιο γελώντας δυνατά.

«Ακούσατε; Μας πρόσβαλε όλους! Μας είπε θανάσιμα αμαρτήματα!...»

«Πινόκιο! Ζήτα συγγνώμη... διαφορετικά αλίμονό σου!...»

«Κουκού!» έκανε η μαριονέτα χτυπώντας το δάχτυλο στην άκρη της μύτης της, σαν σημάδι ότι τους κορόιδευε.

«Πινόκιο! Δεν θα τα πάμε καλά!...»

«Κουκού!»

«Θα αρπάξεις τόσες ξυλιές όσες τρώει ο γαίδαρος!...»

«Κουκού!»

«Θα γυρίσεις στο σπίτι σου με τη μύτη σπασμένη!...»

«Κουκού!»

«Τώρα θα σου δείξω εγώ το κουκού!» φώναξε ο πιο τολμηρός από τους κατεργάριδες. «Πάρε αυτή την προκαταβολή να τη φυλάξεις να τη φας το απόγευμα».

Και λέγοντας αυτά, του έδωσε μία στο κεφάλι.

Μα ήταν, όπως συνηθίζεται να λένε, μια υπόθεση ανταπόδοσης, γιατί η μαριονέτα, όπως ήταν αναμενόμενο, απάντησε αμέσως επίσης με μια μπουνιά. Κι από κει και πέρα η μάχη γενικεύτηκε και έγινε σκληρή.

Ο Πινόκιο, αν και ήταν μόνος, υπερασπιζόταν ηρωικά τον εαυτό του. Τα ανθεκτικά ξύλινα πόδια του τον βοηθούσαν τόσο, ώστε πετύχαινε να κρατάει τους εχθρούς του σε απόσταση. Όπου έπεφταν ή όπου άγγιζαν τα πόδια του, άφηναν μια μελανιά για ανάμνηση.

Τότε τα παιδιά, ενοχλημένα που δεν μπορούσαν να αναμετρηθούν με τη μαριονέτα σώμα με σώμα, σκέφτηκαν να καταφύγουν στα όπλα. Και λύνοντας τη δέσμη των σχολικών τους βιβλίων, άρχισαν να του εκτοξεύουν τα *Συντακτικά*, τις *Γραμματικές*, τα *Τζανετίνι*, τα *Μινούτσολι*, τα *Διηγήματα* του Τουάρ, το *Κοτοπουλάκι* της Μπατσίνι και άλλα σχολικά βιβλία. Μα η μαριονέτα, που είχε σβέλτο και πονηρό μάτι, πετύχαινε να τα αποφύγει έγκαιρα, κι έτσι οι τόμοι, περνώντας πάνω από το κεφάλι της, προσγειωνόντουσαν στη θάλασσα.

Φανταστείτε τα ψάρια! Τα ψάρια, νομίζοντας ότι εκείνα τα βιβλία τρωγόντουσαν, μαζεύοντουσαν στην επιφάνεια του νερού. Μα αφού είχαν καταπιεί καμιά σελίδα ή κανένα εξώφυλλο, το ξανάφτυναν αμέσως κάνοντας μια γκριμάτσα με το στόμα τους, σαν να ήθελαν να πουν: «Δεν είναι για εμάς αυτά. Εμείς έχουμε συνηθίσει να τρώμε καλύτερα!»

Στο μεταξύ η μάχη γινόταν όλο και πιο άγρια, όταν ένα χοντρό Καβούρι, που είχε βγει έξω από το νερό και είχε κούτσα κούτσα φτάσει στην ακρογιαλιά, φώναζε με μια φωνή σαν βραχνιασμένο τρομπόνι:

«Σταματήστε, παλιόπαιδα! Αυτοί οι καυγάδες σπάνια βγαίνουν σε καλό. Πάντα κάτι άσχημο συμβαίνει τελικά!...»

Καημένο Καβούρι! Το ίδιο ήταν κι αν μιλούσε στον αέρα. Τότε, ο κατεργάρης ο Πινόκιο γύρισε και το κοίταξε κατσούφικα και είπε κακόκεφα:

«Σταμάτα, ενοχλητικό Καβούρι! Καλά θα έκανες να φας δυο ταμπλέτες λειχήνες, μπας και σου φύγει το κρυολόγημα. Άντε γύρνα στο κρεβάτι σου, να γίνεις καλά!...»

Στο ίδιο διάστημα τα παιδιά, που είχαν πια κάνει φύλλο και φτερό όλα τα βιβλία τους, είδαν σε μικρή απόσταση τη δέσμη των βιβλίων του Πινόκιο και χωρίς καθυστέρηση τα πήραν.

Ανάμεσα σε αυτά τα βιβλία ήταν κι ένας τόμος δεμένος με άσπρο χοντρό χαρτόνι, με την πλάτη και τις άκρες από περγαμηνή. Ήταν η *Αριθμητική*. Σας αφήνω να φανταστείτε πόσο βαρύς ήταν!

Ένας από τους κατεργάρηδες άδραξε τον τόμο και βάζοντας στόχο το κεφάλι του Πινόκιο, τον εκτόξευσε με όση δύναμη είχαν τα χέρια του. Αντί όμως να χτυπήσει τη μαριονέτα, χτύπησε στο κεφάλι ενός από την παρέα, κι εκείνος άσπρισε σαν το φρεσκοπλυμένο ρούχο και δεν είπε παρά μόνο:

«Αχ! Μαμά μου... βοηθείστε με, γιατί πεθαίνω!...» και μετά σωριάστηκε στην άμμο της παραλίας.

Βλέποντας αυτό το τρομερό θέαμα, οι πιτσιρίκοι σκιάχτηκαν και το έβαλαν στα πόδια, και σε λίγα λεπτά δεν φαινόταν κανείς τους πια.

Ο Πινόκιο όμως έμεινε εκεί. Και παρότι, είτε από πόνο είτε από φόβο, έμοιαζε κι αυτός περισσότερο πεθαμένος παρά ζωντανός, έτρεξε να βρέξει το μαντηλάκι του στη θάλασσα και βάλθηκε να ξεπλένει τον κρόταφο του καημένου του συμμαθητή του. Και ταυτόχρονα, σπαράζοντας από το κλάμα και την απελπισία, τον φώναζε με το όνομά του και του έλεγε:

«Ευγένιε!... Καημένε μου Ευγένιε!... Άνοιξε τα μάτια και κοίταξέ με!... Γιατί δεν μου απαντάς; Να ξέρεις, δεν ήμουν εγώ που σου έκανα κακό! Πίστεψέ το, δεν ήμουν εγώ!... Άνοιξε τα μάτια, Ευγένιε... Αν τα έχεις κλειστά, θα με κάνεις κι εμένα να πεθάνω... Αχ! Θεέ μου! Πώς θα γυρίσω στο σπίτι τώρα; Με τι κουράγιο να εμφανιστώ στην καλή μου μαμά; Τι θα απογίνω;... Πού θα κρυφτώ;... Αχ! Τι καλά θα ήταν, χίλιες φορές καλύτερα, να είχα πάει στο Σχολείο!... Γιατί κάθισα και άκουσα αυτή την παρέα, που θα είναι η αιτία της συμφοράς μου; Και μου το είχε πει ο δάσκαλος!... Κι η μαμά μου το είχε πει και

ξαναπεί: “Φυλάξου από τις κακές παρέες!” Όμως εγώ είμαι ένας ξεροκέφαλος... πεισματάρης... τους αφήνω όλους να λένε τα δικά τους και μετά κάνω ό,τι μου κατέβει! Και μετά το πληρώνω... Κι έτσι, από τότε που βρέθηκα σε αυτόν τον κόσμο, δεν έχω ζήσει μια στιγμή καλοσύνης. Θεέ μου! Τι θα απογίνω, τι θα απογίνω;»

Κι ο Πινόκιο συνέχιζε να κλαίει, να οδύρεται, να δίνει μπουνιές στο κεφάλι του και να φωνάζει με το όνομά του τον καημένο τον Ευγένιο, όταν ξαφνικά άκουσε έναν γδούπο από βήματα που πλησίαζαν.

Στράφηκε και είδε δύο караμπινιέρους.

«Τι κάνεις εκεί ξαπλωμένος κατάχαμα;» ρώτησαν τον Πινόκιο.

«Βοηθάω τον συμμαθητή μου».

«Δεν είναι καλά;»

«Έτσι φαίνεται!...»

«Δεν είναι καθόλου καλά!» είπε ο ένας από τους караμπινιέρους σκύβοντας και παρατηρώντας από κοντά τον Ευγένιο. «Αυτό το παιδί είναι τραυματισμένο στον ένα κρόταφο. Ποιος το τραυμάτισε;»

«Όχι εγώ!» τραύλισε η μαριονέτα, που της είχε κοπεί η ανάσα.

«Αφού δεν ήσουν εσύ, τότε ποιος ήταν;»

«Όχι εγώ!» ξαναείπε ο Πινόκιο.

«Και τι ήταν αυτό που τον τραυμάτισε;»

«Αυτό εδώ το βιβλίο». Και η μαριονέτα μάζεψε από κάτω την Αριθμητική, που ήταν ντυμένη με χαρτόνι και περγαμηνή, για να τη δείξει στους караμπινιέρους.

«Και τίνος είναι αυτό το βιβλίο;»

«Δικό μου».

«Αρκεί. Δεν μας χρειάζεται κάτι άλλο. Σήκω αμέσως και έλα μαζί μας».

«Μα εγώ...»

«Είπα, μαζί μας!...»

«Μα είμαι αθώος...»

«Είπα, μαζί μας!»

Προτού φύγουν, οι караμπινιέροι φώναξαν μερικούς ψαράδες που εκείνη την ώρα περνούσαν κοντά στην ακτή με τη βάρκα τους και τους είπαν:

«Σας εμπιστευόμαστε αυτό το παιδάκι που έχει τραύμα στο κεφάλι. Πηγαίνετε το στο σπίτι σας και βοηθείστε το. Θα ξανάρθουμε αύριο να το δούμε».

Μετά στράφηκαν στον Πινόκιο και αφού τον έβαλαν ανάμεσά τους, τον διέταξαν με στρατιωτικό τόνο:

«Εμπρός! Και περπάτα γρήγορα! Διαφορετικά, τόσο το χειρότερο για σένα!»

Χωρίς να περιμένει να το πουν δεύτερη φορά, η μαριονέτα άρχισε να περπατάει στο μονοπάτι που οδηγούσε στη χώρα. Μα ο καημένος ο Πινόκιο ούτε που ήξερε πια πού βρισκόταν. Νόμιζε πως ονειρευόταν, και τι άσχημο όνειρο που ήταν! Σαν να ήταν άλλος στη θέση του. Τα μάτια του τα έβλεπαν όλα διπλά, τα πόδια του έτρεμαν, η γλώσσα του ήταν κολλημένη στον ουρανίσκο και δεν μπορούσε ούτε μια λεξούλα να πει. Κι ακόμη, μέσα σε όλη αυτή την ανοησία και τη ζάλη, ένα σουβλερό καρφί τού τρυπούσε την καρδιά, κι αυτό ήταν η σκέψη ότι θα έπρεπε να περάσει κάτω από το παράθυρο της καλής του της μαμάς ανάμεσα στους караμπινιέρους. Καλύτερα να είχε πεθάνει.

Πάνω που είχαν φτάσει στο έμπα του χωριού, ένας δυνατός αέρας σήκωσε το καπελάκι του Πινόκιο από το κεφάλι του και το πέταξε δέκα βήματα πιο μακριά.

«Θα είχατε την καλοσύνη να μου επιτρέψετε να πάρω το καπελάκι μου;» είπε η μαριονέτα στους караμπινιέρους.

«Πήγαινε, αλλά κάνε γρήγορα».

Η μαριονέτα πήγε, έπιασε το καπελάκι... αλλά αντί να το ξαναβάλει στο κεφάλι, το έβαλε στο στόμα ανάμεσα στα δόντια και μετά άρχισε να τρέχει γοργά προς την ακτή. Πήγαινε σαν τη σφαίρα.

Οι караμπινιέροι, κρίνοντας ότι ήταν δύσκολο να τον φτάσουν, έστειλαν ξοπίσω του έναν σκύλο μαστίφ, που είχε κερδίσει το πρώτο βραβείο σε όλες τις κυνοδρομίες. Ο Πινόκιο έτρεχε, και ο σκύλος έτρεχε πιο γρήγορα. Γι' αυτό όλος ο κόσμος είχε βγει στα παράθυρα ή είχε μαζευτεί στη μέση του δρόμου, όλοι τους να παρακολουθούν με αγωνία για να δουν το τέλος αυτής της σκληρής κούρσας. Μα δεν τους έγινε η χάρη, γιατί ο Πινόκιο και το μαστίφ είχαν σηκώσει τόση σκόνη σε όλον τον δρόμο που μετά από λίγα λεπτά δεν φαινόταν το παραμικρό.

28. Ο Πινόκιο διατρέχει τον κίνδυνο να τηγανιστεί σαν το ψάρι.

Κατά τη διάρκεια εκείνης της απελπισμένης κούρσας, ήρθε μια τρομερή στιγμή κατά την οποία ο Πινόκιο πίστεψε ότι ήταν πια χαμένος. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι ο Αλιντόρο (αυτό ήταν το όνομα του μαστίφ) έτρεχε τόσο γρήγορα που τον είχε φτάσει σχεδόν.

Αρκεί να πούμε ότι η μαριονέτα ένωθε ξοπίσω της σε απόσταση μιας παλάμης μονάχα το λαχάνιασμα του θηρίου και τη ζέστη της ανάσας του.

Για καλή της τύχη η ακρογιαλιά ήταν κοντά πια και η θάλασσα φαινόταν λίγο πιο πέρα.

Με το που πάτησε στην παραλία, η μαριονέτα έκανε ένα τρομερό άλμα, λες και ήταν αράχνη, και βούτηξε στο νερό. Ο Αλιντόρο από τη μεριά του ήθελε να σταματήσει, μα από την ορμή του τρεχαλητού του μπήκε κι αυτός στο νερό. Ο κακομοίρης όμως δεν ήξερε κολύμπι. Γι' αυτό άρχισε αμέσως να χτυπάει το νερό με τα πόδια, για να επιπλεύσει. Μα όσο περισσότερο χτυπούσε τα πόδια, τόσο βυθιζόταν με το κεφάλι κάτω από το νερό.

Όταν κατάφερε να βγάλει το κεφάλι του έξω, ο καημένος ο σκύλος είχε ένα βλέμμα έκπληξης και φόβου και γαβγίζοντας φώναζε:

«Πνίγομαι! Πνίγομαι!»

«Να πας να πνιγείς» του απάντησε ο Πινόκιο από μακριά, σίγουρος πια ότι είχε ξεφύγει από κάθε κίνδυνο.

«Βοήθα με, Πινόκίο μου!... Σώσε με από τον θάνατο!...»

Ακούγοντας εκείνες τις σπαρακτικές φωνές, η μαριονέτα, που κατά βάθος είχε μεγάλη καρδιά, συγκινήθηκε και στρέφοντας προς τον σκύλο, του είπε:

«Αν όμως σε βοηθήσω να σωθείς, μου υπόσχεσαι ότι δεν θα με ενοχλήσεις άλλο και δεν θα τρέξεις ξοπίσω μου;»

«Στο υπόσχομαι! Στο υπόσχομαι! Σε παρακαλώ, βιάσου, γιατί ένα λεπτό ακόμα και πεθαίνω».

Ο Πινόκιο δίστασε μια στιγμή, μα μετά καθώς θυμήθηκε τα λόγια του μπαμπά του, ότι δηλαδή αν κάνεις μια καλή πράξη, δεν βγαίνεις ποτέ χαμένος, κολύμπησε μέχρι εκεί που ήταν ο Αλιντόρο και πιάνοντάς τον από την ουρά και με τα δυο του χέρια, τον τράβηξε σώο και αβλαβή μέχρι τη στεγνή άμμο της παραλίας.

Ο καημένος ο σκύλος δεν μπορούσε πια να σταθεί στα πόδια του. Χωρίς να το θέλει, είχε πει τόσο αλμυρό νερό που είχε φουσκώσει σαν μπαλόκι. Κατά τα άλλα η μαριονέτα, μην του έχοντας και πολλή εμπιστοσύνη, έκρινε πιο

ασφαλές το να ξαναπέσει στη θάλασσα. Και καθώς απομακρυνόταν από την ακτή, φώναξε στον φίλο που είχε σωθεί:

«Αντίο, Αλιντόρο. Καλό ταξίδι και χαιρετίσματα».

«Αντίο, Πινόκιο» απάντησε ο σκύλος «χίλια ευχαριστώ που με γλύτωσες από τον θάνατο. Μου έκανες μεγάλο καλό, και σε αυτόν τον κόσμο το καθετί ξεπληρώνεται. Αν το φέρει η περίπτωση, τα ξαναλέμε...»

Ο Πινόκιο συνέχισε να κολυμπάει, πάντα κοντά στην ακτή. Τέλος, του φάνηκε πως έφτασε σε ένα ασφαλές σημείο. Και ρίχνοντας μια ματιά στην αμμουδιά, είδε στους βράχους ένα είδος σπηλιάς απ' όπου έβγαινε μια μακριά λωρίδα καπνού.

«Σε εκείνην εκεί τη σπηλιά» μονολόγησε «πρέπει να υπάρχει φωτιά. Τόσο το καλύτερο! Θα πάω να στεγνώσω και να ζεσταθώ, και μετά;... Μετά ό,τι είναι να γίνει, θα γίνει».

Και παίρνοντας αυτή την απόφαση, πλησίασε στα βράχια. Μα πάνω που πήγαινε να σκαρφαλώσει, άκουσε κάτι που ανέβαινε και ανέβαινε μέσα από το νερό και τον έσπρωχνε προς τα έξω. Αμέσως προσπάθησε να ξεφύγει, μα ήταν πια αργά, γιατί προς μεγάλη του έκπληξη βρέθηκε φυλακισμένος σε ένα μεγάλο δίχτυ ανάμεσα σε ένα κοπάδι ψάρια κάθε μεγέθους και σχήματος, που χτυπιόντουσαν και σπάραζαν σαν όλες τις απελπισμένες ψυχές.

Και την ίδια στιγμή είδε να βγαίνει από τη σπηλιά ένας τόσο μα τόσο άσχημος ψαράς που έμοιαζε με θαλάσσιο τέρας. Αντί για μαλλιά είχε στο κεφάλι έναν πυκνό θύσανο πράσινο χορτάρι. Μα πράσινο ήταν και το δέρμα στο σώμα του, πράσινα τα μάτια του, πράσινη και η μακριά του γενειάδα που του έφτανε μέχρι κάτω. Έμοιαζε με μεγάλη πράσινη σαύρα που στεκόταν όρθια στα πίσω πόδια της.

Μόλις τράβηξε το δίχτυ από τη θάλασσα, ο ψαράς φώναξε κατευχαριστημένος:

«Θεία Πρόνοια! Και σήμερα θα μαγειρέψω μια καλή ψαριά!»

«Ευτυχώς που δεν είμαι ψάρι!» είπε από μέσα του ο Πινόκιο παίρνοντας λίγο θάρρος.

Το γεμάτο ψάρια δίχτυ κουβαλήθηκε στη σπηλιά, μια σπηλιά μέσα στο σκοτάδι και την κάπνα. Στη μέση της τσιτσιρίζε ένα μεγάλο τηγάνι από το οποίο ξεχυνόταν μια μυρωδιά λίπους που σου έκοβε την ανάσα.

«Για να δούμε τι ψάρια πιάσαμε!» είπε ο πράσινος ψαράς. Και βάζοντας μέσα στο δίχτυ μια χερούκλα τόσο μεγάλη που έμοιαζε με φτυάρι, τράβηξε μια χούφτα μπαρμπούνια.

«Καλά είναι αυτά τα μπαρμπούνια!» είπε κοιτάζοντας και μυρίζοντάς τα ευχαριστημένος. Κι αφού τα μύρισε, τα έριξε σε μια άδεια λεκάνη.

Επανάλαβε τις ίδιες κινήσεις αρκετές φορές. Και καθώς ξεδιάλεγε τα υπόλοιπα ψάρια, του έτρεχαν τα σάλια και έλεγε επιδοκιμαστικά:

«Καλοί είναι αυτοί οι μπακαλιάροι!...»

«Εξαιρετικές αυτές οι κουτσομούρες!...»

«Νόστιμες αυτές οι γλώσσες!...»

«Υπέροχα αυτά τα καβούρια!...»

«Νοστιμούληδες αυτοί οι γαύροι!»

Όπως μπορείτε να το φανταστείτε, οι μπακαλιάροι, οι κουτσομούρες, οι γλώσσες, τα καβούρια και οι γαύροι πήγαν να κάνουν παρέα στα μπαρμπούνια μέσα στη λεκάνη.

Τελευταίος έμεινε στο δίχτυ ο Πινόκιο.

Με το που τον τράβηξε έξω, ο ψαράς άνοιξε έκπληκτος τα πράσινά του μάτια και φώναξε φοβισμένος σχεδόν:

«Τι σόι ψάρι είναι αυτό; Δεν θυμάμαι να έχω φάει ποτέ μου κάτι τέτοιο.»

Και γύρισε να τον κοιτάξει προσεκτικά και αφού τον κοίταξε κι από εδώ κι από εκεί, έβγαλε το συμπέρασμα:

«Κατάλαβα. Κάποιο καβούρι θα είναι.»

Τότε ο Πινόκιο, νιώθοντας ντροπή που τον είχαν μπερδέψει με καβούρι, είπε θυμωμένα:

«Μα τι καβούρι και ξεκαβούρι; Για προσέξτε πώς μου συμπεριφέρεστε! Εγώ, αν θέλετε να ξέρετε, είμαι μαριονέτα.»

«Μαριονέτα;» επανέλαβε ο ψαράς. «Για να πω την αλήθεια, το ψάρι μαριονέτα δεν το έχω ξανακούσει! Καλύτερα! Θα σε φάω με μεγαλύτερη ευχαρίστηση.»

«Να με φάτε; Μα μπορείτε να καταλάβετε πως δεν είμαι ψάρι; Μήπως δεν ακούτε που μιλάω και συλλογίζομαι όπως εσείς;»

«Σωστά» συμπέρανε ο ψαράς. «Και μια και βλέπω ότι είσαι ένα ψάρι που έχει την τύχη να μιλάει και να συλλογίζεται όπως εγώ, θα σου κάνω κι εγώ την πρέπουσα τιμή.»

«Και ποια να είναι αυτή η πρέπουσα τιμή;...»

«Σε ένδειξη φιλίας και ιδιαίτερης εκτίμησης, θα σε αφήσω να διαλέξεις πώς θέλεις να σε μαγειρέψω. Θα ήθελες να σε τηγανίσω ή μήπως προτιμάς να σε φτιάξω με σάλτσα ντομάτα;»

«Για να πω την αλήθεια» απάντησε ο Πινόκιο «αν πρέπει να διαλέξω, προτιμώ να με αφήσετε ελεύθερο, για να γυρίσω στο σπίτι μου.»

«Αστεία λες! Σου μοιάζει να έχω καμιά όρεξη να χάσω την ευκαιρία και να μη δοκιμάσω ένα τόσο σπάνιο ψάρι; Δεν τυχαίνει κάθε μέρα ένα ψάρι μαριονέτα στις θάλασσές μας. Άστο πάνω μου και θα σε τηγανίσω μαζί με τα άλλα ψάρια, και μια χαρά θα είσαι. Η παρέα στο τηγάνι είναι πάντα μια παρηγοριά».

Ο δύστυχος ο Πινόκιο, ακούγοντας αυτά τα λόγια, άρχισε να κλαίει, να στριγκλίζει, να παρακαλάει. Κι έλεγε κλαίγοντας: «Τι καλά που θα ήταν να είχα πάει στο σχολείο!... Κάθισα και άκουσα τους συμμαθητές μου και τώρα το πληρώνω!... Αϊ, αϊ, αϊ!...»

Κι επειδή χτυπιόταν σαν το χέλι κι έκανε τρομερά μεγάλη προσπάθεια να ξεφύγει από την αρπάγη του πράσινου ψαρά, αυτός πήρε ένα σκοινί από φλούδα κέδρου κι αφού του έδεσε τα χέρια και τα πόδια σαν το σαλάμι, τον πέταξε στη λεκάνη μαζί με τα άλλα ψάρια.

Μετά, βγάζοντας ένα ξύλινο βαζάκι γεμάτο αλεύρι, άρχισε να αλευρώνει όλα τα ψάρια. Με το που τελείωνε το αλεύρωμα, τα πέταγε να τηγανιστούν στο τηγάνι.

Τα πρώτα ψάρια που συνάντησαν το καυτό λάδι ήταν οι καημένοι οι μπακαλιάροι. Μετά ήρθε η σειρά των καβουριών, μετά οι κουτσομούρες, οι γλώσσες και οι γαύροι, και στο τέλος ήρθε η σειρά του Πινόκιο. Αυτός, με το που είδε πόσο κοντά βρισκόταν η ώρα του θανάτου του (και τι άσχημος θάνατος!) καταλήφθηκε από τέτοιο τρέμουλο και φόβο που δεν είχε πια ούτε φωνή ούτε ανάσα.

Το καημένο το παιδάκι παρακαλούσε με το βλέμμα! Μα ο πράσινος ψαράς, χωρίς να δώσει καμιά σημασία, τον γύρισε πέντε έξι φορές στο αλεύρι αλευρώνοντάς τον τόσο καλά από πάνω μέχρι κάτω που έμοιαζε με μαριονέτα από κιμωλία.

Μετά τον έπιασε από το κεφάλι και...»

29. Ο Πινόκιο επιστρέφει στο σπίτι της Νεράιδας, η οποία του υπόσχεται ότι από την επόμενη μέρα δεν θα είναι μαριονέτα αλλά ένα κανονικό παιδί. Ακολουθεί ένα μεγάλο φαγοπότη με καφέ και γάλα, για να γιορτάσουν το σπουδαίο γεγονός.

Τη στιγμή που ο ψαράς ετοιμαζόταν να πετάξει τον Πινόκιο στο τηγάνι, μπήκε στη σπηλιά ένας μεγαλόσωμος σκύλος που είχε ακολουθήσει μέχρι εκεί τη δυνατή και εξαίσια μυρωδιά του τηγανιού.

«Πάρε δρόμο!» του φώναξε ο ψαράς απειλητικά, κρατώντας πάντα στο χέρι την αλευρωμένη μαριονέτα.

Μα ο καημένος ο σκύλος είχε μια πείνα που δεν έβλεπε μπροστά του και μουγκρίζοντας και κουνώντας την ουρά, έμοιαζε σαν να έλεγε:

«Δώσε μου λίγο τηγανητό και φεύγω».

«Πάρε δρόμο, σου λέω!» του ξαναείπε ο ψαράς και τέντωσε το πόδι για να του δώσει μια κλωτσιά.

Τότε λοιπόν κι ο σκύλος, που όταν πεινούσε πολύ, δεν το έβαζε κάτω, στράφηκε αγριεμένος κατά τον ψαρά δείχνοντάς του τα τρομερά του δόντια.

Και πάνω εκεί άκουσε μέσα στη σπηλιά μια αχνή φωνούλα που έλεγε:

«Σώσε με, Αλιντόρο! Αν δεν με σώσεις, θα γίνω τηγανητός!...»

Ο σκύλος αναγνώρισε αμέσως τη φωνή του Πινόκιο και κατάλαβε αρκετά σαστισμένος ότι η φωνούλα είχε βγει από τον αλευρωμένο μπόγο που κρατούσε στα χέρια του ο ψαράς.

Τι κάνει τότε λοιπόν; Σαλτάρει, αρπάζει τον αλευρωμένο μπόγο και κρατώντας τον μαλακά με τα δόντια, βγαίνει τρέχοντας από τη σπηλιά σαν την αστραπή!

Ο ψαράς, εξοργισμένος που είδε να του αρπάζουν από τα χέρια ένα ψάρι που θα το έτρωγε με μεγάλη ευχαρίστηση, πήρε να τρέχει για να προφτάσει τον σκύλο. Μα δεν έκανε λίγα βήματα και τον έπιασε δυνατός βήχας, οπότε αναγκάστηκε να γυρίσει πίσω.

Στο μεταξύ ο Αλιντόρο, αφού ξαναβρήκε το μονοπάτι που έβγαζε στη χώρα, απόθεσε μαλακά στη γη τον φίλο Πινόκιο.

«Πόσο να σε ευχαριστήσω! είπε η μαριονέτα.

«Δεν είναι ανάγκη» απάντησε ο σκύλος. «Με έσωσες και το καθετί ανταποδίδεται. Να ξέρεις πως σε αυτόν τον κόσμο πρέπει να βοηθάει ο ένας τον άλλον».

«Μα πώς και βρέθηκες σε εκείνη εκεί τη σπηλιά;»

«Ήμουν ακόμα ξαπλωμένος στην παραλία, περισσότερο πεθαμένος παρά ζωντανός, όταν ο αέρας έφερε από μακριά μια μυρωδιά τηγανιού που μου άνοιξε την όρεξη και την ακολούθησα. Αν έφτανα ένα λεπτό πιο αργά!...»

«Άστο καλύτερα!» φώναξε ο Πινόκιο, που ακόμα έτρεμε από τον φόβο. «Άστο καλύτερα! Αν έφτανες ένα λεπτό αργότερα, τώρα θα είχα τηγανιστεί, φαγωθεί και χωνευτεί. Μπρρ! Με πιάνει τρέμουλο και μόνο που το σκέφτομαι!...»

Ο Αλιντόρο γελώντας άπλωσε το δεξί του πόδι κατά τη μαριονέτα, που του το έσφιξε δυνατά σε ένδειξη μεγάλης φιλίας. Και μετά αποχωρίστηκαν.

Ο σκύλος ξαναπήρε τον δρόμο για το σπίτι του. Και ο Πινόκιο, μόνος πια, πήγε σε μια κοντινή καλύβα και ρώτησε έναν γεράκο που στεκόταν στην πόρτα και λιαζόταν:

«Πείτε μου, καλέ μου κύριε, μάθατε κάτι για ένα καημένο παιδί που τραυματίστηκε στο κεφάλι και το όνομά του είναι Ευγένιος;»

«Το έφεραν κάποιοι ψαράδες εδώ στην καλύβα, και τώρα...»

«Τώρα θα έχει πεθάνει!...» τον διέκοψε με πόνο ο Πινόκιο.

«Όχι. Ζει και γύρισε στο σπίτι του».

«Αλήθεια;... Αλήθεια;...» φώναξε η μαριονέτα χοροπηδώντας από χαρά. «Άρα, το τραύμα δεν ήταν σοβαρό;...»

«Θα μπορούσε όμως να είναι πολύ σοβαρό ως και θανατηφόρο» απάντησε ο γεράκος «γιατί του πέταξαν στο κεφάλι ένα χοντρό βιβλίο δεμένο με χαρτόνι».

«Και ποιος του το πέταξε;»

«Ένας συμμαθητής του, κάποιος Πινόκιο...»

«Και ποιος είναι αυτός ο Πινόκιο;» ρώτησε η μαριονέτα κάνοντας τον ανήξερο.

«Λένε πως είναι ένα παλιόπαιδο, ένας αλητάκος, ένας παλιοκατεργάρης».

«Συκοφαντίες! Όλα είναι συκοφαντίες!»

«Τον γνωρίζεις αυτόν τον Πινόκιο;»

«Μπα, από μακριά τον έχω δει!» απάντησε η μαριονέτα.

«Τότε, τι σε νοιάζει;» τον ρώτησε ο γεράκος.

«Εμένα μου φαίνεται καλό παιδί με όρεξη για μελέτη, υπάκουος, αφοσιωμένος στον μπαμπά του και στην οικογένειά του...»

Καθώς η μαριονέτα ξεφούρνιζε όλα αυτά τα ψέματα, άγγιξε τη μύτη της και κατάλαβε ότι είχε μακρύνει πάνω από μια παλάμη. Τότε άρχισε να φωνάζει με τρόμο:

«Καλέ μου κύριε, μη δίνετε σημασία σε όσα σας είπα. Γιατί ξέρω καλά τον Πινόκιο και μπορώ κι εγώ να σας βεβαιώσω ότι στ' αλήθεια είναι παλιόπαιδο, ανυπάκουος και τεμπέλης, και ότι αντί να πάει στο σχολείο, πηγαίνει με την παρέα του και κάνει τον καμπόσο!»

Με το που είπε αυτά τα λόγια, η μύτη του κόντυνε και γύρισε στο φυσικό της μέγεθος, όπως ήταν πριν.

«Και γιατί είσαι έτσι κατάσπρος;» τον ρώτησε ξαφνικά ο γεράκος.

«Θα σας πω... χωρίς να το καταλάβω, τρίφτηκα σε έναν φρεσκοασπρισμένο τοίχο» απάντησε η μαριονέτα, γιατί ντρεπόταν να πει ότι την είχαν αλευρώσει σαν να ήταν ψάρι, για να την τηγανίσουν.

«Και τη ζακετούλα σου, τα παντελονάκι σου και το καπελάκι σου, τι τα έκανες αυτά;»

«Συνάντησα ληστές στον δρόμο και με έγδυσαν. Πείτε μου, καλέ μου γεράκο, μήπως έχετε κανένα ρουχαλάκι να φορέσω, για να μπορέσω να γυρίσω στο σπίτι μου;»

«Παιδί μου, από ρούχα δεν έχω παρά μόνο ένα μικρό σακούλι, για να βάζω τα λούπινα. Αν το θέλεις, πάρτο, εκεί είναι».

Ο Πινόκιο δεν περίμενε να το ακούσει δυο φορές. Μειμιάς πήρε το σακούλι για τα λούπινα, που ήταν άδειο, και κάνοντας με το ψαλίδι μια τρύπα στην κάτω μεριά του και δύο στα πλάγια, το φόρεσε σαν πουκάμισο. Και έτσι ψευτοτυμένος, τράβηξε για τη χώρα. Μα όσο προχωρούσε, ένιωθε ανησυχία. Κι αυτό φαινόταν, γιατί έκανε ένα βήμα μπρος και δύο πίσω και μονολογώντας έλεγε:

«Πώς θα παρουσιαστώ στην καλή μου Νεραϊδούλα; Τι θα πει όταν θα με δει;... Θα μου συγχωρήσει τη δεύτερή μου σκανταλιά;... Βάζω στοίχημα πως δεν θα μου τη συγχωρήσει!... Αχ! Στα σίγουρα δεν θα μου τη συγχωρήσει!... Και καλά θα μου κάνει, γιατί είμαι ένας αλητάκος που όλο υπόσχομαι να διορθωθώ και όλο δεν κρατάω τον λόγο μου!...»

Ήταν μαύρη νύχτα όταν έφτασε στη χώρα. Και μια και είχε παλιόκαιρο και η βροχή έπεφτε με το τσουβάλι, πήγε κατευθείαν στο σπίτι της Νεραϊδας, έχοντας πάρει απόφαση να χτυπήσει την πόρτα της για να του ανοίξει.

Μα όταν έφτασε πια, σαν να έχασε το κουράγιο του και αντί να χτυπήσει την πόρτα, ξεμάκρυνε καμιά εικοσαριά βήματα τρέχοντας. Μετά ξαναγύρισε, μα πάλι δεν έκανε το παραμικρό. Τρίτη φορά, πάλι τίποτα. Την τέταρτη φορά έπιασε τρέμοντας το σιδερένιο σήμαντρο και του έδωσε ένα μικρό χτύπημα.

Και περίμενε και περίμενε, μέχρι που τελικά μετά από μισή ώρα άνοιξε ένα παράθυρο στον τελευταίο όροφο (το σπίτι ήταν τετραώροφο) και ο Πινόκιο

είδε να σκύβει προς τα κάτω ένα τεράστιο Σαλιγκάρι με ένα φωτάκι στο κεφάλι του, που του είπε:

«Ποιος είναι τέτοια ώρα;»

«Η Νεράιδα είναι στο σπίτι;» ρώτησε η μαριονέτα.

«Η Νεράιδα κοιμάται και δεν θέλει να την ξυπνήσουν. Μα, εσύ, ποιος είσαι;»

«Εγώ!»

«Ποιος εγώ;»

«Ο Πινόκιο».

«Ποιος Πινόκιο;»

«Η μαριονέτα που μένει στο σπίτι της Νεράιδας».

«Α! Κατάλαβα» είπε το Σαλιγκάρι. «Περίμενε να κατέβω και να σου ανοίξω».

«Βιαστείτε, σας παρακαλώ, γιατί πεθαίνω από το κρύο».

«Παιδί μου, είμαι Σαλιγκάρι, και τα Σαλιγκάρια δεν βιάζονται ποτέ».

Στο μεταξύ πέρασε μία ώρα, πέρασαν δύο, και η πόρτα δεν άνοιγε. Οπότε και ο Πινόκιο, που έτρεμε από το κρύο, τον φόβο και τη βροχή, πήρε κουράγιο και χτύπησε δεύτερη φορά, πιο δυνατά, την πόρτα.

Σε αυτό το δεύτερο χτύπημα άνοιξε ένα παράθυρο του από κάτω ορόφου και φάνηκε το ίδιο Σαλιγκάρι.

«Καλό μου Σαλιγκαράκι» φώναξε ο Πινόκιο από τον δρόμο «δύο ώρες περιμένω! Και δύο ώρες μια τέτοια βραδιά είναι πιο μακριές κι από δύο χρόνια. Σας παρακαλώ, βιαστείτε».

«Παιδί μου» απάντησε το ζωάκι από ψηλά, ήρεμο και στωικό. «Παιδί μου, είμαι Σαλιγκάρι, και τα Σαλιγκάρια δεν βιάζονται ποτέ». Και ξανάκλεισε το παράθυρο.

Λίγο μετά σήμανε μεσάνυχτα, μετά μία η ώρα, μετά δύο, και η πόρτα έμενε πάντα κλειστή.

Τότε ο Πινόκιο έχασε την υπομονή του κι άρπαξε φουρκισμένος το σήμαντρο της πόρτας, για να του δώσει ένα χτύπημα που θα ξεκούφαινε όλο το κτίριο. Μα το σιδερένιο σήμαντρο μεταμορφώθηκε ξαφνικά σε ζωντανό χέλι που ξεγλίστρησε από τα χέρια του και χάθηκε σε ένα ρυάκι νερού που έτρεχε στη μέση του δρόμου.

«Α! Ναι;» φώναξε ο Πινόκιο όλο και πιο οργισμένος. «Αφού το σήμαντρο εξαφανίστηκε, τότε θα συνεχίσω να χτυπάω με κλωτσιές».

Και κάνοντας λίγο πίσω, έδωσε μια καλή κλωτσιά στην είσοδο του σπιτιού. Ήταν τόσο δυνατό το χτύπημα που το μισό πόδι μπήκε μέσα στο ξύλο. Και

όταν η μαριονέτα προσπάθησε να το τραβήξει, στάθηκε αδύνατον, γιατί το πόδι είχε μείνει πιασμένο μέσα στην πόρτα, σαν δεμένος κόμπος.

Φανταστείτε τον καημένο τον Πινόκιο! Πού να περνούσε την υπόλοιπη νύχτα με το ένα πόδι στη γη και το άλλο στον αέρα!

Το πρωί, πάνω που η μέρα χάραξε, η πόρτα άνοιξε επιτέλους. Εκείνο το καλό ζωάκι, το Σαλιγκάρι, χρειάστηκε μόνο εννέα ώρες για να πάει από τον τέταρτο όροφο στην είσοδο του δρόμου. Πρέπει να πούμε ότι έφτασε καταϊδρωμένο.

«Τι κάνετε με το πόδι σφηνωμένο στην πόρτα;» ρώτησε γελώντας τη μαριονέτα.

«Είχα μια ατυχία. Κοιτάξτε, καλό μου Σαλιγκαράκι, μήπως και μπορείτε να με απαλλάξετε από αυτό το μαρτύριο».

«Παιδί μου, αυτό χρειάζεται ξυλουργό, κι εγώ ξυλουργός δεν είμαι».

«Παρακαλέστε τη Νεράιδα εκ μέρους μου!...»

«Η Νεράιδα κοιμάται και δεν θέλει να την ξυπνήσουν».

«Μα τι θέλετε να κάνω, σφηνωμένος όλη τη μέρα σε αυτή την πόρτα;»

«Μπορείς να περάσεις την ώρα σου μετρώντας τα μυρμήγκια που περνάνε από τον δρόμο».

«Τουλάχιστον φέρτε μου να φάω κάτι, γιατί νιώθω εξουθενωμένος».

«Αμέσως!» είπε το Σαλιγκάρι.

Πραγματικά μετά από τρεις και μισή ώρες, ο Πινόκιο το είδε να επιστρέφει κουβαλώντας ένα σκεύος με ασημένιο καπάκι. Μέσα στο σκεύος ήταν ένα ψωμί, ένα ψητό κοτόπουλο και τέσσερα ώριμα βερίκοκα.

«Να το κολατσιό που σας στέλνει η Νεράιδα» είπε το Σαλιγκάρι.

Βλέποντας αυτά τα θειικά καλούδια, η μαριονέτα παρηγορήθηκε. Μα πόση ήταν η απογοήτευσή της, όταν με το που άρχισε να τρώει, διαπίστωσε ότι το ψωμί ήταν από κιμωλία, το κοτόπουλο από χαρτόνι και τα τέσσερα βερίκοκα από αλάβαστρο, χρωματισμένα σαν να ήταν αληθινά.

Ήθελε να κλάψει, ήθελε να βυθιστεί στην απελπισία, ήθελε να πετάξει το σκεύος και ό,τι περιείχε. Αντί γι' αυτό όμως, πες από τον μεγάλο πόνο, πες από το ατάιστο στομάχι, γεγονός είναι ότι λιποθύμησε.

Όταν συνήλθε, βρέθηκε ξαπλωμένος σε έναν καναπέ και η Νεράιδα ήταν δίπλα του.

«Και αυτή τη φορά σε συγχωρώ» του είπε η Νεράιδα «μα αλίμονό σου, αν ξανακάνεις τα γνωστά σου κόλπα!...»

Ο Πινόκιο υποσχέθηκε και ορκίστηκε ότι θα μελετούσε και ότι θα συμπεριφερόταν πάντα καλά. Και κράτησε τον λόγο του για το υπόλοιπο της

χρονιας. Μάλιστα στις εξετάσεις των διακοπών τιμήθηκε ως ο πιο καλός μαθητής του σχολείου. Και η συμπεριφορά του γενικά ήταν τόσο αξιόπαινη και ικανοποιητική που η Νεράιδα, κατευχαριστημένη, του είπε:

«Αύριο η επιθυμία σου θα εκπληρωθεί επιτέλους!»

«Δηλαδή;»

«Αύριο θα πάψεις να είσαι μια ξύλινη μαριονέτα και θα γίνεις κανονικό παιδί».

Όποιος δεν είδε τη χαρά που έκανε ο Πινόκιο όταν άκουσε αυτό το νέο, δεν μπορεί καν να τη φανταστεί. Όλοι του οι φίλοι και οι συμμαθητές θα έπαιρναν πρόσκληση για ένα μεγάλο φαγοπότι την επόμενη μέρα στο σπίτι της Νεράιδας, για να γιορτάσουν μαζί το σπουδαίο γεγονός. Και η Νεράιδα έβαλε να ετοιμάσουν διακόσια φλιτζάνια καφέ με γάλα και τετρακόσια βουτυρωμένα ψωμάκια. Η μέρα θα ήταν γεμάτη ομορφιά και χαρά, αλλά...

Δυστυχώς, στη ζωή μιας μαριονέτας υπάρχει πάντα ένα αλλά που καταστρέφει τα πάντα.

30. Ο Πινόκιο, αντί να μεταμορφωθεί σε παιδί, φεύγει στα κρυφά με τον φίλο του τον Σπίθα για τη “Χώρα της καλοπέρασης”.

Όπως ήταν φυσικό, ο Πινόκιο ζήτησε από τη Νεράιδα να του επιτρέψει να κάνει τον γύρο της πόλης, για να δώσει τις προσκλήσεις. Και η Νεράιδα τού είπε:

«Άντε, πήγαινε να προσκαλέσεις τους φίλους σου για το αυριανό κολατσιό. Μα θυμήσου να γυρίσεις πίσω προτού νυχτώσει. Κατάλαβες;»

«Υπόσχομαι να έχω γυρίσει σε μία ώρα» απάντησε η μαριονέτα.

«Πρόσεχε, Πινόκιο! Τα παιδιά δίνουν γρήγορα υποσχέσεις, μα τις περισσότερες φορές αργούν να τις κρατήσουν».

«Μα εγώ δεν είμαι σαν τους άλλους. Εγώ όταν λέω κάτι, το τηρώ».

«Θα δούμε. Κι αν παρακούσεις, τόσο το χειρότερο για σένα».

«Γιατί;»

«Γιατί τα παιδιά που δεν δίνουν σημασία στις συμβουλές αυτών που ξέρουν περισσότερα πάντα παθαίνουν κάτι κακό».

«Το ξέρω αυτό, γιατί το έπαθα!» είπε ο Πινόκιο. «Μα δεν την ξαναπατάω!»

«Θα δούμε αν λες αλήθεια».

Χωρίς άλλα λόγια, η μαριονέτα αποχαιρέτισε την καλή της Νεράιδα, που την είχε σαν μαμά, και με χορό και τραγούδι βγήκε από την πόρτα του σπιτιού.

Σε λιγότερο από μία ώρα ο Πινόκιο είχε προσκαλέσει όλους τους φίλους του. Κάποιοι δέχτηκαν αμέσως και καλόκαρδα, κάποιοι άλλοι, στην αρχή, ήθελαν παρακάλια. Μα όταν έμαθαν πως τα ψωμάκια που θα βουτούσαν μέσα στον καφέ με το γάλα θα ήταν βουτυρωμένα και απέξω, κατέληξαν να πουν: «Θα έρθουμε κι εμείς, για να σου κάνουμε τη χάρη».

Τώρα πρέπει να μάθετε ότι ο Πινόκιο ανάμεσα στους φίλους και συμμαθητές του είχε κάποιον που προτιμούσε και του ήταν πολύ αγαπητός, που ονομαζόταν Ρομέο. Όλοι όμως τον φώναζαν με το παρατσούκλι Σπίθας, εξαιτίας της ψιλόλιγνης στεγνής κορμοστασιάς του, σαν τη σπίθα που πρωτοβγάζει ένα νυχτερινό φωτάκι.

Ο Σπίθας ήταν το πιο τεμπέλικο και σκανταλιάρικο παιδί στην τάξη. Ο Πινόκιο όμως τον αγαπούσε πολύ. Κι έτσι πήγε αμέσως στο σπίτι του για να τον προσκαλέσει στο κολατσιό, μα δεν τον βρήκε. Πέρασε από κει και δεύτερη φορά, μα ο Σπίθας πάλι δεν ήταν εκεί. Πέρασε μια τρίτη φορά, μα τσάμπα έκανε τον δρόμο.

Πού να τον ξετρύπωνε; Ψάχνοντας μια από δω μια από κει, στο τέλος τον είδε να κρύβεται κάτω από το χαγιάτι ενός χωριατόσπιτου.

«Τι κάνεις εκεί πέρα;» τον ρώτησε ο Πινόκιο, καθώς τον πλησίαζε.

«Περιμένω να πάει μεσάνυχτα και να φύγω...»

«Πού πας;»

«Μακριά, μακριά, μακριά!»

«Κι εγώ που σε έψαχνα και πέρασα τρεις φορές από το σπίτι σου!...»

«Και τι με ήθελες;»

«Μα δεν τα έμαθες τα σπουδαία; Δεν ξέρεις για την τύχη που με βρήκε;»

«Ποια τύχη;»

«Αύριο θα πάψω να είμαι μαριονέτα και θα γίνω ένα παιδί σαν κι εσένα και σαν όλους τους άλλους».

«Μπράβο σου».

«Αύριο λοιπόν σε περιμένω για κολατσιό στο σπίτι μου».

«Μα σου είπα ότι φεύγω απόψε το βράδυ».

«Τι ώρα;»

«Σε λίγο».

«Και πού πηγαίνεις;»

«Πηγαίνω να ζήσω σε μια χώρα... την πιο όμορφη του κόσμου, μια ατελείωτη καλοπέραση!...»

«Και πώς τη λένε;»

«Ονομάζεται “η Χώρα της καλοπέρασης”. Γιατί δεν έρχεσαι κι εσύ;»

«Εγώ; Ούτε για αστείο!»

«Δεν έχεις δίκιο, Πινόκιο! Πίστεψέ με, αν δεν έρθεις, θα το μετανιώσεις. Πού θα βρεις καλύτερη χώρα για εμάς τα παιδιά; Δεν έχει σχολεία εκεί. Δεν έχει δασκάλους εκεί. Δεν έχει βιβλία εκεί. Σε εκείνη την ευλογημένη χώρα δεν μελετάει κανείς ποτέ. Τη Δευτέρα δεν έχει σχολείο. Και κάθε βδομάδα αποτελείται από έξι Δευτέρες και μία Κυριακή. Φαντάσου ότι οι φθινοπωρινές διακοπές αρχίζουν από τον Ιανουάριο και τελειώνουν την τελευταία μέρα του Δεκεμβρίου. Να μια χώρα πραγματικά του γούστου μου! Να πώς θα έπρεπε να είναι όλες οι πολιτισμένες χώρες!...»

«Μα πώς περνούν οι μέρες στη “ Χώρα της καλοπέρασης;”»

«Περνάνε καλοπερνώντας και διασκεδάζοντας από το πρωί μέχρι το βράδυ. Μετά πηγαίνουμε για ύπνο, και το επόμενο πρωί ξανά από την αρχή. Πώς σου φαίνεται;»

«Χμ!...» έκανε ο Πινόκιο. Και κούνησε το κεφάλι σαν να ήθελε να πει: “Πολύ θα μου άρεσε αυτή η ζωή”.

«Λοιπόν, θέλεις να έρθεις μαζί μου; Ναι ή όχι; Αποφάσισε!»

«Όχι, όχι, και πάλι όχι. Τώρα πια υποσχέθηκα στην καλή μου Νεράιδα να γίνω ένα καθώς πρέπει παιδί και θέλω να τηρήσω την υπόσχεσή μου. Κι επίσης, επειδή βλέπω ότι ο ήλιος πάει να δύσει, σε αφήνω και φεύγω στα γρήγορα. Αντίο λοιπόν και καλό ταξίδι».

«Πού πας με τόση βιασύνη;»

«Σπίτι. Η καλή μου Νεράιδα θέλει να γυρίσω προτού νυχτώσει».

«Περίμενε δυο λεπτά ακόμα».

«Θα αργήσω».

«Δυο λεπτά μόνο».

«Κι αν μετά μου φωνάζει η Νεράιδα;»

«Άστη να γκρινιάζει. Όταν θα βαρεθεί να γκρινιάζει, θα σταματήσει» είπε ο κατεργάρας ο Σπίθας.

«Και πώς θα γίνει; Θα φύγεις μόνος ή με παρέα;»

«Μόνος; Είμαστε πάνω από εκατό παιδιά».

«Και θα πάτε με τα πόδια;»

«Σε λίγη ώρα θα περάσει από εδώ το κάρο που θα με πάρει και θα με πάει μέχρι τα σύνορα εκείνης της καλότυχης χώρας».

«Και τι δεν θα έδινά να πέρναγε τώρα το κάρο!...»

«Γιατί;»

«Για να σας δω να φεύγετε όλοι μαζί».

«Μείνε λίγο ακόμα και θα μας δεις».

«Όχι, όχι, θέλω να γυρίσω στο σπίτι».

«Περίμενε δυο λεπτά ακόμα».

«Αρκετά χασομέρησα. Η Νεράιδα θα μπει σε σκέψεις εξ αιτίας μου».

«Καημένη Νεράιδα! Μπας και φοβάται μήπως σε φάνε οι νυχτερίδες;»

«Μα λοιπόν» είπε ο Πινόκιο «είσαι στ' αλήθεια σίγουρος ότι σε εκείνη εκεί τη χώρα δεν υπάρχουν σχολικοί κανόνες;»

«Ούτε για αστείο».

«Ούτε δάσκαλοι;»

«Ούτε για δείγμα».

«Και δεν σε βάζουν να διαβάσεις;»

«Ποτέ, ποτέ, ποτέ!»

«Τι ωραία χώρα!» είπε ο Πινόκιο νιώθοντας να του τρέχουν τα σάλια. «Τι ωραία χώρα! Δεν πήγα ποτέ μου, τη φαντάζομαι όμως!...»

«Γιατί δεν έρχεσαι κι εσύ;»

«Δεν ωφελεί να με βάζεις σε πειρασμό! Τώρα πια το υποσχέθηκα στην καλή μου Νεράιδα να γίνω ένα παιδί με κρίση και δεν θέλω να αθετήσω τον λόγο μου».

«Τότε λοιπόν αντί και πολλούς χαιρετισμούς στα γυμνάσια!... Και στα λύκεια, αν τα συναντήσεις στον δρόμο σου».

«Στο καλό, Σπίθα. Να έχεις καλό ταξίδι, να διασκεδάσεις και να θυμάσαι κάπου κάπου τους φίλους σου».

Και με αυτά τα λόγια, η μαριονέτα έκανε δυο βήματα να φύγει, μα μετά σταμάτησε και γυρίζοντας ξανά προς τον φίλο, τον ρώτησε:

«Μα στ' αλήθεια, είσαι σίγουρος ότι σε εκείνη εκεί τη χώρα όλες οι βδομάδες αποτελούνται από έξι Δευτέρες και μία Κυριακή;»

«Σιγουρότατος».

«Μα το ξέρεις στα σίγουρα ότι οι διακοπές ξεκινάνε την πρώτη του Ιανουαρίου και τελειώνουν την τελευταία μέρα του Δεκεμβρίου;»

«Σιγουρότατα».

«Τι ωραία χώρα!» επανέλαβε ο Πινόκιο, σαν να ήταν μεγάλη παρηγοριά όσα άκουσε. Μετά, σαν να το πήρε απόφαση, πρόσθεσε στα γρήγορα:

«Λοιπόν, αντί ξανά και καλό ταξίδι».

«Αντί».

«Σε πόση ώρα φεύγετε;»

«Σε λίγο».

«Κρίμα! Αν φεύγατε σε μία ώρα, θα μπορούσα να περιμένω».

«Και η Νεράιδα;»

«Τώρα πια έχω αργήσει!... οπότε είτε γυρίσω μία ώρα νωρίτερα είτε μία ώρα αργότερα, το ίδιο κάνει».

«Καημένη Πινόκιο! Κι αν σου βάλει τις φωνές η Νεράιδα;»

«Τι να κάνουμε! Θα την αφήσω να φωνάζει. Όταν βαρεθεί να φωνάζει, θα σταματήσει».

Στο μεταξύ είχε ήδη νυχτώσει κι ήταν σκοτάδι, όταν ξαφνικά είδαν να κινείται πέρα μακριά ένα φωτάκι... και άκουσαν έναν ήχο φουσαλίδων και το παίξιμο μιας τρομπέτας, τόσο αδύναμο και πνιχτό που έμοιαζε με σφύριγμα κατσαρίδας.

«Να' το!» φώναξε ο Σπίθας κι ανασηκώθηκε.

«Ποιος είναι;» ρώτησε χαμηλόφωνα ο Πινόκιο.

«Είναι το κάρο που έρχεται να με πάρει. Το λοιπόν, θέλεις να έρθεις ή όχι;»

«Μα στ' αλήθεια» ρώτησε η μαριονέτα «σε εκείνη εκεί τη χώρα τα παιδιά δεν είναι αναγκασμένα να διαβάζουν;»

«Ποτέ, ποτέ, ποτέ!»

«Τι ωραία χώρα!... Τι ωραία χώρα!... Τι ωραία χώρα!...»

31. Μετά από πέντε μήνες διασκέδασης, ο Πινόκιο βλέπει για μεγάλη του έκπληξη να ξεπηδούν δυο γαϊδουρίσια αυτιά και μεταμορφώνεται σε γαϊδουράκι, με ουρά και όλα τα καλά.

Επιτέλους, το κάρο έφτασε. Κι έφτασε χωρίς τον παραμικρό θόρυβο, γιατί οι ρόδες του ήταν τυλιγμένες με στουπιά και κουρέλια.

Το τραβούσαν δώδεκα ζευγάρια γαϊδούρια που είχαν το ίδιο μπόι αλλά διαφορετικό χρώμα.

Άλλα ήταν γκριζα, άλλα άσπρα, άλλα γκριζόασπρα σαν να τα είχαν πασπαλίσει με αλατοπίπερο, και άλλα με μεγάλες κίτρινες και μπλε ρίγες.

Μα το πιο πρωτότυπο ήταν το εξής: ότι εκείνα τα δώδεκα ζευγάρια, δηλαδή εκείνα τα είκοσι τέσσερα γαϊδούρια, αντί να είναι πεταλωμένα όπως όλα τα ζώα που τα χρησιμοποιούσαν για κυνήγι ή για φόρτωμα, φορούσαν στα πόδια τους μπουτάκια σαν αυτά που φορούν οι άνθρωποι, φτιαγμένα από άσπρο δέρμα.

Και ο οδηγός του κάρου;...

Φανταστείτε έναν ανθρωπάκο περισσότερο φαρδύ παρά μακρύ, μαλακό και λιπαρό σαν μπάλα βούτυρο, με ένα προσωπάκι σαν το ροδόμηλο, ένα στοματάκι που πάντα γελούσε και μια φωνούλα λεπτή και χαϊδευτική σαν του γάτου που παρακαλάει για χάδια την αφεντικίνα του.

Όλα τα παιδιά τον αγάπησαν με το που τον είδαν και συναγωνιζόντουσαν ποιο θα πρωτοανέβει στο κάρο του, για να τα οδηγήσει σε εκείνη την ωραία περιπέτεια που ήταν γνωστή στον γεωγραφικό χάρτη με το θελκτικό όνομα “η Χώρα της καλοπέρασης”.

Πραγματικά το κάρο ήταν ήδη γεμάτο πιτσιρίκια από οκτώ έως δώδεκα χρονών, παστωμένα το ένα πάνω στο άλλο σαν τις αντζούγιες στη σαλαμούρα. Ζαλιζόντουσαν, είχαν στριμωχτεί, σχεδόν δεν μπορούσαν να πάρουν ανάσα, μα κανένα τους δεν παραπονιόταν, ούτε κιχ δεν έβγαζε. Το ότι σε λίγες ώρες θα έφταναν σε μια χώρα όπου δεν υπήρχαν βιβλία ούτε σχολεία ούτε δάσκαλοι ήταν μια παρηγοριά που τα ευχαριστούσε και τους έδινε τέτοια ξεγνοιασιά, ώστε δεν δυσφορούσαν, δεν πεινούσαν, δεν διψούσαν, δεν νύσταζαν.

Με το που σταμάτησε το κάρο, ο ανθρωπάκος στράφηκε στον Σπίθα και με χίλια σκέρτσα τον ρώτησε χαμογελώντας:

«Πες μου, καλό μου παιδί, θέλεις να ‘ρθεις κι εσύ σε αυτήν εκεί την ευλογημένη χώρα;»

«Αν θέλω, λέει!»

«Σε προειδοποιώ, καλό μου παιδί, δεν υπάρχει άλλος χώρος στο κάρο. Όπως βλέπεις, είναι φρακαρισμένο!...»

«Τι να κάνουμε!» απάντησε ο Σπίθας. «Αν δεν έχει θέση μέσα, θα πάω να καθίσω στα μπράτσα του κάρου». Και δίνοντας έναν πήδο, καβάλησε στο ένα μπράτσο.

«Κι εσύ, αγαπούλα μου» είπε ο ανθρωπάκος και στράφηκε όλος κολακεία στον Πινόκιο «τι σκοπεύεις να κάνεις; Θα μείνεις εδώ ή θα έρθεις μαζί μας;...»

«Θα μείνω εδώ» απάντησε ο Πινόκιο. «Θέλω να γυρίσω στο σπίτι μου. Θέλω να μελετήσω και να προκόψω στο σχολείο, όπως κάνουν όλα τα καλά παιδιά».

«Μπράβο σου!»

«Πινόκιο» είπε τότε ο Σπίθας «άκουσέ με κι έλα μαζί μας να περάσουμε καλά!»

«Όχι, όχι, όχι!»

«Έλα μαζί μας και θα περάσουμε καλά!» φώναξαν τέσσερις ακόμα φωνές μέσα από το κάρο.

«Έλα μαζί μας και θα περάσουμε καλά!» φώναξαν όλες μαζί καμιά εκατοστή φωνές.

«Κι αν έρθω μαζί σας, τι θα πει η καλή μου Νεράιδα;» είπε η μαριονέτα, που άρχιζε να το σκέφτεται.

«Μη φορτώνεις το κεφάλι σου με τέτοια στενόχωρα πράγματα. Σκέψου πως θα πάμε σε μια χώρα όπου θα μπορούμε να κάνουμε όση φασαρία θέλουμε από το πρωί μέχρι το βράδυ!»

Ο Πινόκιο δεν απάντησε, μα αναστέναξε. Μετά αναστέναξε ξανά. Μετά άφησε έναν τρίτο αναστεναγμό. Στο τέλος είπε:

«Κάντε μου λίγο χώρο, θέλω να έρθω κι εγώ!...»

«Όλες οι θέσεις είναι πιασμένες» απάντησε ο ανθρωπάκος. «Για να σου δείξω όμως πόσο σε εκτιμώ, μπορώ να σου παραχωρήσω τη θέση μου στο κουβούκλιο.

«Κι εσείς;»

«Θα κάνω τον δρόμο με τα πόδια».

«Όχι, στ' αλήθεια, δεν μπορώ να το δεχτώ. Προτιμώ να ανέβω στην πλάτη κάποιου από αυτά τα γαϊδούρια!» φώναξε ο Πινόκιο.

Το είπε και το έκανε. Πλησίασε το δεξί γαϊδούρι του πρώτου ζευγαριού κι έκανε να το καθαλικέψει. Όμως το ζωντανό ξαφνικά έστρεψε το σώμα του και του έδωσε μια δυνατή μουσουδιά στο στομάχι και τον πέταξε πέρα.

Φανταστείτε τα τρανταχτά και ανάγωνα γέλια όλων εκείνων των παιδιών που παρακολούθησαν τη σκηνή.

Μα ο ανθρωπάκος δεν γέλασε. Πλησίασε όλο τρυφερότητα το γαϊδούρι που επαναστάτησε και κάνοντας ότι δήθεν του δίνει ένα φιλί, του πάτησε μια δαγκωνιά και του έκοψε το μισό δεξί αυτί .

Στο μεταξύ ο Πινόκιο, όρθιος ξανά και γεμάτος θυμό, έδωσε ένα σάλτο και κάθισε στα καπούλια του καημένου του ζώου. Κι ήταν τόσο ωραίο το σάλτο του που τα παιδιά σταμάτησαν τα γέλια κι έπιασαν να φωνάζουν: «Ζήτω ο Πινόκιο!» και να χειροκροτούν ατελείωτα.

Να όμως που ξαφνικά το γαϊδούρι σήκωσε τα δύο πισινά του πόδια και με ένα δυνατό τίναγμα έστειλε τη μαριονέτα να σκάσει πάνω σε ένα βουνό χαλίκια στον δρόμο.

Δυνατά γέλια ξανακούστηκαν. Όμως ο ανθρωπάκος, αντί να γελάσει, ένιωσε τόση στοργή για το ανήσυχο γαϊδουράκι που με τη μία τού έκοψε το μισό από το άλλο του αυτί. Μετά είπε στη μαριονέτα:

«Καβαλίκεψε ξανά και μη φοβάσαι. Αυτό το γαϊδούρι είπε να κάνει τα δικά του, μα του ψιθύρισα δυο λογάκια στο αυτί και ελπίζω να του άλλαξα ιδέες».

Ο Πινόκιο καβαλίκεψε και το κάρο άρχισε να κινείται. Τη στιγμή όμως που τα γαϊδούρια κάλπαζαν και το κάρο έτρεχε πάνω στα πετραδάκια του κυρίως δρόμου, στη μαριονέτα φάνηκε ότι άκουσε μια μακρινή φωνούλα που έλεγε:

«Φτωχό μου κορόιδο! Θέλησες να κάνεις το δικό σου, μα θα το μετανιώσεις!»

Ο Πινόκιο, φοβισμένος σχεδόν, κοίταξε από δω κι από κει, για να καταλάβει από πού ακούστηκαν τα λόγια, μα δεν είδε κανέναν. Τα γαϊδούρια κάλπαζαν, το κάρο έτρεχε, τα παιδιά μέσα στο κάρο κοιμόντουσαν, ο Σπίθας ροχάλιζε σαν τον τυφλοπόντικα και ο ανθρωπάκος στο κουβούκλιό του τραγουδούσε μέσα από τα δόντια του:

Όλοι κοιμούνται τη νύχτα

Κι εμένα δεν με πιάνει νύστα...

Δεν είχαν κάνει άλλο μισό χιλιόμετρο, όταν ο Πινόκιο άκουσε την αδύναμη φωνούλα που του έλεγε:

«Βάλτο στο μυαλό σου, ανόητε! Τα παιδιά που σταματούν να μελετούν και γυρίζουν τις πλάτες στα βιβλία, στα σχολεία και στους δασκάλους, για να το ρίξουν στη διασκέδαση και την καλοπέραση, δεν έχουν καλό τέλος! Το ξέρω από πείρα και μπορώ να στο βεβαιώσω!... Θα έρθει η μέρα που κι εσύ θα κλάψεις πικρά, όπως κλαίω εγώ τώρα... μα τότε θα είναι αργά!...»

Στο άκουσμα αυτών των ψιθύρων η μαριονέτα, τρομαγμένη περισσότερο από ποτέ, πήδηξε από τα καπούλια του ζώου και πήγε να πιάσει το γαϊδούρι από τη μουσούδα.

Και φανταστείτε πώς ένιωσε όταν κατάλαβε ότι το γαϊδούρι έκλαιγε... κι έκλαιγε σαν να ήταν παιδί!

«Ε, κύριε ανθρωπάκο» φώναξε τότε ο Πινόκιο στον αμαξά «ξέρετε τι έγινε τώρα; Αυτό το γαϊδούρι κλαίει».

«Άστο να κλαίει, θα γελάσει όταν θα παντρευτεί!»

«Μήπως του μάθατε και να μιλάει;»

«Όχι. Από μόνο του έμαθε να μουρμουρίζει κάτι λέξεις, γιατί ζούσε τρία χρόνια με μια παρέα εκπαιδευμένων σκύλων».

«Το καημένο το ζωντανό!...»

«Άντε, πάμε...» είπε ο ανθρωπάκος. «Μη χάνουμε τον χρόνο μας βλέποντας να κλαίει ένας γαϊδαρος. Καβαλίκεψε ξανά και πάμε. Η νύχτα είναι δροσερή και το ταξίδι μακρύ».

Ο Πινόκιο υπάκουσε χωρίς αντίρρηση. Το κάρο ξαναπήρε τον δρόμο του και το επόμενο πρωί πάνω στην αυγή έφτασαν χαρούμενοι στη “Χώρα της καλοπέραςης”.

Αυτή η χώρα δεν έμοιαζε με καμιά άλλη στον κόσμο. Ο συνολικός πληθυσμός της ήταν μόνο παιδιά. Τα μεγαλύτερα ήταν δεκατεσσάρων χρονών και τα μικρότερα μόλις οκτώ. Στους δρόμους επικρατούσε μια χαρά, μια φασαρία, στριγκλίσματα να σου φεύγει το μυαλό! Ομάδες κατεργαράκων παντού: άλλος έπαιζε το παιχνίδι με τα καρύδια¹, με τα πλακάκια², με μπάλα, άλλος έκανε ποδήλατο, άλλος καβαλίκευε ένα ξύλινο αλογάκι. Άλλοι έπαιζαν τυφλόμυγα κι άλλοι κυνηγητό. Κάποιοι ήταν ντυμένοι παλιάτσοι και κατάπιναν αναμμένα στουπιά. Άλλος απάγγελε ποιήματα, άλλος τραγουδούσε, κάποιος έκανε ακροβατικά άλματα, άλλος διασκέδαζε περπατώντας με τα χέρια κάτω και τα πόδια στον αέρα. Άλλος έπαιζε με το στεφάνι κι άλλος πήγαινε πάνω κάτω ντυμένος στρατηγός φορώντας περικεφαλαία με φτερά και διατάζοντας ένα στράτευμα από χαρτοπολτό. Άλλος γελούσε, άλλος ούρλιαζε, άλλος φώναζε, χτυπούσε τα χέρια, σφύριζε,

¹ Το παιχνίδι με τα καρύδια παιζόταν ως εξής: Τα καρύδια τοποθετούνταν σε σειρές τω δώδεκα, των έξι ή των τεσσάρων, το ένα πάνω στο άλλο, και ο παίκτης από κάποια απόσταση προσπαθούσε να ρίξει όσο περισσότερα μπορούσε χτυπώντας τα με το δικό του καρύδι.

² Το παιχνίδι με τα πλακάκια παιζόταν ως εξής: Κάποιο αντικείμενο, συνήθως μια κανάτα, έμπαινε σε κάποια οριοθετημένη απόσταση και ο κάθε παίκτης προσπαθούσε να πετάξει το πλακάκι του όσο πιο κοντά σε αυτήν μπορούσε. Αντί για κανάτα, μπορεί να ήταν ένας σωρός από βότσαλα ή νομίσματα ή μικρές φιγούρες και όσα από αυτά τα έβρισκε το πλακάκι που πέταγε ο παίκτης, τα έπαιρνε δικά του.

έκανε σαν την κότα που έχει γεννήσει αυγό. Σε γενικές γραμμές επικρατούσε τέτοιο πανδαιμόνιο, τέτοια διαολεμένη φασαρία που μόνο αν έβαζες μπαμπάκι στα αυτιά σου, δεν κινδύνευες να κουφαθείς. Σε όλες τις πλατείες έβρισκες στημένα θεατράκια από καμβά γεμάτα από πλήθη παιδιών από το πρωί μέχρι το βράδυ, και σε όλους τους τοίχους των σπιτιών διάβαζες επιγραφές γραμμένες με κάρβουνο με νόστιμα πραγματάκια όπως τα ακόλουθα: ζήτω η κανοπέραση! (αντί για καλοπέραση), δεν τέλουμε πια σολεία (αντί δεν θέλουμε πια σχολεία), κάτω η θιρημητική (αντί για αριθμητική) και άλλα τέτοια μαργαριτάρια.

Ο Πινόκιο, ο Σπίθας και όλα τα άλλα παιδιά που είχαν κάνει το ταξίδι με τον ανθρωπάκο, με το που πάτησαν το πόδι τους στην πόλη, βρέθηκαν αμέσως μέσα σε αυτό το ατελείωτο χάος και σε λίγα λεπτά, όπως εύκολα μπορείτε να φανταστείτε, έγιναν φίλοι με όλους. Ποιος δεν θα ήταν τόσο χαρούμενος, τόσο ικανοποιημένος; Με τις διασκεδάσεις και τα παιχνίδια, οι ώρες, οι μέρες, οι βδομάδες κυλούσαν σαν το νερό.

«Αχ! Τι ωραία ζωή!» έλεγε ο Πινόκιο κάθε φορά που έπεφτε πάνω στον Σπίθα.

«Βλέπεις λοιπόν ότι είχα δίκιο; Και να σκεφτείς ότι δεν ήθελες να έρθεις μαζί μας και ότι σου είχε σφηνωθεί στο κεφάλι να γυρίσεις στο σπίτι της Νεράιδας σου, για να χάσεις τον καιρό σου με το διάβασμα! Κι αν σήμερα έχεις απαλλαχτεί από τη βαρεμάρα των βιβλίων και των σχολείων, το χρωστάς σε μένα, στις συμβουλές και στις φροντίδες μου, κατάλαβες; Μόνο οι αληθινοί φίλοι ξέρουν να κάνουν τέτοιες μεγάλες χάρες».

«Έτσι είναι, Σπίθα! Αν σήμερα είμαι τόσο χαρούμενος, είναι δικό σου κατόρθωμα. Κι όμως, ξέρεις τι μου έλεγε ο δάσκαλος μιλώντας για σένα; Μου έλεγε πάντα: “Μην έχεις πάρε δώσε με εκείνον τον ανακατωσούρα τον Σπίθα, γιατί ο Σπίθας είναι κακή παρέα και μόνο άσχημα μπορεί να σε συμβουλέψει!...”»

«Καημένε δάσκαλε!» απάντησε ο άλλος κουνώντας το κεφάλι. «Δυστυχώς το ξέρω πως δεν με έβλεπε με καλό μάτι και πως άλλο που δεν ήθελε να με συκοφαντεί συνέχεια. Μα εγώ είμαι μεγαλόψυχος και τον συγχωρώ!»

«Τι μεγάλη καρδιά!» είπε ο Πινόκιο αγκαλιάζοντας στοργικά τον φίλο του και δίνοντάς του ένα φιλί στο μέτωπο.

Στο μεταξύ είχαν περάσει πέντε μήνες με όλες αυτές τις καθημερινές διασκεδάσεις και την καλοπέραση χωρίς να ανοίξουν ούτε ένα βιβλίο και χωρίς σχολείο... όταν ένα πρωί με το που ξύπνησε ο Πινόκιο, τον περίμενε, όπως λέμε, μια άσχημη έκπληξη που του χάλασε τη διάθεση.

32. Ο Πινόκιο βγάζει γαϊδουρινά αυτιά και μετά γίνεται πραγματικό γαϊδουράκι κι αρχίζει να γκαρίζει.

Και ποια ήταν αυτή η έκπληξη;

Θα σας την πω εγώ, αγαπημένοι μου μικροί αναγνώστες: η έκπληξη ήταν πως ο Πινόκιο με το που ξύπνησε, από συνήθεια θέλησε να ξύσει το κεφάλι του. Και καθώς έξυνε το κεφάλι του, κατάλαβε...

Μήπως μαντέψατε τι πράγμα κατάλαβε;

Εντελώς σαστισμένος κατάλαβε ότι τα αυτιά του είχαν μεγαλώσει πάνω από μία παλάμη.

Ξέρετε ότι η μαριονέτα από γεννησιμιού της είχε πολύ μικρά αυτιά, τόσο μικρά που ούτε που τα έβλεπες όταν την κοιτούσες! Φανταστείτε λοιπόν πώς ένιωσε ο Πινόκιο όταν άγγιξε τα αυτιά του και κατάλαβε πως τη νύχτα μάκρυναν τόσο που έμοιαζαν με κουτάλες. Αμέσως έτρεξε να βρει έναν καθρέφτη για να καθρεφτιστεί. Μη βρίσκοντας όμως έναν καθρέφτη, γέμισε νερό την κανάτα που είχε για να πλένεται και είδε μέσα εκεί αυτό που δεν θα ήθελε να δει ποτέ του: είδε δηλαδή ότι το πρόσωπό του ήταν στολισμένο με ένα καταπληκτικό ζευγάρι γαϊδουρινά αυτιά. Σας αφήνω να σκεφτείτε τη στενοχώρια, την ντροπή και την απελπισία του καημένου του Πινόκιο!

Άρχισε να κλαίει, να στριγκλίζει, να χτυπάει το κεφάλι στον τοίχο. Μα όσο περισσότερο απελπιζόταν τόσο τα αυτιά του μεγάλωναν, μεγάλωναν και γινόντουσαν μαλλιαρά στην κορυφή.

Στο άκουσμα εκείνων των δυνατών φωνών, μπήκε στο δωμάτιο μια όμορφη Μαρμοτίτσα που έμενε στον επάνω όροφο και που μόλις είδε τη μαριονέτα σε αυτήν την κατάσταση, ρώτησε με έγνοια:

«Τι έπαθες, καλέ μου συγκάτοικε;»

«Είμαι άρρωστος, Μαρμοτίτσα μου, πολύ άρρωστος... από μια αρρώστια που μου φέρνει τρόμο! Ξέρεις να διαβάξεις τον πυρετό;»

«Κάτι λίγο».

«Κοιτάς μήπως έχω πυρετό;»

Η Μαρμοτίτσα σήκωσε το μπροστινό δεξί της πόδι και αφού έπιασε τον καρπό του Πινόκιο, του είπε αναστενάζοντας:

«Φίλε μου, λυπάμαι που θα σου πω τα άσχημα νέα!...»

«Δηλαδή;»

«Έχεις πολύ άσχημο πυρετό!»

«Τι λογής πυρετό;»

«Γαϊδουρινό».

«Δεν τον καταλαβαίνω αυτόν τον πυρετό!» απάντησε η μαριονέτα, αν και δυστυχώς είχε καταλάβει.

«Τότε θα στον εξηγήσω εγώ» είπε πάλι η Μαρμοτίτσα. «Μάθε λοιπόν ότι σε δυο τρεις ώρες δεν θα είσαι ούτε μαριονέτα, ούτε παιδί...»

«Και τι θα είμαι;»

«Σε δυο τρεις ώρες θα γίνεις πραγματικό γαϊδούρι, σαν αυτά που σέρνουν το κάρο και πηγαίνουν τα λάχανα και τα σαλατικά στην αγορά».

«Αχ! Ο καημένος εγώ, ο καημένος εγώ!» φώναξε ο Πινόκιο πιάνοντας με τα χέρια του και τα δύο του αυτιά και τραβώντας τα και πασπατεύοντάς τα σαν τρελός, λες και ήταν τα αυτιά κάποιου άλλου.

«Αγαπητέ μου» είπε ξανά η Μαρμοτίτσα για να τον παρηγορήσει «τι θέλεις να γίνει; Αυτή είναι η μοίρα σου, αυτά είναι γραμμένα σοφά λόγια, ότι δηλαδή όλα τα κακομαθημένα παιδιά που βαρέθηκαν τα βιβλία, τα σχολεία και τους δασκάλους και περνούν τον καιρό τους με παιχνίδια και διασκεδάσεις, αργά ή γρήγορα θα γίνουν γαϊδουράκια.

«Μα έτσι είναι στ' αλήθεια;» ρώτησε ανάμεσα σε αναφιλητά ο Πινόκιο.

«Έτσι δυστυχώς! Δεν ωφελεί να κλαις πια. Θα έπρεπε να το σκεφτείς πρωτύτερα!»

«Μα δεν φταίω εγώ. Πίστεψέ το, Μαρμοτίτσα μου, το φταίξιμο είναι όλο του Σπίθα!...»

«Και ποιος είναι αυτός ο Σπίθας;»

«Ένας συμμαθητής μου. Εγώ ήθελα να γυρίσω στο σπίτι μου, ήθελα να είμαι υπάκουος, να συνεχίσω να μελετάω και να προκόψω... ο Σπίθας όμως μου είπε: “Τι το θέλεις το διάβασμα; Τι το θέλεις το σχολείο;... Έλα καλύτερα μαζί μου στη Χώρα της καλοπέραςης, όπου δεν θα μελετάμε ποτέ και θα διασκεδάσουμε από το πρωί μέχρι το βράδυ και θα είμαστε πάντα χαρούμενοι”».

«Και γιατί ακολούθησες τη συμβουλή αυτού του δήθεν φίλου, της κακιιάς παρέας;»

«Γιατί;... Γιατί, Μαρμοτίτσα μου, είμαι μια μαριονέτα χωρίς κρίση... και χωρίς καρδιά. Αχ! αν είχα μια στάλα καρδιά, ποτέ μου δεν θα είχα εγκαταλείψει εκείνη την καλή Νεράιδα, που με αγαπούσε σαν μαμά και είχε κάνει τόσα για μένα!... και τώρα θα ήμουν ένα καλό παιδί σαν όλα τα άλλα! Αχ! και να τον πιάσω αυτόν τον Σπίθα, αλίμονό του! Θα του τα ψάλλω από την καλή και από την ανάποδη».

Κι έκανε να βγει από το δωμάτιο. Μα φθάνοντας στην πόρτα, θυμήθηκε πως είχε γαϊδουρινά αυτιά και νιώθοντας ντροπή να εμφανιστεί με αυτά, τι νομίζετε ότι σκαρφίστηκε; Πήρε ένα μεγάλο πάνινο καπελάκι, το φόρεσε και το τράβηξε μέχρι κάτω από τα αυτιά.

Μετά βγήκε και βάλθηκε να ψάχνει παντού τον Σπίθα. Τον έψαξε στους δρόμους, στις πλατείες, στα θεατράκια, παντού, όμως δεν τον βρήκε. Ρώτησε όποιον συναντούσε στο διάβα του, μα κανείς δεν τον είχε δει.

Τότε γύρισε να τον ψάξει στο σπίτι και φτάνοντας, του χτύπησε την πόρτα.

«Ποιος είναι;» ρώτησε από μέσα ο Σπίθας.

«Εγώ είμαι!» απάντησε η μαριονέτα.

«Περίμενε λίγο και σου ανοίγω».

Η πόρτα άνοιξε μετά από μισή ώρα. Και φανταστείτε πώς σάστισε ο Πινόκιο όταν, μπαίνοντας στο δωμάτιο, είδε τον φίλο του τον Σπίθα να φοράει στο κεφάλι ένα μεγάλο πάνινο καπέλο που του έφτανε μέχρι τη μύτη.

Βλέποντας το καπέλο, ο Πινόκιο ένιωσε σχεδόν παρηγορημένος και αμέσως σκέφτηκε από μέσα του:

«Λες ο φίλος μου να έχει την ίδια αρρώστια που έχω κι εγώ; Λες να έχει κι αυτός γαϊδουρινό πυρετό;...»

Και κάνοντας ότι δεν είχε καταλάβει το παραμικρό, τον ρώτησε χαμογελώντας:

«Πώς είσαι, καλέ μου Σπίθα;»

«Πολύ καλά. Σαν το ποντίκι πάνω στο τυρί».

«Σοβαρά μιλάς;»

«Και γιατί να σου πω ψέματα;»

«Συγγνώμη, φίλε μου. Και τότε γιατί φοράς αυτό το πάνινο καπελάκι που σου κρύβει τα αυτιά;»

«Έτσι μου είπε ο γιατρός, γιατί πονάει το γόνατό μου. Κι εσύ, καλέ μου Πινόκιο, γιατί φοράς αυτό το πάνινο καπελάκι που σου κρύβει τα αυτιά;»

«Έτσι μου είπε ο γιατρός, γιατί έγδαρα το πόδι μου».

«Αχ! Καημένε μου Πινόκιο!»

«Αχ! Καημένε μου Σπίθα!...»

Και μετά από αυτά τα λόγια ακολούθησε μια μακριά σιωπή, όπου το μόνο που έκαναν οι δυο φίλοι ήταν να κοιτάζονται σαν να κορόιδευαν ο ένας τον άλλον.

Στο τέλος η μαριονέτα είπε στον φίλο της με μια μελωδική γλυκιά φωνή:

«Λύσε μου την απορία, καλέ μου Σπίθα. Είχες ποτέ πρόβλημα με τ' αυτιά σου;»

«Ποτέ! Εσύ;»
«Ποτέ! Αν και από σήμερα το πρωί το ένα μου αυτί με ενοχλεί».
«Κι εμένα το ίδιο».
«Κι εσένα;... Και ποιο αυτί σε πονάει;»
«Και τα δύο. Κι εσένα;»
«Και τα δύο. Λες να είναι η ίδια αρρώστια;»
«Φοβάμαι πως ναι».
«Μου κάνεις μια χάρη, Σπίθα;»
«Ευχαρίστως! Με όλη μου την καρδιά».
«Με αφήνεις να δω τ' αυτιά σου;»
«Γιατί όχι; Μα πιο πριν, θέλω να δω τα δικά σου αυτιά, καλέ μου Πινόκιο».
«Όχι, εσύ πρώτα».
«Όχι, αγαπητέ μου! Πρώτα εσύ, και μετά εγώ!»
«Καλά λοιπόν» είπε τότε η μαριονέτα «ας κάνουμε μια συμφωνία σαν καλοί φίλοι».
«Για να ακούσουμε».
«Να βγάλουμε ταυτόχρονα τα καπελάκια μας. Σύμφωνοι;»
«Σύμφωνοι».
«Προσοχή λοιπόν!»
Και ο Πινόκιο άρχισε να μετράει δυνατά:
«Ένα! Δύο! Τρία!»
Μόλις ακούστηκε το *τρία!* και τα δυο παιδιά έβγαλαν τα καπελάκια τους και τα πέταξαν στον αέρα.
Και τότε συνέβη κάτι που θα φαινόταν απίστευτο, αν δεν ήταν αληθινό. Δηλαδή, αυτό που έγινε ήταν ότι και ο Πινόκιο και ο Σπίθας όταν είδαν ότι είχαν πάθει ακριβώς το ίδιο, αντί να μετανιώσουν και να στενοχωρηθούν, άρχισαν να συνηθίζουν τα θεόρατα αυτιά τους και μετά από χίλια πειράγματα κατέληξαν σε δυνατά γέλια.
Και γελούσαν, γελούσαν, γελούσαν, μέχρι που τους πόνεσε η κοιλιά τους. Μα πάνω στο καλύτερο, ξαφνικά ο Σπίθας σταμάτησε να γελά, τρέκλισε κι αλλάζοντας χρώμα, είπε στον φίλο του:
«Βοήθεια, βοήθεια, Πινόκιο!»
«Τι έπαθες;»
«Αχου! Δεν μπορώ να σταθώ όρθιος στα πόδια μου».
«Ούτε εγώ» φώναξε ο Πινόκιο κλαίγοντας και τρεκλίζοντας.
Και καθώς έλεγαν έτσι, έσκυψαν κι οι δυο τους καταγής και περπατώντας με χέρια και με πόδια, άρχισαν να γυροφέρνουν το δωμάτιο και να τρέχουν.

Κι όσο έτρεχαν, τα μπράτσα τους έγιναν ποδαράκια ζώου, τα πρόσωπά τους μάκρυναν και απόκτησαν μουσούδι, και τα πλευρά τους καλύφθηκαν από ένα ανοιχτόχρωμο γκρίζο τρίχωμα με άσπρες και σταχτιές πινελιές.

Μα ξέρετε ποια ήταν η πιο άσχημη στιγμή για εκείνους τους δύο μασκαράδες; Η πιο άσχημη και ταπεινωτική στιγμή ήταν όταν ένωσαν να ξεφυτρώνει μια ουρά ξοπίσω τους. Και τότε, νικημένοι από τη λύπη και την ντροπή, έπιασαν να κλαίνε και να παραπονιούνται για τη μοίρα τους.

Μακάρι να μην το είχαν κάνει ποτέ τους! Αντί για αναστεναγμούς και παράπονα, έβγαζαν γαϊδουρινά γκαρίσματα. Και γκαρίζοντας δυνατά, έκαναν κι οι δυο μαζί: α-γκα, α-γκα, α-γκα.

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε η πόρτα και μια φωνή είπε απ' έξω:

«Ανοίξτε! Είμαι ο ανθρωπάκος, ο οδηγός του κάρου που σας έφερε σε αυτή τη χώρα. Ανοίξτε γρήγορα, αλλιώς αλίμονό σας!»

33. Αφού ο Πινόκιο μεταμορφώθηκε σε γαϊδουράκι, τον πήγαν να τον πουλήσουν, και τον αγοράζει ο Διευθυντής μιας κομπανίας παλιάτσων, για να του μάθει να χορεύει και να πηδάει τα στεφάνια. Μα ένα βράδυ κουτσαίνεται, και τότε τον αγοράζει κάποιος άλλος, για να φτιάξει ένα ταμπούρλο από το τομάρι του.

Αφού είδε ότι δεν του άνοιγαν την πόρτα, ο ανθρωπάκος την άνοιξε με μια δυνατή κλωτσιά και μπαίνοντας μέσα στο δωμάτιο, είπε με το γνωστό του γέλιο στον Πινόκιο και τον Σπίθα:

«Μπράβο, παιδιά! Ωραία που γκαρίζατε! Αμέσως σας γνώρισα από τη φωνή και να 'μαι».

Ακούγοντας αυτά τα λόγια τα δυο γαϊδουράκια έμειναν ακίνητα με το κεφάλι κάτω, τα αυτιά χαμηλωμένα και την ουρά στα σκέλια.

Αρχικά ο ανθρωπάκος τούς ίσιωσε το τρίχωμα, τα χάιδεψε, τα κανάκεψε. Μετά, έβγαλε τη βούρτσα κι άρχισε να τα χτενίζει.

Κι αφού τα καλοχτένισε κι έκανε το τρίχωμά τους να λάμπει σαν τον καθρέφτη, τότε τους έβαλε το σαμάρι και τα οδήγησε στην πλατεία της αγοράς με την ελπίδα να τα πουλήσει και να βγάλει ένα καλό κέρδος.

Και πράγματι, δεν χρειάστηκε να περιμένει και πολύ. Ο Σπίθας αγοράστηκε από έναν χωρικό που του είχε ψοφήσει το γαϊδούρι κάτι μέρες πριν, και ο Πινόκιο πουλήθηκε στον Διευθυντή μιας κομπανίας παλιάτσων και σχοινοβατών, που τον αγόρασε για να τον εκπαιδεύσει και να τον κάνει να πηδάει και να χορεύει μαζί με τα άλλα ζώα της κομπανίας.

Και τώρα καταλάβετε, μικροί μου αναγνώστες, ποιο ήταν το επάγγελμα που έκανε ο ανθρωπάκος; Αυτό το τέρας, που η όψη του έμοιαζε να είναι από γάλα και μέλι, από καιρό σε καιρό γύριζε τον κόσμο με ένα κάρο. Στον δρόμο του μάζευε με υποσχέσεις και γαλιφιές όλα τα οκνηρά παιδιά που είχαν βαρεθεί τα βιβλία και τα σχολεία. Και μόλις τα φόρτωνε στο κάρο του, τα πήγαινε στη “Χώρα της καλοπέρασης”, όπου περνούσαν όλο τον χρόνο τους με παιχνίδια, φασαρίες και διασκέδαση. Και μετά, όταν εκείνα τα καημένα τα παραπλανημένα παιδιά, με το να διασκεδάζουν συνέχεια και να μη μελετάνε πια, μεταμορφωνόντουσαν σε γαϊδουράκια, αυτός, περιχαρής και ικανοποιημένος, τα έπαιρνε και τα πουλούσε στα πανηγύρια και στα παζάρια. Κι έτσι σε λίγα χρόνια είχε βγάλει πάρα πολλά χρήματα και είχε γίνει εκατομμυριούχος.

Δεν ξέρω τι απέγινε ο Σπίθας. Ξέρω όμως ότι ο Πινόκιο από τις πρώτες μέρες συνάντησε μια σκληρή και γεμάτη κακομεταχείριση ζωή.

Με το που τον οδήγησε στον στάβλο, το καινούριο αφεντικό τού γέμισε το παχνί με άχυρο. Μα ο Πινόκιο, μόλις δοκίμασε, το έφτυσε.

Τότε το αφεντικό μουρμουρίζοντας γέμισε το παχνί με σανό, μα ούτε αυτό του άρεσε.

«Α! Ούτε ο σανός σου αρέσει;» φώναξε θυμωμένο το αφεντικό. «Στάσου και θα δεις, καλό μου γαϊδουράκι, πως αν κάνεις νάζια, ξέρω εγώ πώς να σου αλλάξω μυαλά!...»

Και για να το συναιτήσει, του έδωσε μια με το μαστίγιο ανάμεσα στα πόδια.

Ο Πινόκιο άρχισε να κλαίει και να γκαρίζει από τον δυνατό πόνο και γκαρίζοντας είπε:

«Α-γκα, Α-γκα, δεν μπορώ να χωνέψω το άχυρο!...»

«Τότε φάε τον σανό!» απάντησε το αφεντικό, που καταλάβαινε πολύ καλά τη γαϊδουρινή γλώσσα.

«Α-γκα, α-γκα, ο σανός μου φέρνει πόνους στο σώμα!...»

«Και νομίζεις, λοιπόν, πως ένα γαϊδούρι σαν και του λόγου σου πρέπει να το ταΐζω κοιτολέτες και καπόνια;» είπε το αφεντικό όλο και πιο έξαλλο δίνοντάς του μια δεύτερη καμτσικιά.

Στη δεύτερη καμτσικιά ο Πινόκιο από σύνεση σταμάτησε και δεν είπε τίποτα άλλο.

Στο μεταξύ ο στάβλος κλείδωσε και ο Πινόκιο έμεινε μόνος. Κι επειδή είχε πολλές ώρες να φάει, άρχισε να χασμουριέται από την πείνα. Και καθώς χασμουριόταν, άνοιγε το στόμα, που έμοιαζε με φούρνο.

Στο τέλος, μη βρίσκοντας κάποιο άλλο φαγώσιμο μέσα στο παχνί, θέλοντας και μη άρχισε να μασουλάει λίγο σανό. Κι αφού τον μασούλισε καλά καλά, έκλεισε τα μάτια και τον κατάπιε.

«Δεν είναι κι άσχημος αυτός ο σανός». Κι έπειτα είπε από μέσα του: «Τι καλά όμως που θα ήταν να συνέχιζα το σχολείο!... Τέτοια ώρα, αντί για σανό, θα έτρωγα ένα καλό κομμάτι ψωμί με μια μεγάλη φέτα σαλάμι. Τι να κάνουμε, υπομονή!...»

Με το που ξύπνησε το επόμενο πρωί, έψαξε αμέσως μέσα στο παχνί μήπως φάει λίγο ακόμα σανό. Δεν βρήκε όμως τίποτα, γιατί τον είχε φάει όλον το προηγούμενο βράδυ.

Οπότε έβαλε στο στόμα μια μπουκιά ψιλοκομμένο άχυρο. Κι όσο το μασούλαγε, πείστηκε ότι η γεύση του άχυρου δεν έφερνε με τίποτα στο ριζότο μιλανέζε ούτε στα μακαρόνια ναπολιτάνα.

«Υπομονή!» ξαναείπε συνεχίζοντας να μασουλάει. «Τουλάχιστον το πάθημά μου να γίνει μάθημα σε όλα τα ανυπάκουα παιδιά που δεν έχουν όρεξη για μελέτη. Υπομονή!... Υπομονή!»

«Θα σου δείξω εγώ υπομονή!» ούρλιαξε το αφεντικό, που έμπαινε εκείνη τη στιγμή στον στάβλο. «Μπας και νομίζεις, καλό μου γαϊδουράκι, πως σε αγόρασα μόνο για να σε ταΐζω και να σε ποτίζω; Σε αγόρασα για να δουλεύεις και να βγάζω πολλά λεφτά. Άντε γεια σου, λοιπόν, κουνήσου! Πάμε στο Τσίρκο, κι εκεί θα σε μάθω να πηδάς τα στεφάνια, να τσακίζεις τα χαρτοβάρελα και να μάθεις να χορεύεις βαλς και πόλκα όρθιος στα δυο σου πισινά πόδια».

Ο καημένος ο Πινόκιο, θέλοντας και μη, έπρεπε να μάθει όλα αυτά τα ωραία. Μα για να τα μάθει χρειάστηκαν τρεις μήνες και πολλές καμτσικιές, τόσες που του σηκωνόταν το πετσί.

Έρθε τέλος η μέρα που το αφεντικό του κατάφερε να ανακοινώσει μια πολύ πρωτότυπη παράσταση. Τα πολύχρωμα ταμπελάκια που ήταν κολλημένα στα σοκάκια έλεγαν:

ΜΕΓΑΛΗ ΥΠΕΡΠΑΡΑΓΩΓΗ

Για απόψε το βράδυ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΑ ΑΚΡΟΒΑΤΙΚΑ ΘΑ ΛΑΒΟΥΝ ΧΩΡΑ ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ και από όλα τα άλογα της Κομπανίας, αρσενικά και θηλυκά κι επίσης

Θα εμφανιστεί για πρώτη φορά το διάσημο ΓΑΙΔΟΥΡΑΚΙ ΠΙΝΟΚΙΟ, που είναι γνωστό με το όνομα ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Το θέατρο θα είναι φωταγωγημένο.

Εκείνο το βράδυ, όπως φαντάζεστε, μία ώρα πριν την έναρξη της παράστασης το θέατρο ήταν ασφυκτικά γεμάτο.

Δεν μπορούσες να βρεις ούτε πολυθρόνα ούτε καρέκλα ούτε σκαμνάκι, ακόμα κι αν τα πλήρωνες με χρυσάφι.

Οι κερκίδες του Τσίρκου μυρμήγκιαζαν από πιτσιρίκους, πιτσιρίκες, παιδιά όλων των ηλικιών, που τα είχε πιάσει πανζουρλισμός να δουν να χορεύει το διάσημο γαϊδουράκι Πινόκιο.

Αφού τελείωσε το πρώτο μέρος της παράστασης, ο Διευθυντής της κομπανίας, ντυμένος με μαύρη μπλούζα, λευκό παντελόνι τριών τετάρτων και δερμάτινες μπότες που του έφταναν μέχρι το γόνατο, εμφανίστηκε μπροστά στο πολυπληθές κοινό και κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση απάγγειλε με σοβαρότητα τον ακόλουθο φλύαρο μονόλογο:

«Σεβαστό κοινό, κυρίες και κύριοι!

Εγώ, ο ταπεινός, περνώντας από αυτή τη φημισμένη μητρόπολη, θέλησα να έχω την τιμή όπως και τη χαρά να παρουσιάσω σε αυτό το έξυπνο και φιλοθεάμον κοινό ένα διάσημο γαϊδουράκι, που είχε ήδη την τιμή να χορέψει μπροστά στη μεγαλειότητα του αυτοκράτορα όλων των μεγάλων αυλών της Ευρώπης.

Αφού σας ευχαριστήσω, παρακαλώ να μας βοηθήσετε με την εμπυχωτική σας παρουσία και τη συμπάθειά σας!»

Αυτά τα λόγια έγιναν δεκτά με πολύ γέλιο και χειροκρότημα. Μα το χειροκρότημα έγινε διπλό έως ότου κατέληξε σε ένα είδος κυκλώνα όταν στη μέση της αρένας του Τσίρκου εμφανίστηκε το γαϊδουράκι Πινόκιο. Ήταν στολισμένο σαν να πήγαινε σε γιορτή. Είχε καινούριο χαλινάρι από γυαλιστερό δέρμα και μπρούτζινες πόρπες και καρφιά, δύο άσπρες καμέλιες στ' αυτιά, η χαιτή του ήταν χωρισμένη σε τούφες που ήταν δεμένες με φιογκάκια από κόκκινο μεταξωτό. Μια φαρδιά ασημόχρυση κορδέλα στην κοιλιά και η ουρά γεμάτη μωβ και θαλασσί βελούδινες κορδέλες. Σε γενικές γραμμές ήταν ένα γαϊδουράκι πολύ αγαπησιάρικο!

Παρουσιάζοντάς το στο κοινό, ο διευθυντής πρόσθεσε τα ακόλουθα λόγια:

«Αξιόσεβαστό μου κοινό! Δεν θα κάτσω να σας πω ψέματα για τις μεγάλες δυσκολίες που αντιμετώπισα για να κατανοήσω και να υποτάξω αυτό το θηλαστικό που έβασκε ελεύθερο από βουνό σε βουνό στις ηλιόλουστες πεδιάδες. Παρατηρείστε, παρακαλώ, πόση αγριάδα βγαίνει από τα μάτια του, καθώς χρειάστηκε να καταφύγω πολλές φορές στην ενδεδειγμένη λύση του μαστιγίου όταν όλα τα μέσα για να το συνηθίσω να ζει ανάμεσα σε πολιτισμένα τετράποδα είχαν αποδειχτεί μάταια. Μα αυτή μου η καλοσύνη μού σπάρραζε την καρδιά. Κι έτσι, ακολουθώντας το σύστημα της Ουαλίας, βρήκα στο κρανίο του ένα μικρό κοκάλινο χόνδρο που ο ίδιος ο Κλάδος Ιατρικής των Παρισίων έχει αναγνωρίσει ως πηγή της αναζωογόνησης των μαλλιών και του πυρρίχιου χορού. Γι' αυτό και εγώ θέλησα να εκπαιδεύσω το γαϊδουράκι στον χορό και όχι στα συνηθισμένα πηδήματα στεφανιών και βαρελιών. Θαυμάστε το και μετά το κρίνετε! Προτού όμως το απολαύσετε, επιτρέψτε μου, κύριοί μου, να σας προσκαλέσω στην παράσταση του αυριανού απογεύματος. Μα σε περίπτωση που βρέξει, θα αναβληθεί για τις 11 προμεσημβρίας της επομένης».

Και σε αυτό το σημείο ο Διευθυντής έκανε μία ακόμη βαθιά υπόκλιση. Μετά στράφηκε στον Πινόκιο και του είπε:

«Εμπρός, Πινόκιο! Προτού εκτελέσεις τις ασκήσεις μας, χαιρέτησε αυτό το σεβαστό κοινό, τους κυρίους, τις κυρίες και τα παιδιά!»

Ο Πινόκιο υπάκουσε και αμέσως δίπλωσε τα μπροστινά του πόδια και έμεινε γονατιστός, μέχρις ότου ο Διευθυντής, χτυπώντας το μαστίγιο, του φώναξε:

«Βηματισμός!»

Τότε το γαϊδουράκι σηκώθηκε στα τέσσερά του πόδια και άρχισε να κάνει τον γύρο της αρένας του Τσίρκου, βηματίζοντας πάντα.

Έπειτα από λίγο ο Διευθυντής φώναξε:

«Τροχασμός!»

Και ο Πινόκιο, υπακούοντας στη διαταγή, άλλαξε τον βηματισμό σε τροχασμό.

«Καλπασμός!»

Και ο Πινόκιο κάλπασε.

«Κούρσα!» Και ο Πινόκιο άρχισε να τρέχει σαν να έκανε κούρσα. Μα πάνω που έτρεχε σαν το άλογο κούρσας, ο Διευθυντής ύψωσε το χέρι του κι έριξε μια πιστολιά στον αέρα.

Μόλις άκουσε τον πυροβολισμό, το γαϊδουράκι προσποιήθηκε ότι πληγώθηκε και σωριάστηκε στην αρένα του Τσίρκου σαν να ήταν πραγματικά ετοιμοθάνατο.

Με το που ξανασηκώθηκε στα πόδια του ανάμεσα σε έναν καταιγισμό από χειροκροτήματα, ουρλιαχτά και παλαμάκια που έφταναν μέχρι τον ουρανό, από συνήθεια σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε προς τα πάνω... και κοιτάζοντας είδε σε μια εξέδρα μια όμορφη κυρία που στον λαιμό φορούσε ένα μεγάλο χρυσό περιδέρι απ' όπου κρεμόταν ένα μενταγιόν. Στο μενταγιόν ήταν ζωγραφισμένο το πορτρέτο της μαριονέτας.

«Εκείνο εκεί το πορτρέτο είναι το δικό μου!... Εκείνη εκεί η κυρία είναι η Νεράιδα!» είπε από μέσα του ο Πινόκιο, αναγνωρίζοντάς την αμέσως. Και έχοντας καταληφθεί από μεγάλη χαρά, προσπάθησε να φωνάξει:

«Αχ! Νεραϊδούλα μου! Αχ! Νεραϊδούλα μου!»

Όμως αντί γι' αυτά τα λόγια, του βγήκε από τον λαιμό ένα γκάρισμα τόσο ηχηρό και παρατεταμένο που έκανε όλους τους θεατές και κυρίως τα παιδιά που ήταν στο θέατρο να βάλουν τα γέλια.

Τότε ο Διευθυντής, για να νουθετήσει το γαϊδουράκι και να του δείξει ότι δεν ήταν ευγενικό να αρχίζει να γκαρίζει μπροστά στο κοινό, του έδωσε ένα χτυπηματάκι στο μουσούδι με τη λαβή του μαστιγίου.

Το καημένο το γαϊδουράκι έβγαλε έξω μια σπιθαμή γλώσσα και βάλθηκε να γλύφει το μουσούδι του τουλάχιστον πέντε λεπτά, νομίζοντας ίσως ότι έτσι θα γλύκαινε τον πόνο του.

Πόση όμως ήταν η απογοήτευσή του, όταν σηκώνοντας για δεύτερη φορά το κεφάλι, είδε ότι η εξέδρα ήταν άδεια και η Νεράιδα είχε εξαφανιστεί!...

Ένωσε σαν να πέθαινε. Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα και άρχισε να κλαίει δυνατά. Κανένας όμως δεν το κατάλαβε, κι ακόμα λιγότερο ο Διευθυντής, που, αντίθετα, χτυπώντας το μαστίγιο φώναξε:

«Εμπρός, Πινόκιο! Δείξτε τώρα στο κοινό με πόση χάρη πηδάτε τα στεφάνια».

Ο Πινόκιο προσπάθησε δυο τρεις φορές. Μα κάθε φορά που έφτανε μπροστά από ένα στεφάνι, αντί να το περάσει από μέσα, το περνούσε από κάτω. Στο τέλος έδωσε ένα σάλτο και πέρασε από μέσα. Όμως τα πίσω του πόδια μπουρδουκλώθηκαν μέσα στο στεφάνι και γι' αυτόν τον λόγο προσγειώθηκε από την άλλη σαν μπόγος.

Όταν ξανασηκώθηκε, κούτσαινε και με το ζόρι γύρισε στον στάβλο.

«Να ξαναβγεί ο Πινόκιο! Θέλουμε το γαϊδουράκι! Να ξαναβγεί το γαϊδουράκι!» φώναζαν τα παιδιά στην πλατεία, που είχαν στενοχωρηθεί και συγκινηθεί με το ατυχές περιστατικό.

Όμως το γαϊδουράκι δεν εμφανίστηκε ξανά εκείνη τη βραδιά.

Το επόμενο πρωί ο κτηνίατρος, δηλαδή ο γιατρός για τα ζώα, όταν ήρθε για επίσκεψη, διευκρίνισε ότι το γαϊδουράκι θα έμενε κουτσό για όλη του τη ζωή.

Τότε ο Διευθυντής είπε στο παιδί των στάβλων:

«Τι λες εσύ να το κάνω ένα κουτσό γαϊδούρι; Τζάμπα θα έτρωγε ψωμί. Γι' αυτό, πήγαινε το στην πλατεία και πούλα το ξανά».

Με το που έφτασαν στην πλατεία, αμέσως βρέθηκε αγοραστής, που ρώτησε το παιδί των στάβλων:

«Πόσα γυρεύεις για αυτό το κουτσό γαϊδούρι;»

«Είκοσι λίρες».

«Θα σου δώσω είκοσι σολδία. Μη νομίζεις ότι το παίρνω για να μου κάνει δουλειές. Το παίρνω μόνο για το τομάρι του. Βλέπω πως είναι πολύ σκληρόπετσο και θέλω να φτιάξω με το τομάρι του ένα ταμπούρλο για τη μουσική μπάντα του τόπου μου».

Σας αφήνω να σκεφτείτε, παιδιά μου, τι ένωσε ο Πινόκιο όταν άκουσε ότι προοριζόταν να γίνει ταμπούρλο!

Το γεγονός είναι ότι ο αγοραστής, με το που πλήρωσε τα είκοσι σολδία, οδήγησε το γαϊδουράκι σε έναν βράχο στην ακροθαλασσιά. Κι αφού του έβαλε

μια μεγάλη πέτρα στον λαιμό και το έδεσε από το ένα πόδι με ένα σκοινί που κρατούσε στο χέρι, του έδωσε μια απότομη σπρωξιά και το πέταξε στη θάλασσα.

Με τέτοιο βάρος στον λαιμό του, ο Πινόκιο πήγε κατευθείαν στον πάτο της θάλασσας. Και ο αγοραστής, κρατώντας πάντα τεντωμένο το σκοινί, κάθισε στον βράχο περιμένοντας να περάσει η ώρα και να πνιγεί το γαϊδουράκι, ώστε μετά να το γδάρει και να του πάρει το πετσί.

34. Ο Πινόκιο πέφτει στη θάλασσα, τον τρώνε τα ψάρια, και μεταμορφώνεται ξανά σε μαριονέτα. Μα καθώς κολυμπάει για να σωθεί, τον καταπίνει το τρομερό Σκυλόψαρο.

Αφού πέρασαν πενήντα λεπτά από την ώρα που το γαϊδουράκι βυθίστηκε στο νερό, ο αγοραστής είπε μονολογώντας:

«Τώρα πια το καημένο το κουτσό μου γαϊδουράκι θα πνίγηκε για τα καλά. Ας το τραβήξουμε λοιπόν επάνω κι ας φτιάξουμε το ωραίο μας ταμπούρλο με το πετό του».

Κι άρχισε να τραβάει το σκοινί που του είχε δέσει στο πόδι. Και τράβα, τράβα, τράβα, στο τέλος είδε να φαίνεται στην επιφάνεια του νερού... Μαντεύετε τι; Αντί για ένα ψόφιο γαϊδουράκι, είδε να ανεβαίνει στην επιφάνεια του νερού μια ζωντανή μαριονέτα που τινάζοταν σαν το χέλι.

Βλέποντας εκείνη την ξύλινη μαριονέτα, ο καημένος ο άνθρωπος πίστεψε πως ονειρευόταν και απόμεινε σαστισμένος με το στόμα ανοιχτό και τα μάτια διάπλατα ανοιχτά κι αυτά.

Έχοντας συνέλθει λίγο από την πρώτη σαστιμάρα, είπε κλαίγοντας και τραυλίζοντας:

«Και το γαϊδουράκι που πέταξα στη θάλασσα, πού είναι;»

«Εγώ είμαι εκείνο το γαϊδουράκι!» απάντησε γελώντας η μαριονέτα.

«Εσύ;»

«Εγώ».

«Αχ! Κλεφταράκο! Πας να με κοροϊδέψεις;»

«Να σας κοροϊδέψω; Κάθε άλλο, καλό μου αφεντικό. Σας μιλάω σοβαρά».

«Μα πώς κι έγινε, κι εσύ, που λίγο πριν ήσουν γαϊδουράκι, τώρα βγήκες πάνω στο νερό κι έχεις γίνει μια ξύλινη μαριονέτα;...»

«Μάλλον θα οφείλεται στο νερό. Τα κάνει η θάλασσα κάτι τέτοια».

«Πάψε, μαριονέτα, πάψε!... Μην πας να μου κάνεις πλάκα. Αλίμονό σου, αν χάσω την υπομονή μου!»

«Καλά λοιπόν, αφεντικό. Θέλετε να μάθετε όλη την ιστορία; Λύστε μου το πόδι και θα σας τη διηγηθώ».

Εκείνος ο ανακατωσούρας ο αγοραστής, περίεργος να μάθει τι έγινε στην πραγματικότητα, του έλυσε αμέσως τη θηλιά του σκοινιού με το οποίο τον είχε δέσει. Και τότε ο Πινόκιο, ελεύθερος πια σαν το πετούμενο πουλί, άρχισε να λέει:

«Να ξέρετε ότι εγώ ήμουν μια ξύλινη μαριονέτα, όπως με βλέπετε σήμερα. Και λίγο ακόμα και θα γινόμουν κανονικό παιδί σαν όλα τα άλλα σε αυτόν τον κόσμο. Θα γινόμουν αν, εξ αιτίας της ελάχιστης όρεξης που είχα για διάβασμα και επειδή έδωσα βάση στα λόγια που μου είπαν οι κακές παρέες, αν, ξαναλέω, δεν έφευγα από το σπίτι μου... και αν μια ωραία μέρα, με το που ξύπνησα, δεν έβλεπα ότι είχα γίνει γαϊδούρι με να, κάτι αυτιά και να, μια ουρά!... Τι ντροπή που ένιωσα!... Μια ντροπή, καλό μου αφεντικό, που ακόμα κι ο ευλογημένος ο Άγιος Αντώνιος δεν θα ήθελε να δοκιμάσει κανείς! Με πήγαν και με πούλησαν στο γαϊδουροπάζαρο και με αγόρασε ο Διευθυντής μιας κομπανίας τσίρκου, που το έβαλε στο μυαλό του να με κάνει μεγάλο χορευτή ή μεγάλο ακροβάτη που θα περνούσε μέσα από τα στεφάνια. Μα ένα βράδυ, κατά τη διάρκεια της παράστασης, έπεσα άσχημα στο θέατρο και κουτσάθηκα και από τα δυο μου πόδια. Τότε ο Διευθυντής, που δεν είχε σε τι να του χρησιμέψει ένας κουτσός γαϊδαρος, με έστειλε να με πουλήσουν ξανά, και με αγοράσατε εσείς!»

«Δυστυχώς! Και σε πλήρωσα είκοσι σολδία. Και τώρα, ποιος θα μου δώσει πίσω τα ωραία μου λεφτάκια;»

«Και γιατί με αγοράσατε; Με αγοράσατε για να φτιάξετε ένα ταμπούρλο από το πετσί μου!... Ένα ταμπούρλο!...»

«Δυστυχώς! Και τώρα, πού θα βρω άλλο πετσί!...»

«Μην απελπίζεστε, αφεντικό. Από γαϊδουράκια κι άλλο τίποτα σ' αυτόν τον κόσμο!»

«Για πες μου, αυθάδικο παλιόπαιδο. Έτσι τελειώνει η ιστορία σου;»

«Όχι» απάντησε η μαριονέτα «έχει κανα δυο λογάκια ακόμα και μετά τελειώνει. Αφού με αγοράσατε, με φέρατε σε τούτον εδώ τον τόπο για να με σκοτώσετε, μα ύστερα, ίσως επειδή σας έπιασε πονοψυχιά, προτιμήσατε να μου δέσετε μια μεγάλη πέτρα στον λαιμό και να με πετάξετε να βουλιάξω στη θάλασσα. Αυτό το λεπτό συναίσθημα συμπόνιας σας τιμάρει πολύ και θα σας το αναγνωρίζω πάντα. Κατά τα άλλα, καλό μου αφεντικό, λογαριάσατε χωρίς να ρωτήσετε τη Νεράιδα...»

«Και ποια είναι τούτη η Νεράιδα;»

«Είναι η μαμά μου, που μοιάζει σαν όλες τις άλλες μαμάδες που αγαπάνε πολύ τα παιδιά τους και δεν τους τραβάνε ποτέ το αυτί και τα βοηθούν με αγάπη σε κάθε τους πάθημα, ακόμα και όταν αυτά τα παιδιά θα άξιζαν να τα εγκαταλείψουν και να τα βγάλουν πέρα μόνα τους, κι αυτό εξ αιτίας των κακών τους τρόπων και της ανυπακοής τους. Έλεγα λοιπόν ότι η καλή Νεράιδα, μόλις είδε ότι κινδύνευα να πνιγώ, έστειλε κοντά μου ένα μεγάλο

κοπάδι ψάρια που νομίζοντας ότι ήμουν πράγματι ένα ψόφιο γαϊδουράκι, άρχισαν να με τρώνε! Και τι μπουκιές που κατάπιναν! Ποτέ μου δεν θα πίστευα ότι τα ψάρια είναι πιο λαίμαργα από τα παιδιά! Άλλο μου έτρωγε τα αυτιά, άλλο το μουσούδι, άλλο τον λαιμό και τη χαίτη, άλλο τις γάμπες, άλλο το πετσί της πλάτης... και ανάμεσά τους ήταν ένα τόσο ευγενικό ψαράκι που αφοσιώθηκε στο να μου φάει την ουρά».

«Από δω και πέρα» είπε τρομοκρατημένος ο αγοραστής «το ορκίζομαι να μην ξαναφάω ψάρι. Δεν θα μου άρεσε καθόλου να ανοίξω ένα μπαρμπούνη ή έναν τηγανητό μπακαλιάρο και να βρω μέσα μια γαϊδουρινή ουρά!»

«Το ίδιο σκέφτομαι κι εγώ» είπε κι η μαριονέτα γελώντας. «Κατά τα άλλα, πρέπει να ξέρετε ότι όταν τα ψάρια έφαγαν όλο εκείνο το τομάρι του γαιδάρου, που με κάλυπτε από το κεφάλι μέχρι τα πόδια, έφτασαν όπως είναι φυσικό στο μεδούλι... ή για να το πω καλύτερα, έφτασαν στο ξύλο, γιατί, όπως βλέπετε, είμαι φτιαγμένος από ένα πολύ γερό ξύλο. Μα αφού έδωσαν τις πρώτες δαγκωνιές, εκείνα τα λαίμαργα ψάρια κατάλαβαν αμέσως ότι το ξύλο δεν ήταν για τα δόντια τους και αηδιασμένα από την αχώνευτη τροφή τράβηξαν τον δρόμο τους, άλλα από δω κι άλλα από κει χωρίς καν να μου πουν ένα ευχαριστώ... Και να που σας διηγήθηκα πώς ακριβώς εσείς, τραβώντας το σκοινί, βρήκατε μια ζωντανή μαριονέτα αντί για ένα ψόφιο γαϊδουράκι.

«Κάνω χάζι με την ιστορία σου» φώναξε εξαγριωμένος ο αγοραστής. «Εγώ ξέρω ότι ξόδεψα είκοσι σολδία για να σε αγοράσω και θέλω πίσω τα λεφτά μου. Ξέρεις τι θα κάνω; Θα σε ξαναπάω στο παζάρι και θα σε ξαναπουλήσω σαν καλό ξύλο για το τζάκι».

«Και δεν με ξαναπουλάτε; Μια χαρά θα είμαι» είπε ο Πινόκιο. Μα λέγοντας αυτά τα λόγια, έδωσε έναν πήδο και προσγειώθηκε στη μέση του νερού. Και κολυμπώντας χαρούμενος απομακρυνόταν από την ακτή φωνάζοντας στον κακομοίρη τον αγοραστή:

«Αντίο, αφεντικό. Αν σας χρειαστεί κάποιο τομάρι για να φτιάξετε ταμπούρλο, θυμηθείτε με».

Κι ύστερα γελούσε και συνέχιζε το κολύμπι. Και μετά από λίγο, στρέφοντας προς τα πίσω, ούρλιαζε πιο δυνατά:

«Αντίο, αφεντικό... Αν σας χρειαστεί λίγο καλό ξύλο για να ανάψετε το τζάκι, θυμηθείτε με».

Το γεγονός είναι ότι μέχρι να πεις κύμινο, είχε τόσο απομακρυνθεί που δεν φαινόταν πια ή μάλλον το μόνο που φαινόταν στην επιφάνεια της θάλασσας

ήταν μια τόση δα κουκιδούλα που κάπου κάπου έβγαζε τα πόδια έξω από το νερό κι έκανε τούμπες και πήδους σαν ένα καταχαρούμενο δελφίνι.

Εκεί που ο Πινόκιο κολυμπούσε στην τύχη, είδε στη μέση της θάλασσας έναν βράχο που έμοιαζε με άσπρο μάρμαρο, και στην κορυφή του ήταν μια όμορφη κατσικούλα που βέλαζε αγαπησιάρικα και του έκανε νόημα να πλησιάσει.

Το πιο περίεργό όμως ήταν ότι το μαλλί της κατσικούλας, αντί να είναι άσπρο ή μαύρο ή με πολύχρωμες πινελιές όπως το είχαν οι άλλες κατσίκες, αντίθετα ήταν μπλε, μα ένα μπλε τόσο ζωντανό που θύμιζε πολύ τα μαλλιά της όμορφης Μικρούλας.

Σας αφήνω να σκεφτείτε αν η καρδιά του καημένου του Πινόκιο άρχισε να βροντοχτυπάει ή όχι! Βάζοντας διπλή δύναμη και κάνοντας διπλή προσπάθεια, έπιασε να κολυμπάει προς τον άσπρο βράχο. Και ήταν ήδη στα μισά, όταν να σου που βγαίνει από το νερό το τρομερό κεφάλι ενός θαλάσσιου τέρατος και τρεις σειρές δόντια που θα προξενούσαν φόβο ακόμα κι αν ήταν ζωγραφιστές.

Και ξέρετε ποιο ήταν εκείνο το θαλάσσιο τέρας;

Εκείνο το θαλάσσιο τέρας ήταν λίγο έως πολύ εκείνο το τεράστιο Σκυλόψαρο που πολλές φορές αναφέρθηκε στην ιστορία μας και που εξ αιτίας του ολέθρου που έσπερνε και της αχαλίνωτης όρεξής του είχε επονομαστεί “Ο Αττίλας των ψαριών και των ψαράδων”.

Φανταστείτε την τρομάρα του καημένου του Πινόκιο μόλις είδε το τέρας. Προσπάθησε να το αποφύγει, να αλλάξει δρόμο, μα εκείνο το τεράστιο ορθάνοιχτο στόμα έμοιαζε να έρχεται πάντα καταπάνω του με την ταχύτητα μιας σαΐτας.

«Βιάσου, Πινόκιο, έλεος!» φώναζε βελάζοντας η όμορφη κατσικούλα.

Και ο Πινόκιο απελπισμένος κολυμπούσε με τα χέρια, το στήθος και τα πόδια.

«Τρέχα, Πινόκιο, γιατί το τέρας πλησιάζει!...»

Και ο Πινόκιο, με όλες του τις δυνάμεις, διπλασίαζε την ταχύτητά του.

«Πρόσεξε, Πινόκιο!... Το τέρας σε φτάνει! Να ‘το!... Να ‘το!... Βιάσου, σε παρακαλώ, αλλιώς είσαι χαμένος!...»

Και ο Πινόκιο κολυμπούσε πιο γρήγορα από ποτέ και ξέφευγε σαν βολίδα. Και πλησίαζε τον βράχο, και η κατσικούλα κρεμόταν σχεδόν από την άκρη και του έτεινε τα ποδαράκια της, για να τον βοηθήσει να βγει από τον νερό.... Όμως!...

Όμως ήταν ήδη αργά! Το τέρας τον είχε φτάσει. Το τέρας ρούφηξε και κατάπιε την καημένη τη μαριονέτα σαν να είχε ρουφήξει ένα αυγό, κι ήταν τόσο η δύναμη και η ενέργειά του που ο Πινόκιο, πέφτοντας μέσα στο σώμα του Σκυλόψαρου, χτύπησε τόσο άσχημα, ώστε έμεινε σαν παγωμένος για ένα τέταρτο της ώρας.

Όταν ήρθε στα συγκαλά του, ούτε που ήξερε πού βρισκόταν. Γύρω του ήταν παντού σκοτάδι, ένα σκοτάδι όμως τόσο βαθύ, που του φαινόταν σαν να είχε πέσει με το κεφάλι σε ένα μελανοδοχείο γεμάτο μελάνι. Έστησε αυτί, μα δεν άκουσε κανέναν ήχο. Μόνο κάπου κάπου ένιωθε να τον χτυπάνε κατά πρόσωπο δυνατά φυσήματα αέρα. Στην αρχή δεν ήξερε από πού φυσούσε αυτός ο αέρας, μετά όμως κατάλαβε ότι ερχόταν από τα πνευμόνια του τέρατος. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι το Σκυλόψαρο υπέφερε βαριά από άσθμα και όταν ανέπνεε, ήταν σαν να φυσούσε τραμουντάνα.

Ο Πινόκιο, στην αρχή, είπε να κάνει κουράγιο. Μα όταν δεν άντεχε άλλο να μένει κλεισμένος στο σώμα του θαλάσσιου τέρατος, τότε άρχισε να κλαίει και να στριγκλίζει. Και κλαίγοντας έλεγε:

«Βοήθεια! Βοήθεια! Αχ! ο καημένος! Δεν υπάρχει κανείς να με βοηθήσει;»

«Ποιος θέλεις να σε βοηθήσει, κακορίζικε;» είπε μέσα στο σκοτάδι μια χοντροφωνή σαν την ξεκούρδιστη κιθάρα.

«Ποιος είναι που μιλάει έτσι;» ρώτησε ο Πινόκιο έχοντας παγώσει από την τρομάρα.

«Εγώ! Ένας κακομοίρης Τόνος, που τον κατάπιε μαζί με σένα το Σκυλόψαρο. Κι εσύ, τι λογής ψάρι είσαι;»

«Δεν έχω καμία σχέση με τα ψάρια. Είμαι μαριονέτα».

«Τότε, αφού δεν είσαι ψάρι, τι δουλειά είχες να σε καταπιεί το τέρας;»

«Δεν έφταιγα εγώ που με κατάπιε, αυτό ήθελε να με καταπιεί! Και τώρα, τι θα κάνουμε μέσα στο σκοτάδι;...»

«Να κάτσουμε και να περιμένουμε να μας χωνέψει το Σκυλόψαρο!...»

«Μα εγώ δεν θέλω να με χωνέψει!» ούρλιαξε ο Πινόκιο ξαναρχίζοντας να κλαίει.

«Ούτε εγώ θα ήθελα να με χωνέψει» είπε πάλι ο Τόνος «μα είμαι αρκετά φιλοσοφημένος και παρηγοριέμαι, γιατί σκέφτομαι ότι όταν γεννιέσαι Τόνος, είναι πιο αξιοπρεπές να πεθαίνεις στο νερό παρά στο λάδι!...»

«Βλακείες!» φώναξε ο Πινόκιο.

«Αυτή είναι η άποψή μου» απάντησε ο Τόνος «και οι απόψεις πρέπει να γίνονται σεβαστές, όπως λένε και οι Τόνοι πολιτικοί».

«Τέλος πάντων... εγώ θέλω να φύγω, να το σκάσω από εδώ...»

«Για σκάσε το αν μπορείς!...»

«Είναι πολύ μεγάλο το Σκυλόψαρο που μας κατάπιε;» ρώτησε η μαριονέτα.

«Φαντάσου ότι το σώμα του είναι πιο μακρύ από ένα χιλιόμετρο, χωρίς να υπολογίσουμε την ουρά».

Όση ώρα γινόταν αυτή η συζήτηση στο σκοτάδι, του Πινόκιο τού φάνηκε ότι κάπου μακριά είδε σαν να ξανοίγει κάτι.

«Τι να είναι άραγε εκείνη η μακρινή ανταύγεια;» είπε ο Πινόκιο.

«Θα είναι κανένας δύστυχος που περιμένει κι αυτός σαν κι εμάς να χωνευτεί!...»

«Θέλω να πάω να τον βρω. Ίσως είναι κανένα γέρικο ψάρι που να ξέρει να μου δείξει πώς θα το σκάσω από εδώ μέσα».

«Στο εύχομαι από καρδιάς, αγαπητή μαριονέτα».

«Γεια σου, Τόνε».

«Γεια σου, μαριονέτα, και καλή τύχη».

«Πότε θα σε ξαναδώ;...»

«Ποιος να ξέρει;... Καλύτερα να μην το μελετάμε καθόλου!»

35. Ο Πινόκιο ξαναβρίσκει ... ποιον ξαναβρίσκει στην κοιλιά του Σκυλόψαρου; Διαβάστε αυτό το κεφάλαιο και θα το μάθετε.

Ο Πινόκιο, με το που αποχαιρέτησε τον καλό του φίλο τον Τόνο, έπιασε να ψηλαφίζει στο σκοτάδι και περπατώντας στα τυφλά μέσα στο σώμα του Σκυλόψαρου, πλησίασε βήμα το βήμα στη μικρή ανταύγεια που έβλεπε να λάμπει από μακριά.

Και καθώς περπατούσε, ένιωσε τα πόδια του να πλατσουρίζουν σε μια λακκούβα λιπαρό και γλιστερό νερό κι εκείνο το νερό μύριζε τόσο έντονα τηγανητό ψάρι που του φαινόταν ότι βρισκόταν στα μισά της Σαρακοστής.

Κι όσο προχωρούσε, τόσο εκείνη η ανταύγεια γινόταν πιο ορατή και φωτεινή. Μέχρι που βήμα το βήμα, στο τέλος έφτασε. Κι όταν έφτασε... τι να βρήκε; Ούτε σε χίλια χρόνια δεν θα μαντεύατε. Βρήκε ένα στρωμένο τραπέζι και πάνω του ένα κερί αναμμένο μέσα σε ένα κρυστάλλινο μπουκάλι και καθισμένο στο τραπέζι έναν κάτασπρο γεράκο σαν να ήταν από χιόνι ή από κρέμα σαντιγί, που καθόταν εκεί και μασουλούσε ένα σωρό ψαράκια τόσο ζωντανά που κάποια στιγμή κι ενώ τα έτρωγε, σχεδόν του έφευγαν από το στόμα.

Βλέποντας αυτό το θέαμα, ο καημένος ο Πινόκιο ένιωσε τόσο μεγάλη και ξαφνική χαρά που λίγο έλειψε να τον πιάσει ντελίριο. Ήθελε να γελάσει, να κλάψει, να πει ένα σωρό πράγματα. Κι αντί γι' αυτό, κλαψούριζε και μουρμούριζε ακατάληπτα. Τελικά κατάφερε να βγάλει μια φωνή χαράς κι ανοίγοντας την αγκαλιά του, ρίχτηκε στον λαιμό του γεράκου κι άρχισε να ουρλιάζει:

«Αχ! μπαμπάκα μου! Να που επιτέλους σας ξαναβρήκα! Τώρα δεν θα σας αφήσω ποτέ ξανά, ποτέ, ποτέ!

«Μα δεν με γελούν τα μάτια μου;» είπε ο γεράκος τρίβοντας τα μάτια του. «Να είσαι στ' αλήθεια ο αγαπημένος μου Πινόκιο;»

«Ναι, ναι! Εγώ είμαι, αλήθεια! Κι εσείς, με έχετε συγχωρήσει, έτσι δεν είναι; Αχ! μπαμπάκα μου, τι καλός που είστε!... Και να σκεφτείτε ότι εγώ από την άλλη... Αχ! και να ξέρατε πόσα παθήματα μου έτυχαν και πόσες συμφορές! Να σκεφτείτε ότι τη μέρα που εσείς, καημένε μου μπαμπά, πουλήσατε το παλτό σας και μου αγοράσατε το Αλφαβητάριο για να πάω στο σχολείο, εγώ το έσκασα για να πάω να δω τις μαριονέτες, και ο κουκλοπαίχτης ήθελε να με ρίξει στη φωτιά για να ψήσει το αρνί του, κι ήταν αυτός ο ίδιος που μετά μου έδωσε πέντε χρυσά νομίσματα για να σας τα φέρω, μα εγώ συνάντησα την

Αλεπού και τον Γάτο, που με πήγαν στην Ταβέρνα της Κόκκινης Καραβίδας, όπου εκείνοι έφαγαν του σκασμού, κι εγώ φεύγοντας μόνος μου μέσα στη νύχτα συνάντησα τους ληστές που βάλθηκαν να τρέχουν ξοπίσω μου, κι εγώ μπροστά κι αυτοί ξοπίσω μου, κι εγώ μπροστά κι αυτοί πάντα ξοπίσω μου, κι εγώ μπροστά, μέχρι που με κρέμασαν σε ένα κλαδί της Μεγάλης Βαλανιδιάς, κι από εκεί η όμορφη Μικρούλα με τα μπλε μαλλιά έστειλε και με πήρε μια άμαξα, και οι γιατροί, όταν ήρθαν για επίσκεψη, είπαν αμέσως: “Αν δεν είναι πεθαμένος, αυτό είναι σημάδι ότι είναι ζωντανός”, οπότε το έσκασα λέγοντας ένα ψέμα, και η μύτη μου άρχισε να μεγαλώνει, και δεν μπορούσα πια να περάσω από την πόρτα του δωματίου, γι’ αυτό πήγα με την Αλεπού και τον Γάτο να θάψω στη γη τα τέσσερα χρυσά νομίσματα, γιατί το ένα το είχα ξοδέψει στην Ταβέρνα, και ο παπαγάλος βάλθηκε να γελάει, κι αντί για δύο χιλιάδες χρυσά νομίσματα δεν βρήκα ούτε ένα, οπότε ο Δικαστής, όταν έμαθε πως με κλέψανε, με έβαλε αμέσως στη φυλακή, για να καμαρώνουν οι κλέφτες, κι από εκεί, όταν έφυγα, είδα ένα ωραίο τσαμπί σταφύλια σε ένα χωράφι, αλλά με έπιασαν στα πράσα, και ο χωρικός δίκιο είχε και μου πέρασε στον λαιμό το κολάρο του σκύλου για να του φυλάω το κοτέτσι, αλλά παραδέχτηκε την αθωότητά μου και με άφησε να φύγω, και το φίδι με την ουρά που έβγαζε καπνό άρχισε να γελάει και του έσπασε μια φλέβα στο στήθος, κι έτσι γύρισα στο σπίτι της όμορφης Μικρούλας, που είχε πεθάνει, και το Περιστερί, βλέποντας πως έκλαιγα, μου είπε: “Είδα τον μπαμπά σου, που έφτιαχνε μια βαρκούλα για να πάει να ψάξει να σε βρει”, κι εγώ του είπα: “Αχ! και να είχα κι εγώ φτερά”, κι αυτό μου είπε: “Θέλεις να πας στον μπαμπά σου;”, κι εγώ του είπα: “Μακάρι! Μα πώς;”, κι αυτό μου είπε: “Θα σε πάω εγώ”, κι εγώ του είπα: “Πώς;”, κι αυτό μου είπε: “Ανέβα στην πλάτη μου”, κι έτσι πετάγαμε όλη τη νύχτα, και μετά το πρωί όλοι οι ψαράδες που κοιτάζανε κατά τη θάλασσα μου είπαν: “Ένας κακομοίρης σε μια βαρκούλα κοντεύει να πνιγεί”, κι εγώ αμέσως σας αναγνώρισα από μακριά, γιατί έτσι μου έλεγε η καρδιά μου, και σας έκανα σινιάλο να γυρίσετε στην ακτή...»

«Κι εγώ σε αναγνώρισα» είπε ο Τζεπέτο «και μακάρι να μπορούσα να γυρίσω στην ακτή. Πώς όμως; Η θάλασσα είχε φουρτούνα κι ένα τεράστιο κύμα αναποδογύρισε τη βαρκούλα μου. Τότε ένα τρομερό Σκυλόψαρο που ήταν εκεί κοντά, με το που με είδε στο νερό, ήρθε τρέχοντας κατά πάνω μου κι έβγαλε έξω τη γλώσσα και με ρούφηξε και με κατάπιε σαν να ήμουν μακαρονάκι.

«Και από πότε είστε φυλακισμένος εδώ μέσα;» ρώτησε ο Πινόκιο.

«Από εκείνη τη μέρα έως τα σήμερα θα έχουν περάσει δύο χρόνια, δύο χρόνια που μου φάνηκαν σαν δύο αιώνες, καλέ μου Πινόκιο!»

«Και πώς καταφέρατε να ζήσετε εδώ; Πού βρήκατε το κερί; Και τα σπέρτα για να το ανάψετε, ποιος σας τα έδωσε;»

«Θα στα διηγηθώ όλα τώρα. Λοιπόν πρέπει να ξέρεις ότι η φουρτούνα που αναποδογύρισε τη βαρκούλα μου, βούλιαξε κι ένα εμπορικό πλοίο. Οι ναυτικοί σώθηκαν όλοι, μα το πλοίο βυθίστηκε, και το ίδιο Σκυλόψαρο, που εκείνη τη μέρα είχε τεράστια όρεξη, αφού κατάπιε εμένα, κατάπιε και το πλοίο...»

«Μα πώς; Το έκανε μια μπουκιά;...» ρώτησε σαστισμένος ο Πινόκιο.

«Μια μπουκιά. Κι έφτυσε μόνο το μεγάλο κατάρτι, γιατί του είχε σφηνώσει στα δόντια σαν οδοντογλυφίδα. Για καλή μου τύχη, εκείνο το πλοίο ήταν γεμάτο όχι μόνο με κρέας σε κονσέρβες, αλλά και με παξιμάδια, μπουκάλια κρασί, σταφίδες, τυρί, καφέ, ζάχαρη, κεριά και σπέρτα. Με όλα αυτά τα καλά του Θεού μπόρεσα να επιβιώσω δύο χρόνια. Μα σήμερα ξόδεψα τις τελευταίες προμήθειες. Δεν έχω τίποτα άλλο, και αυτό το κερί, που βλέπεις αναμμένο, είναι το τελευταίο που μου απόμεινε...»

«Κι έπειτα;»

«Κι έπειτα, καλό μου παιδί, θα μείνουμε κι οι δυο στο σκοτάδι».

«Τότε, μπαμπά μου» είπε ο Πινόκιο «δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Πρέπει να σκεφτούμε αμέσως πώς θα φύγουμε».

«Να φύγουμε;... Μα πώς;»

«Από το στόμα του Σκυλόψαρου και κολυμπώντας στη θάλασσα».

«Καλά τα λες, μα εγώ, καλέ μου Πινόκιο, δεν ξέρω κολύμπι!»

«Και τι πειράζει;... Θα σας πάρω στις πλάτες μου, κι εγώ, που είμαι καλός κολυμβητής, θα σας πάω σώο και αβλαβή στην ακτή».

«Πλανιέσαι, παιδί μου!» απάντησε ο Τζεπέτο κουνώντας το κεφάλι και χαμογελώντας μελαγχολικά. «Σου μοιάζει μπορετό μια μαριονέτα μόλις ένα μέτρο, σαν την αφεντιά σου, να έχει τόση δύναμη που να με κουβαλήσει στις πλάτες της;»

«Δοκιμάστε και θα δείτε! Όπως και να έχει το πράγμα, αν είναι γραμμένο να πεθάνουμε, τουλάχιστον θα έχουμε την παρηγοριά ότι θα πεθάνουμε αγκαλιασμένοι».

Και χωρίς να πει κάτι άλλο, ο Πινόκιο έπιασε το κερί και πηγαίνοντας μπροστά για να φέγγει, είπε στον μπαμπά του:

«Ακολουθείστε με και μη φοβάστε!»

Κι έτσι προχώρησαν κάμποσο και διέσχισαν όλο το σώμα και όλο το στομάχι του Σκυλόψαρου. Όταν όμως έφτασαν στο σημείο απ' όπου ξεκινούσε το αχανές στόμα του τέρατος, το σκέφτηκαν καλά και σταμάτησαν για να ρίξουν μια ματιά και να βρουν την κατάλληλη ευκαιρία να το σκάσουν.

Τώρα πρέπει να σας πω ότι το Σκυλόψαρο, επειδή ήταν πολύ γέρικο και υπέφερε από άσθμα και ταχυκαρδίες, ήταν αναγκασμένο να κοιμάται με το στόμα ανοιχτό. Γι' αυτό και ο Πινόκιο, έχοντας φτάσει στην αρχή του λαιμού και κοιτάζοντας προς τα πάνω, μπόρεσε να δει έξω από εκείνο το τεράστιο ορθάνοιχτο στόμα ένα κομμάτι αστροστολισμένου ουρανού και ένα όμορφο φεγγαρόφωτο.

«Αυτή είναι η κατάλληλη στιγμή να το σκάσουμε» ψιθύρισε τότε καθώς στράφηκε κατά τον μπαμπά του. «Το Σκυλόψαρο κοιμάται σαν τον τυφλοπόντικα, η θάλασσα είναι ήσυχη, κι έξω φέγγει σαν να είναι μέρα. Ακολουθείστε με, λοιπόν μπαμπάκα μου, και σε λίγο θα έχουμε σωθεί».

Κι έτσι έκαναν και σκαρφάλωσαν τον λαιμό του τεράστιου τέρατος και φτάνοντας σε εκείνο το τεράστιο στόμα άρχισαν να περπατάνε στα νύχια των ποδιών πάνω στη γλώσσα του. Κι ήταν μια γλώσσα τόσο μεγάλη και μακριά που έμοιαζε με μονοπάτι σε κήπο. Και ήταν έτοιμοι να δώσουν τον μεγάλο πήδο και να πέσουν να κολυμπήσουν στη θάλασσα, όταν, πάνω στο καλύτερο, το Σκυλόψαρο φταρνίστηκε και καθώς φταρνίστηκε, τραντάχτηκε τόσο απότομα που ο Πινόκιο και ο Τζεπέτο βρέθηκαν να κυλάνε προς τα πίσω και τελικά κατέληξαν και πάλι στο βάθος του στομαχιού του τέρατος.

Με το απότομο πέσιμο το κερί έσβησε, και πατέρας και γιος απόμειναν στο σκοτάδι.

«Και τώρα;...» ρώτησε ο Πινόκιο σοβαρεύοντας.

«Τώρα, παιδί μου, την πατήσαμε».

«Γιατί την πατήσαμε; Δώστε μου το χέρι σας, μπαμπάκα μου και προσέξτε να μην γλιστρήσετε!...»

«Πού με πας;»

«Πρέπει να ξαναπροσπαθήσουμε. Ελάτε μαζί μου και μη φοβάστε».

Και μ' αυτά τα λόγια, ο Πινόκιο έπιασε τον μπαμπά του από το χέρι. Και περπατώντας πάντα στα νύχια των ποδιών, ανέβηκαν ξανά μέχρι το στόμα του τέρατος. Μετά διέσχισαν όλη τη γλώσσα και σκαρφάλωσαν τις τρεις σειρές των δοντιών. Προτού όμως κάνουν το μεγάλο πήδημα, η μαριονέτα είπε στον μπαμπά της:

«Ανεβείτε στην πλάτη μου και κρατείστε με πολύ σφιχτά. Εγώ θα κάνω όλα τα υπόλοιπα».

Μόλις ο Τζεπέτο βολεύτηκε στην πλάτη του γιόκα του, ο γενναίος Πινόκιο, σίγουρος για τον εαυτό του, ρίχτηκε στο νερό κι άρχισε να κολυμπάει. Η θάλασσα ήταν ήσυχη σαν το λάδι. Το φεγγάρι έλαμπε μεγαλόπρεπα και το Σκυλόψαρο εξακολουθούσε να κοιμάται έναν ύπνο τόσο βαθύ που ούτε κανονιά δεν μπορούσε να το ξυπνήσει.

36. Τελικά, ο Πινόκιο παύει να είναι μαριονέτα και γίνεται παιδί.

Καθώς ο Πινόκιο κολυμπούσε γρήγορα για να φτάσει στην ακτή, ένιωσε ότι ο μπαμπάς του, που ήταν πάνω στις πλάτες του κι είχε τα πόδια του μέσα στο νερό, έτρεμε τόσο σαν να είχε τεταρταίο πυρετό.

Έτρεμε από τον φόβο του ή από το κρύο; Ποιος να ξέρει;... Ίσως λίγο από το ένα, λίγο από το άλλο. Ο Πινόκιο όμως, πιστεύοντας ότι το τρέμουλο ήταν από φόβο, του είπε για να τον παρηγορήσει:

«Κουράγιο, μπαμπά! Σε λίγα λεπτά θα φτάσουμε στη στεριά και θα έχουμε σωθεί».

«Μα πού είναι αυτή η ευλογημένη παραλία;» ρώτησε ο γεράκος όλο και πιο ανήσυχος, ζαρώνοντας τα μάτια όπως κάνουν οι ραφτάδες όταν περνάνε την κλωστή στη βελόνα. «Κοιτάζω παντού και δεν βλέπω άλλο από ουρανό και θάλασσα».

«Μα εγώ βλέπω και την παραλία» είπε η μαριονέτα. «Για να ξέρετε, εγώ είμαι σαν τους γάτους, δηλαδή βλέπω καλύτερα τη νύχτα παρά τη μέρα».

Ο καημένος ο Πινόκιο προσποιούταν πως είχε καλή διάθεση, όμως άρχιζε... άρχιζε να χάνει το κουράγιο του. Οι δυνάμεις του τον εγκατέλειπαν, η αναπνοή του γινόταν βαριά και λαχανιασμένη... γενικά δεν άντεχε άλλο, και η παραλία εξακολουθούσε να είναι μακριά.

Κολύμπησε όσο είχε ανάσα. Και μετά έστρεψε το κεφάλι προς τον Τζεπέτο και είπε με δυσκολία:

«Μπαμπά μου, βοηθείστε με... γιατί πεθαίνω...»

Πάνω που πατέρας και γιος κόντευαν να βουλιάξουν και να πνιγούν, άκουσαν μια φωνή σαν ξεκούρδιστη κιθάρα να λέει:

«Ποιος πεθαίνει;»

«Εγώ κι ο καημένος ο μπαμπάς μου!»

«Την ξέρω αυτή τη φωνή! Είσαι ο Πινόκιο!...»

«Ακριβώς. Κι εσύ;»

«Ο Τόνος είμαι, που ήμασταν φυλακισμένοι μαζί στο σώμα του Σκυλόψαρου».

«Και πώς τα κατάφερες να το σκάσεις;»

«Ακολούθησα το παράδειγμά σου. Εσύ μου έδειξες τον δρόμο και μετά από σένα, το έσκασα κι εγώ».

«Τόνε μου, πάνω στην ώρα ήρθες! Σε παρακαλώ, για χάρη της αγάπης που έχεις για τα παιδάκια σου, τα τονάκια. Βοήθησέ μας, αλλιώς χανόμαστε».

«Ευχαρίστως και με όλη μου την καρδιά. Πιαστείτε κι οι δυο σας από την ουρά μου κι αφήστε με να σας οδηγήσω. Σε τέσσερα λεπτά θα σας βγάλω στη στεριά».

Ο Τζεπέτο και ο Πινόκιο, όπως μπορείτε να φανταστείτε, δέχτηκαν αμέσως. Όμως, αντί να πιαστούν από την ουρά, θεώρησαν πιο βολικό να καθίσουν στην πλάτη του Τόνου.

«Σε βαραίνουμε πολύ;» τον ρώτησε ο Πινόκιο.

«Αν με βαραίνετε; Ούτε στάλα. Είναι σαν να έχω πάνω μου δυο κοχύλια» απάντησε ο Τόνος, που είχε τόσο δυνατή κορμοστασιά που έμοιαζε με νεαρό μοσχάρι.

Φθάνοντας στην ακτή, ο Πινόκιο πήδησε πρώτος στη στεριά για να βοηθήσει τον μπαμπά του και μετά στράφηκε στον Τόνο και με συγκινημένη φωνή τού είπε:

«Φίλε μου, έσωσες τον μπαμπά μου! Δεν έχω λόγια να σε ευχαριστήσω! Άφησέ με τουλάχιστον να σου δώσω ένα φιλί σε ένδειξη αιώνιας ευγνωμοσύνης!...»

Ο Τόνος έβγαλε το μουσούδι έξω από το νερό, και ο Πινόκιο, γονατίζοντας στη στεριά, τον φίλησε στοργικά. Κι αυτή η αυθόρμητη μεγάλη τρυφερότητα έκανε τον Τόνο, ασυνήθιστο σε τέτοιες εκδηλώσεις, να νιώσει τόσο συγκινημένος που στα γρήγορα έβαλε και πάλι το κεφάλι στο νερό και εξαφανίστηκε, γιατί ντράπηκε να τον δουν να κλαίει σαν μωρό.

Στο μεταξύ είχε ξημερώσει.

Τότε λοιπόν ο Πινόκιο έδωσε το χέρι στον Τζεπέτο, που μόλις που στεκόταν στα πόδια του, και του είπε:

«Ακουμπήστε επάνω μου, καλέ μου μπαμπάκα, και φεύγουμε. Θα πάμε αργά σαν τα μυρμήγκια και μόλις κουραστούμε, θα σταματήσουμε».

«Και πού θα πάμε;» ρώτησε ο Τζεπέτο.

«Να ψάξουμε να βρούμε ένα σπίτι ή μια καλύβα όπου θα μας δώσουν μια μπουκιά ψωμί και λίγο άχυρο για να κοιμηθούμε».

Δεν είχαν ακόμα κάνει ούτε εκατό βήματα όταν είδαν στη στροφή του δρόμου δύο ελεεινές φάτσες που στεκόντουσαν εκεί και ζητιάνευαν.

Ήταν ο Γάτος και η Αλεπού. Μα ούτε που θύμιζαν τους παλιούς εαυτούς τους. Φανταστείτε ότι ο Γάτος, από το πολύ που παρίστανε τον τυφλό, κατέληξε να τυφλωθεί στ' αλήθεια. Και η Αλεπού, γερασμένη, θυμωμένη και σουρομαδημένη από τη μια της μεριά, δεν είχε πια ούτε ουρά. Έτσι είναι. Εκείνη η θλιβερή κλεφταρού, έχοντας πέσει σε μεγάλη φτώχεια, μια ωραία

μέρα αναγκάστηκε να πουλήσει ως και την πανέμορφη ουρά της σε έναν γυρολόγο, για να τη φτιάξει μια μυγοσκοτώστρα.

«Αχ! Πινόκιο!» φώναξε παραπονιάρικα η Αλεπού «δείξε λίγη ελεημοσύνη σε εμάς τους δυο φτωχούς άρρωστους!»

«Άρρωστους!» επανέλαβε ο Γάτος.

«Αντίο, μασκαράδες!» απάντησε ο Πινόκιο. «Μου τη φέρατε μια φορά, τώρα δεν έχει δεύτερη».

«Πίστεψέ το, Πινόκιο, τώρα πια είμαστε στ' αλήθεια φτωχοί και δυστυχημένοι!»

«Στ' αλήθεια!» επανέλαβε ο Γάτος.

«Αν φτωχύνετε, το αξίζετε. Θυμηθείτε την παροιμία που λέει: “Τα κλεμμένα λεφτά δεν αυγατίζουν”. Αντίο, μασκαράδες».

«Σπλαχνίσου μας!...»

«Μας!»

«Αντίο, μασκαράδες! Θυμηθείτε την παροιμία που λέει: “Ανεμομαζώματα, ανεμοσκορπίσματα”».

«Μη μας εγκαταλείπεις!...»

«Πεις...!» επανέλαβε ο Γάτος.

«Αντίο, μασκαράδες! Θυμηθείτε την παροιμία που λέει: “ Όποιος απ' τον άλλον κλέβει, μόνος το βουνό θ' ανέβει”».

Και λέγοντας αυτά, ο Πινόκιο και ο Τζεπέτο συνέχισαν ανενόχλητοι τον δρόμο τους. Όσπου έχοντας κάνει άλλα εκατό βήματα, είδαν πέρα μακριά σε ένα μονοπάτι στη μέση των χωραφιών μια όμορφη καλύβα από άχυρο, που η σκεπή της ήταν καλυμμένη με κεραμίδια και τούβλα.

«Κάποιος θα κατοικεί σε εκείνη εκεί την καλύβα» είπε ο Πινόκιο. «Ας πάμε κατά κει κι ας χτυπήσουμε να μας ανοίξουν».

Πράγματι πήγαν και χτύπησαν την πόρτα.

«Ποιος είναι;» είπε μια φωνούλα από μέσα.

«Είμαστε ένας κακομοίρης μπαμπάς κι ένας κακομοίρης γιόκας χωρίς ψωμί και χωρίς στέγη» απάντησε η μαριονέτα.

«Γυρίστε το κλειδί και η πόρτα θα ανοίξει» είπε η ίδια φωνή.

Ο Πινόκιο γύρισε το κλειδί, και η πόρτα άνοιξε. Με το που μπήκαν, κοίταξαν από δω, κοίταξαν από κει, και δεν είδαν κανέναν.

«Μα πού είναι ο ιδιοκτήτης της καλύβας;» ρώτησε έκπληκτος ο Πινόκιο.

«Να 'μαι, εδώ πάνω!»

Μπαμπάς και γιος στράφηκαν αμέσως κατά το ταβάνι και είδαν πάνω σε μια τραβέρσα τον Ομιλούντα Γρύλο.

«Α! Καλέ μου Γρυλάκο» είπε ο Πινόκιο χαιρετώντας τον σκερτσόζικα.

«Τώρα με λες “ ο καλός σου Γρυλάκος”, έτσι: Θυμάσαι όμως τότε που μου έδωσες μια με το σφυρί, για να με πιάσεις στο σπίτι σου;»

«Έχεις δίκιο, Γρυλάκο! Κυνήγησέ με κι εσύ... δώσε μου μια σφυριά κι εσύ, λυπήσου όμως τον καημένο τον μπαμπά μου...»

«Και τον μπαμπά θα λυπηθώ και τον γιο, ήθελα όμως να σου θυμίσω το κακό προηγούμενο, για να σου μάθω πως σε αυτόν τον κόσμο όταν μπορούμε, πρέπει να δείχνουμε καλοσύνη σε όλους, αν θέλουμε να μας ανταποδώσουν το καλό όταν έχουμε εμείς ανάγκη».

«Έχεις δίκιο, Γρυλάκο, έχεις απόλυτο δίκιο. Και θα έχω κατά νου το μάθημα που μου έδωσες. Μου λες όμως πώς έγινε και κατάφερες να αγοράσεις αυτή την όμορφη καλύβα;»

«Μου την έκανε δώρο μια χαριτωμένη κατσίκα που το μαλλί της είχε ένα ωραίο μπλε χρώμα».

«Και πού πήγε η κατσίκα;» ρώτησε ο Πινόκιο όλος περιέργεια.

«Δεν ξέρω».

«Και πότε θα ξανάρθει;...»

«Δεν θα ξανάρθει. Χθες έφυγε πικραμένη και βελάζοντας έμοιαζε να λέει: “Καημένο Πινόκιο!... Τώρα πια δεν θα τον ξαναδώ!... Το Σκυλόψαρο θα τον έχει ήδη καταβροχθίσει!...”»

«Έτσι είπε;... Αυτή ήταν λοιπόν!... αυτή ήταν!... η καλή μου Νεράιδα!...» άρχισε να ουρλιάζει ο Πινόκιο κλαίγοντας με μαύρο δάκρυ.

Κι αφού έκλαψε για τα καλά, σκούπισε τα μάτια, ετοίμασε ένα όμορφο αχυρένιο κρεβάτι κι έβαλε τον γέρο Τζεπέτο να ξαπλώσει. Μετά, ρώτησε τον Ομιλούντα Γρύλο:

«Πες μου, Γρυλάκο, πού θα μπορούσα να βρω ένα ποτήρι γάλα για τον καημένο τον μπαμπά μου;»

«Τρία χωράφια μακριά από εδώ είναι ο μανάβης ο Τζάντζο, που έχει αγελάδες. Πήγαινε εκεί και θα βρεις το γάλα που ζητάς».

Ο Πινόκιο πήγε τρέχοντας μέχρι τον μανάβη Τζάντζο. Μα ο μανάβης τού είπε:

«Πόσο γάλα θέλεις;»

«Ένα γεμάτο ποτήρι».

«Ένα ποτήρι γάλα κοστίζει ένα σολδίο. Δώσε μου πρώτα τα λεφτά».

«Δεν έχω δεκάρα» απάντησε ο Πινόκιο με θλίψη.

«Κακώς, μαριονέτα μου» πήρε τον λόγο ο μανάβης. «Αν δεν έχεις ούτε δεκάρα, δεν έχω ούτε μια στάλα γάλα».

«Τι να κάνουμε! Υπομονή!» είπε ο Πινόκιο κι έκανε να φύγει.

«Περίμενε λίγο» είπε ο Τζάντζο. «Μπορούμε να τα βρούμε οι δυο μας. Μπορείς να γυρίσεις την αντλία;»

«Τι είναι η αντλία;»

«Είναι ένα ξύλινο σύστημα που χρησιμεύει για να βγαίνει το νερό από το πηγάδι και να ποτίζονται τα λαχανικά».

«Θα προσπαθήσω...»

«Το λοιπόν, τράβα μου εκατό κουβάδες νερό, κι εγώ θα σου δώσω σε αντάλλαγμα ένα ποτήρι γάλα».

«Εντάξει».

Ο Τζάντζο οδήγησε τη μαριονέτα στον λαχανόκηπο και της έδειξε πώς να γυρίζει την αντλία. Ο Πινόκιο έπιασε αμέσως δουλειά. Μα προτού τραβήξει τους εκατό κουβάδες νερό, είχε λουστεί στον ιδρώτα από την κορυφή μέχρι τα νύχια. Τέτοια κούραση δεν είχε νιώσει ποτέ στη ζωή του.

«Μέχρι τώρα αυτή τη δουλειά την έκανε το γαϊδουράκι μου» είπε ο μανάβης. «Μα σήμερα το καημένο το ζωντανό είναι στα τελευταία του».

«Με πάτε να το δω;» είπε ο Πινόκιο.

«Ευχαρίστως».

Μόλις μπήκε στον στάβλο, ο Πινόκιο είδε ένα όμορφο γαϊδουράκι ξαπλωμένο στα άχυρα, εξαντλημένο από την πείνα και την πολλή δουλειά. Κι αφού το κοίταξε καλά καλά, είπε από μέσα του μπερδεμένος:

«Να δεις που αυτό το γαϊδουράκι το γνωρίζω! Η φυσιογνωμία του μου είναι γνωστή!»

Και σκύβοντας πάνω του, το ρώτησε στη γαϊδουρινή γλώσσα:

«Ποιος είσαι;»

Ακούγοντας αυτή την ερώτηση, το γαϊδουράκι άνοιξε τα ετοιμοθάνατα μάτια του και απάντησε ψελλίζοντας στην ίδια γλώσσα:

«Είμαι ο ...Σπί...θας...»

Και μετά έκλεισε τα μάτια και ξεψύχησε.

«Αχ! Καημένε Σπίθα!» είπε ο Πινόκιο με μισή φωνή. Και πιάνοντας μια χούφτα άχυρο σκούπισε ένα δάκρυ που έτρεχε στο πρόσωπό του.

«Τόσο πολύ λυπάσαι για έναν γαίδαρο που δεν σου κόστισε τίποτα;» ρώτησε ο μανάβης. «Τι πρέπει να κάνω κι εγώ που τον αγόρασα με λεφτά;»

«Θα σας πω... ήταν φίλος μου...»

«Φίλος σου;»

«Φίλος μου από το σχολείο!...»

«Πώς;!» ούρλιαξε βροντογελώντας ο Τζάντζο. «Πώς; Είχες γαϊδούρια για συμμαθητές;... Σκέψου τι καλά που σπούδασες!...»

Η μαριονέτα, νιώθοντας ντροπή, δεν απάντησε, μα πήρε το ποτήρι με το χλιαρό γάλα και γύρισε στην καλύβα.

Και από εκείνη τη μέρα και μετά, για περισσότερο από πέντε μήνες, ο Πινόκιο συνέχισε να σηκώνεται κάθε πρωί προτού χαράξει, για να πάει να γυρίσει την αντλία κι έτσι να κερδίσει εκείνο το ποτήρι το γάλα που έκανε τόσο καλό στην εύθραυστη υγεία του μπαμπά του. Μα δεν αρκέστηκε μόνο σε αυτό, γιατί μετά από καιρό έμαθε και πώς να πλέκει πανέρια και καλάθια από βίκιο, και με τα λεφτά που κέρδιζε προμηθευόταν με σύνεση όλα τα καθημερινά ψώνια. Ανάμεσα στα άλλα έφτιαξε κι ένα κομψό καροτσάκι για να πηγαίνει βόλτα τον μπαμπά του όταν έκανε καλό καιρό και να παίρνει καθαρό αέρα.

Και μετά, το βράδυ, καθόταν και διάβαζε κι έγραφε. Για λίγες δεκάρες είχε αγοράσει από το διπλανό χωριό ένα μεγάλο βιβλίο, που του έλειπε το εξώφυλλο και ο πίνακας περιεχομένων, και με αυτό μελετούσε. Όσο για το γράψιμο, χρησιμοποιούσε ένα κλαδάκι που το είχε για πένα. Και μην έχοντας ούτε μελανοδοχείο ούτε μελάνη, το βουτούσε σε ένα μπουκαλάκι γεμάτο χυμό από μούρα και κεράσια.

Το γεγονός είναι πως με τη μεγάλη του θέληση να διδαχτεί, να δουλέψει και να προκόψει, όχι μόνο κατάφερε να συντηρήσει τον γονιό του, που είχε ακόμα εύθραυστη υγεία, μα και να βάλει στην άκρη σαράντα σολδία, για να αγοράσει ένα καινούριο ρούχο.

Μια μέρα είπε στον πατέρα του:

«Πάω εδώ κοντά στο παζάρι να αγοράσω μια ζακετούλα, ένα καπελάκι κι ένα ζευγάρι παπούτσια. Όταν γυρίσω στο σπίτι» συμπλήρωσε γελώντας «θα είμαι τόσο καλοντυμένος που θα με περάσετε για έναν σπουδαίο κύριο».

Και βγαίνοντας από το σπίτι, άρχισε να τρέχει χαρούμενος. Όταν σε μια στιγμή άκουσε κάποιον να φωνάζει το όνομά του και γυρίζοντας το κεφάλι, είδε το ωραίο Σαλιγκάρι, που ξεμύτιζε από τους θάμνους.

«Δεν με αναγνωρίζεις;» είπε το Σαλιγκάρι.

«Και ναι και όχι...»

«Δεν θυμάσαι εκείνο το Σαλιγκάρι που ήταν στην υπηρεσία της Νεράιδας με τα μπλε μαλλιά; Δεν θυμάσαι τότε που κατέβηκα για να σου φέξω, κι εσύ έμεινες με το ένα πόδι σφηνωμένο στην είσοδο του σπιτιού;»

«Τα θυμάμαι όλα» φώναξε ο Πινόκιο. «Απάντησέ μου αμέσως, όμορφό μου Σαλιγκάρι. Πού την άφησες την καλή μου Νεράιδα; Τι κάνει; Με έχει

συγχωρήσει; Με θυμάται ακόμη; Με αγαπάει ακόμη; Είναι πολύ μακριά από εδώ; Μπορώ να πάω να τη βρω;»

Σε όλες αυτές τις ερωτήσεις, που έγιναν μονοκοπανιά, το Σαλιγκάρι απάντησε με το γνωστό στωικό του ύφος:

«Πινόκιό μου! Η καημένη η Νεράιδα είναι στο νοσοκομείο!...»

«Στο νοσοκομείο;...»

«Δυστυχώς. Αρρώστησε βαριά μετά από τόσες δυστυχίες που τη βρήκαν, και τώρα δεν έχει ούτε μια μπουκιά ψωμί να πάρει».

«Αλήθεια;... Αχ! Τι άσχημο νέο που μου έδωσες! Αχ! καημένη Νεράιδα! Καημένη Νεράιδα! Καημένη Νεράιδα! Αν είχα ένα εκατομμύριο, θα της το πήγαινα τρέχοντας... Μα δεν έχω παρά σαράντα σολδία... να 'τα, εδώ! Μόλις πήγαινα να αγοράσω μια καινούρια φορεσιά. Πάρε τα, Σαλιγκάρι, και πήγαινέ τα αμέσως στην καλή μου Νεράιδα».

«Και η καινούρια σου φορεσιά;»

«Τι με νοιάζει η καινούρια φορεσιά; Θα πούλαγα ως και τα κουρέλια που φοράω, για να μπορέσω να τη βοηθήσω! Πήγαινε, Σαλιγκάρι, και βιάσου! Και σε δύο μέρες γύρνα εδώ πίσω, και ελπίζω να έχω λίγα ακόμα χρήματα να σου δώσω. Μέχρι τώρα δούλευα για να συντηρήσω τον μπαμπά μου. Από δω και πέρα, θα δουλέψω πέντε ώρες παραπάνω για να συντηρήσω και την καλή μου μαμά. Αντίο, Σαλιγκάρι, και σε περιμένω σε δύο μέρες».

Το Σαλιγκάρι, παρά το βαρύ του κέλυφος, άρχισε να τρέχει σαν τη σαύρα στις μεγάλες Αυγουστιάτικες λιακάδες.

Όταν ο Πινόκιο επέστρεψε στο σπίτι, ο μπαμπάς του τον ρώτησε:

«Και η καινούρια φορεσιά;»

«Δεν βρήκα κάποια του γούστου μου. Τι να κάνουμε! Υπομονή!... Θα την αγοράσω κάποια άλλη φορά».

Εκείνο το βράδυ ο Πινόκιο, αντί να μείνει ξάγρυπνος μέχρι τις δέκα, ξαγρύπνησε μέχρι που χτύπησαν μεσάνυχτα, και αντί να πλέξει οκτώ καλάθια από βίκο, έπλεξε δεκαέξι.

Μετά έπεσε και κοιμήθηκε. Και ενώ κοιμόταν, του φάνηκε πως στο όνειρό του είδε τη Νεράιδα, πανέμορφη και χαμογελαστή, που αφού του έδωσε ένα φιλί, του είπε:

«Μπράβο, Πινόκιο! Χάρη στην καλή σου καρδιά, σου συγχωρώ όλες τις κατεργαριές που έκανες μέχρι σήμερα. Τα παιδιά που με αγάπη βοηθούν τους γονείς τους στις δύσκολες στιγμές και στην αρρώστια τους, αξίζουν πάντα μεγάλο έπαινο και στοργή, ακόμα κι αν δεν μπορεί να τα πει κανείς υπόδειγμα

υπακοής και καλής συμπεριφοράς. Να έχεις καλή κρίση στο μέλλον και θα είσαι ευτυχισμένος».

Το όνειρο τελείωσε σε αυτό το σημείο, και ο Πινόκιο πετάχτηκε από τον ύπνο του με τα μάτια ορθάνοιχτα.

Τώρα εσείς φανταστείτε πόση ήταν η έκπληξή του όταν ξυπνώντας κατάλαβε πως δεν ήταν πια μια ξύλινη μαριονέτα, αλλά, αντίθετα, είχε γίνει ένα παιδί σαν όλα τα άλλα. Έριξε μια ματιά τριγύρω και αντί για τους συνηθισμένους αχυρένιους τοίχους της καλύβας, είδε ένα όμορφο δωμάτιο επιπλωμένο και στολισμένο με μια κομψή απλότητα. Πετάχτηκε ορθός από το κρεβάτι και βρήκε να τον περιμένει ένα όμορφο καινούριο ρούχο, ένα καινούριο καπελάκι κι ένα ζευγάρι δερμάτινα μποτίνια, που τον έκαναν να μοιάζει ζωγραφιά.

Μόλις ντύθηκε, του ήρθε, όπως ήταν φυσικό, να βάλει τα χέρια στις τσέπες και έβγαλε ένα μικρό πορτοφόλι από φίλντισι, όπου πάνω του ήταν γραμμένες αυτές οι λέξεις: “Η Νεράιδα με τα μπλε μαλλιά επιστρέφει στον Πινόκιο τα σαράντα σολδία και τον ευχαριστεί για την καλοσύνη του”. Με το που άνοιξε το πορτοφόλι, αντί για τα σαράντα χάλκινα σολδία, αστραφτοκοπούσαν σαράντα χρυσά ολοκαίνουρια τάλιρα.

Μετά πήγε και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και του φάνηκε πως έβλεπε κάποιον άλλον. Δεν είδε το συνηθισμένο είδωλο της ξύλινης μαριονέτας, αλλά τη ζωηρή και έξυπνη εικόνα ενός όμορφου αγοριού με καστανά μαλλιά, γαλανά μάτια και ένα ύφος χαρωπό και γιορτινό σαν πασχαλινό τριαντάφυλλο.

Ανάμεσα σε όλα αυτά τα θαυμαστά που του συνέβαιναν το ένα μετά το άλλο, ο Πινόκιο δεν ήξερε πια αν ήταν στ’ αλήθεια ξύπνιος ή αν κοιμόταν ακόμα με τα μάτια ανοιχτά.

«Και ο μπαμπάς μου, πού είναι;» φώναξε ξαφνικά. Και μπαίνοντας στο διπλανό δωμάτιο, βρήκε τον γέρο Τζεπέτο υγιή, όλο ζωντάνια και καλή διάθεση, όπως παλιά, να έχει ξαναπαίσει την τέχνη του χαρακτή και να σχεδιάζει μια πανέμορφη κορνίζα γεμάτη φυλλωσιές, λουλούδια και κεφάλια διάφορων ζώων.

«Λύστε μου μια απορία, μπαμπάκα. Μα πώς εξηγείται όλη αυτή η ξαφνική αλλαγή;» τον ρώτησε ο Πινόκιο και ρίχτηκε στην αγκαλιά του και τον γέμισε φιλία.

«Αυτή η ξαφνική αλλαγή στο σπίτι μας οφείλεται αποκλειστικά σε σένα» είπε ο Τζεπέτο.

«Γιατί αποκλειστικά σε μένα;»

«Γιατί όταν τα κακά παιδιά γίνονται καλά, αξιώνονται να δουν τη χαρά και το χαμόγελο και μέσα στην οικογένειά τους».

«Και ο παλιός ξύλινος Πινόκιο, πού να έχει κρυφτεί;»

«Να 'τος, εκεί!» απάντησε ο Τζεπέτο και του έδειξε μια μεγάλη μαριονέτα που ήταν ακουμπισμένη σε μια καρέκλα με το κεφάλι λυγισμένο, τα μπράτσα κρεμασμένα και τα πόδια σταυρωμένα και διπλωμένα στη μέση, έτσι που θα έμοιαζε θαύμα αν κατάφερνε να σταθεί όρθια.

Ο Πινόκιο στράφηκε και την κοίταξε. Κι αφού την κοίταξε για λίγο, είπε από μέσα του νιώθοντας μεγάλη συμπόνια:

«Πόσο χαζός ήμουν όταν ήμουν μαριονέτα! Και πόσο χαρούμενος είμαι τώρα που έγινα ένα σωστό παιδί!...»

ΤΕΛΟΣ

Η ιδέα για τις Εκδόσεις Σαΐτα ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της αγάπης για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της δημιουργικότητας,
ο ζέφυρος της καινοτομίας,
ο σιρόκος της φαντασίας,
ο λεβάντες της επιμονής,
ο γραίγος του οράματος,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Ο μάστρο Τζεπέτο πελεκάει ένα κομμάτι ξύλο και φτιάχνει μια μαριονέτα. Μα δεν είναι αυτό που είχε στο μυαλό του, καθώς με έκπληξη τη βλέπει να ζωντανεύει, να χοροπηδάει και να κάνει χίλιες τρέλες. Ο Πινόκιο, γιατί αυτό είναι το όνομα της μαριονέτας, θα βάλει σε μπελάδες τον μπαμπά Τζεπέτο, μα σε μεγαλύτερους μπελάδες θα μπλέξει τον ίδιο του τον εαυτό, καθώς το παιδικό μυαλό του είναι πάντα στο παιχνίδι, τη σκανταλιά και την καλοπέραση.

Μα οι σκανταλιές και η αδιαφορία δεν είναι καλοί σύμβουλοι, ακόμα και για ένα παιδί. Τα παθήματα έρχονται το ένα μετά το άλλο, και κάθε φορά ο Πινόκιο υπόσχεται να διορθωθεί και να γίνει καλός και υπάκουος, μέχρι που...

Μέσα από την ιστορία της μαριονέτας ξεδιπλώνεται ένας μαγικός κόσμος που θα συναρπάσει και θα συγκινήσει και ίσως μας δείξει τον τρόπο να γίνουμε πάλι παιδιά χρησιμοποιώντας θετικά τις εμπειρίες της ζωής.

